A.G. RIDDLE

ATLANTİS DÜNYASI

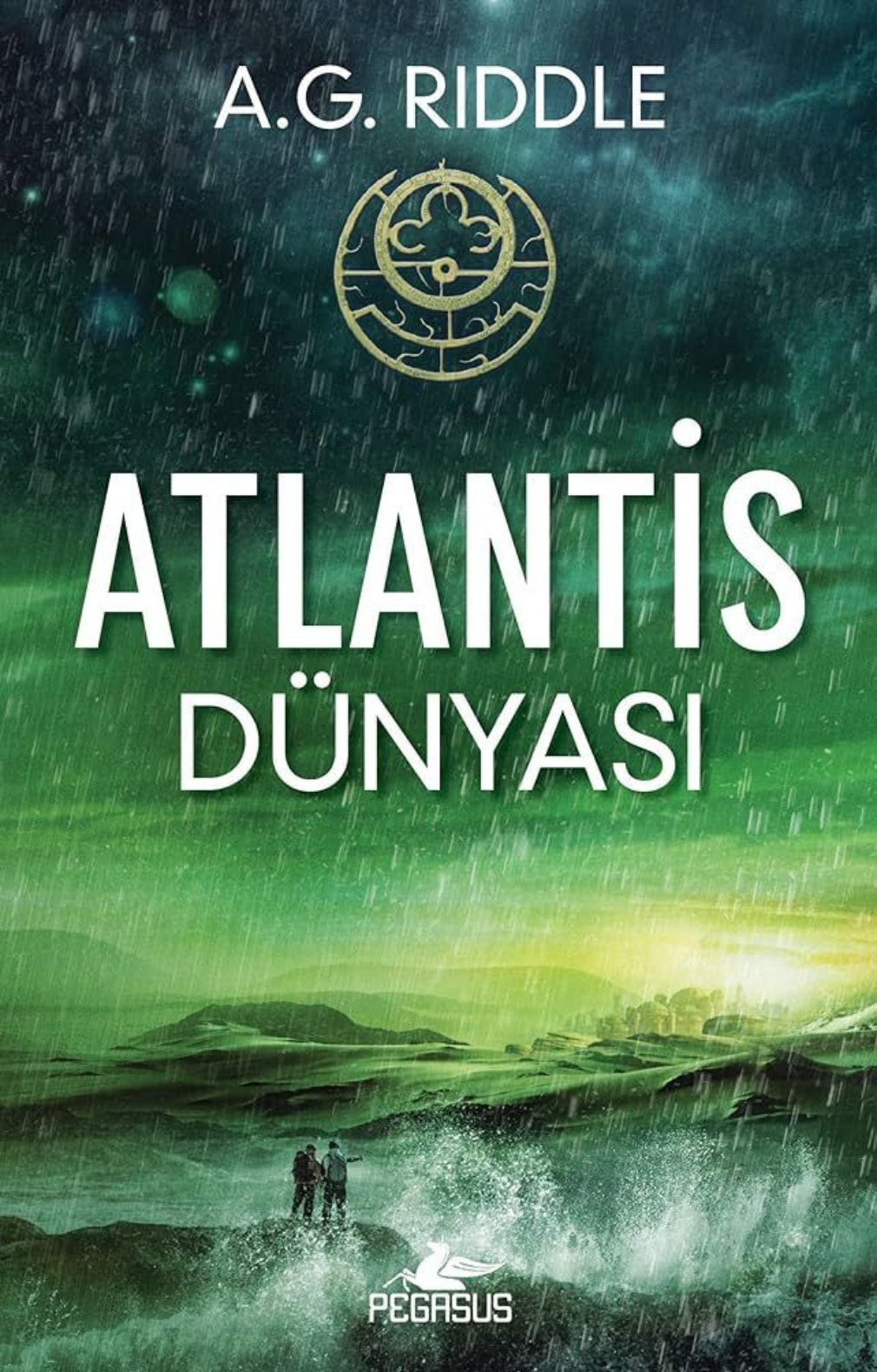

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 2086
Bestseller Roman: 866

Atlantis Dünyası
A.G. Riddle
Özgün Adı: The Atlantis World

Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2019
ISBN: 978-605-299-683-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © A.G. Riddle, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'ten alınmıştır.

Bu roman, kurgu olmayan bölümleri dışında kurgu bir romandır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

A.G. RIDDLE

ATLANTİS DÜNYASI

KÖKENİN GİZEMİ - 3

İngilizceden çeviren:
Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

Asla vazgeçmemem için beni cesaretlendiren
anne ve babama

GİRİŞ

Arecibo Gözlemevi
Arecibo, Porto Riko

Kırk sekiz saattir, Dr. Mary Caldwell uyanık olduğu her saati radyo teleskobunun aldığı sinyal üzerinde çalışarak geçirmişti. Bitkin düşse de oldukça keyifliydi; emin olduğu bir şey vardı: Bu düzenli bir sinyaldi, zeki bir yaşam formunun işaretiydi.

Gözlemevine atanan diğer araştırma görevlisi John Bishop, kendisine bir içki daha doldurdu. Viskiyi, burbonu, sonra da romu ve ölen araştırmacıların depoladığı diğer bütün içkileri bitirmiş, elinde sadece şeftalili scnapps kalmıştı. Onu olduğu gibi içti; kokteyl yapmak için ellerinde başka hiçbir şey yoktu. İlk yudumu alırken irkildi.

Saat sabahın dokuzuydu ve bu sıvıya karşı duyduğu iğrenme duygusu yalnızca yirmi dakika daha, üçüncü bardağını içmeye başlayana kadar sürecekti.

Boşalan bardağını masaya koyup yeniden doldurmaya odaklanarak, "Hayal görüyorsun, Mare," dedi.

Mary ona "Mare" yani "Kısrak" demesinden nefret ediyordu. Başka kimse ona bu isimle hitap etmiyordu. Bu, Mary'ye bir atı hatırlatıyordu. Ama yanında ondan başka kimse yoktu ve bir tür anlaşmaya varmışlardı.

Salgının başlamasından sonra, Porto Riko'daki insanlar on biner on biner ölürken, Gözlemevi'nde kapana kısılmışlardı ve o zaman John ona ilk zarfını atmıştı. Mary ise bunu geri çe-

virmişti. İki gün sonra ikincisi gelmişti. Ondan sonra John her gün, her seferinde bir öncekinden daha agresif bir şekilde yeniden denemişti, ta ki Mary dizini onun hayalarına geçirene kadar. O olaydan sonra John uysallaşmış, alkole ve şakayla karışık laf sokmaya odaklanmıştı.

Mary ayağa kalktı ve pencereye yürüdü; pencereleri yemyeşil Porto Riko tepelerine ve ormanlarına bakıyordu. Medeniyete dair tek iz tepelerin üzerindeki düzlüğe gömülü duran, doğrudan gökyüzüne bakan uydu çanağıydı. Arecibo Gözlemevi'ndeki radyo teleskobu dünyanın en büyük radyo teleskobuydu; insanlığın mühendislik harikasıydı. İnsanlığın geçmişini sembolize eden ilkel bir arazide gömülü insan kazanımlarını temsil eden bilimlerin birleşimiydi. Şimdiyse nihai amacını gerçekleştirmişti. Temas kurmak.

Mary, "Bu gerçek," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Üzerinde adresimiz var."

John içkisini yudumlamayı bırakıp başını kaldırdı. "Buradan çıkmalıyız, Mare. Medeniyete, insanların arasına geri dönmeliyiz. Sana iyi gelecektir..."

"Bunu kanıtlayabilirim." Mary pencereden geri gelip bilgisayarına döndü, birkaç tuşa bastı ve sinyali yeniden ekrana getirdi. "İki dizilim var. İkincisinin ne olduğunu bilmiyorum açıkçası. Fazla karmaşık. Ama ilk dizilim basit bir tekrardan oluşuyor. Açık-Kapalı. 0-1. İkili sayı sistemi."

"Bit yani."

"Aynen öyle. Ve üçüncü bir kod var... bir sonlandırıcı. Her sekizinci bitten sonra ortaya çıkıyor."

"Sekiz bit. Bir bayt." John şişeyi kenara koydu.

"Bu bir kod."

"Ne için?"

"Henüz bilmiyorum." Mary yeniden bilgisayara gitti ve ilerlemeyi kontrol etti. "Analizin tamamlanmasına bir saatten az var."

"Rastlantısal bir ihtimal olabilir."

"Değil. Deşifre olan ilk kısım adresimizle başlıyor."

John kahkaha attı ve içkisini yeniden eline aldı. "Az kalsın inanıyordum, Mare."

"Başka bir gezegene sinyal göndersen, ilk ne yazardın? Adresi."

John başını salladı ve bardağa biraz daha scnapps koydu. "Hı-hı, posta kodunu da eklerdim."

"İlk baytlar iki sayıyı temsil ediyor: 27,624 ve 0.00001496."

John durdu.

Mary, "Bir düşün," dedi. "Bütün evrendeki tek sabit nedir?"

"Yerçekimi mi?"

"Yerçekimi sabittir ama ölçümü uzay zamanın eğriliğine, kütlesi olan bir cismin başka bir cisme ne kadar yakın olduğuna bağlıdır. Ortak bir paydaya ihtiyacın var, evrenin neresinde olursa olsun bütün gezegenlerdeki bütün medeniyetlerin, kütle ve konumdan bağımsız olarak bilecekleri bir şey."

John etrafına bakındı.

"Işık hızı. Tek evrensel sabit odur. Nerede olursan ol asla değişmez."

"Doğru..."

"İlk sayı, 27,624, Dünya'nın galaksimizin merkezine ışık yılı cinsinden uzaklığı."

"Bu mesafe bir sürü gezegen için geçerli olabilir..."

"İkinci sayı olan 0.00001496 da dünyanın güneşe ışık yılı cinsinden tam olarak uzaklığı."

John uzun bir an boyunca önüne bakakaldı, sonra şişeyi ve yarısı boşalmış bardağı gözünün önünden çekti. Mary'ye döndü. "Bu bizim biletimiz."

Mary kaşlarını çattı.

John koltuğuna yaslandı. "Bunu satalım."

"Ne için? Bütün alışveriş merkezleri kapanmıştır bence."

"Eh, bence değiş tokuş sistemi hâlâ yerinde duruyordur. Koruma, doğru dürüst yiyecek ve başka ne istersek talep ederiz."

"Bu insanlık tarihindeki en büyük keşif. Onu satmayacağız."

"Bu insanlık tarihindeki en büyük keşif... en büyük çaresizlik anında. Bu sinyal bir umut. Dikkatleri dağıtacak bir şey. Aptal olma, Mare."

"Bana Mare deme."

"Veba başladığında burada inzivaya çekildin çünkü zamanın gelene kadar sevdiğin bir şey yapmak istedin. Bense yürüme mesafesindeki en büyük içki stokunun burada bulunduğunu ve senin buraya geleceğini bildiğim için geldim. Evet, San Juan'a indiğimden beri sana âşığım." Mary bir şey diyemeden John ellerini kaldırdı. "Anlatmaya çalıştığım şey bu değil. Demek istediğim, bildiğin dünya artık yok. İnsanlar çaresiz. Kendi çıkarlarına göre hareket ediyorlar. Bu benim için seks ve alkol. Arayacağın insanlar için de güçlerini korumak. Onlara bunu yapabilmeleri için bir yol vereceksin: bir umut. Verdikten sonra artık sana ihtiyaçları kalmayacak. Dünya senin hatırladığın o yer değil artık. Seni çiğneyip bir kenara tükürür, Mare."

"Onu satmayacağız."

"Sen tam bir ahmaksın. Dünya idealistleri öldürür."

Arkasından bilgisayarın bip sesi geldi. Analiz tamamlanmıştı.

Sonuçları okumaya fırsat bulamadan binanın diğer tarafından gelen bir ses ofisin dışındaki koridorda yankılandı. Biri kapıyı mı çalıyordu? Mary ve John göz göze geldi. Beklediler.

Darbelerin gürültüsü daha da yükseldi ve sonunda bir camın kırılıp yerlere saçılma sesiyle sona erdi.

Yavaş yavaş yürüyen birinin adımlarının sesi.

Mary ofisin kapısına doğru adım attı ama John onu kolundan yakaladı. "Burada bekle," diye fısıldadı.

Salgın sırasında yanında getirdiği beyzbol sopasını aldı. "Bu kapıyı kilitle. Buraya geldilerse, adada yiyecek kalmamış demektir."

Mary telefonuna uzandı. Artık kimi araması gerektiğini biliyordu. Elleri titreyerek onları kurtarabilecek tek kişinin numarasını çevirdi; eski kocasının.

BİRİNCİ KISIM:
YÜKSELİŞ VE DÜŞÜŞ

1

Alfa İniş Aracı
Deniz Seviyesinin 365 Metre Altı
Fas'ın Kuzey Kıyısının Açıkları

David Vale küçük yatak odasında bir ileri bir geri yürümekten; Kate'in gelip gelmeyeceğini, gelirse ne zaman geleceğini merak etmekten bıkmıştı. Kanlı yastığa baktı. On gün önce birkaç damla olarak başlayan kanama, şimdi küçük bir havuz olmuş, yastığından akıp yatağının yarısına kadar inen bir nehre dönüşmüştü.

Kate, her sabah, "Ben iyiyim," demişti.

"Her gün nereye gidiyorsun?"

"Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var. Ve mesafeye."

David, "Bu zaman ve mesafe ne için?" diye sormuştu.

"İyileşmek için."

Fakat Kate iyileşmemişti. Her dönüşünde daha da kötüydü. Her gece daha şiddetli kâbuslar, terleme ve David'in durmayabileceğini düşündüğü burun kanamalarını beraberinde getiriyordu. David ona sarılmış ve sabırla beklemiş; hayatını kurtaran, iki hafta önce de hayatını kurtardığı bu kadının bir şekilde bunu atlatıp kendine geleceğini ummuştu. Ancak her geçen gün biraz daha kayıp gidiyordu. Ve şimdiyse gecikmişti. Daha önce hiç geç kalmamıştı.

David saatini kontrol etti. Üç saat gecikmişti.

Bu muazzam Atlantis gemisinin içinde herhangi bir yerde olabilirdi. Gemi yüz elli kilometrekareyi kaplıyordu ve Kuzey

Fas'ın, Cebelitarık'ın tam karşısında kalan dağlık kıyısının hemen dibine gömülüydü.

David son on dört gününü Kate yokken geminin sistemlerini kullanmayı öğrenerek geçirmişti. Hâlâ öğreniyordu. Kate, David'in çözemediği herhangi bir komut olması halinde yardımcı olmak için sesli komut programlarını aktif hale getirmişti.

David, "Alfa, Dr. Warner'ın konumu nedir?" diye sordu.

Alfa İniş Aracı'nın sesi küçük odayı doldurdu. "Bu bilgi gizlidir."

"Niçin?"

"Araştırma ekibinin kıdemli üyelerinden biri değilsiniz."

Görünüşe göre Atlantisli bilgisayar sistemleri bariz şeyleri belirtmekte sakınca görmüyordu. David yatağa, kan lekesinin hemen yanına oturdu. *Önceliğim ne? Kate'in iyi olup olmadığını bilmem gerek.* Aklıma bir fikir geldi.

"Alfa, bana Dr. Warner'ın yaşam belirtilerini gösterebilir misin?"

Küçük yatağın karşısında bir duvar paneli açıldı ve David hemen sayıları ve grafiği okudu; anlayabildiklerini.

Tansiyon: 92/47
Nabız: 31

Yaralanmış. Ya da daha kötüsü... ölüyor. Ona ne oldu?

"Alfa, Dr. Warner'ın hayati belirtileri niçin anormal durumda?"

"Bu bilgi giz..."

"Gizlidir." David sandalyesine tekme atıp çalışma masasının içine soktu.

Alfa, "Sorunuza cevap alabildiniz mi?" diye sordu.

"İlgisi bile yok."

David kapılara yürüdü, kapılar tıslayarak açıldı. David durdu, sonra tabancasını aldı. Ne olur ne olmaz.

David neredeyse on dakikadır loş koridorlarda yürüyordu ki gölgelerin arasında hareket eden birinin sesini duydu. Durup bekledi, gözlerinin zemin ve tavandaki alçak ışıklara alışmasını diledi. Belki de Atlantisliler daha az ışıkta görebiliyordu ya da belki de gemi –içinde bulundukları bu parçası– güç tasarruf modunda çalışıyordu. Ne olursa olsun, böyleyken daha da gizemli görünüyordu.

Gölgelerin arasından biri çıktı.

Milo.

David, Tibetli gencin geminin bu kadar derinliklerinde olduğunu görünce şaşırdı. Milo, Kate ve David dışında gemide bulunan tek kişiydi ama zamanının çoğunu onun dışında geçiriyordu. Dışarıda, gömülü gemiden dağın tepesine çıkan eğimli boşluğun hemen dışında, Berberilerin onlara yiyecek bıraktığı yerde uyuyordu. Milo yıldızların altında uyumayı ve güneşle uyanmayı seviyordu. David onu genellikle bacaklarını kavuşturmuş otururken buluyordu, Kate ve David her akşam yemek için yanına gittiklerinde meditasyon yapıyor oluyordu. Milo son iki haftadır onlara manevi güç veriyordu ancak loş ışığın içinden bakınca David artık genç adamın suratında yalnızca endişe görebiliyordu.

Milo, "Onu görmedim," dedi.

"Görürsen geminin telsizinden beni ara." David hızla ilerlemeye devam etti.

Milo onun peşine düştü, ayak uydurabilmek için bacaklarını hızla hareket ettiriyordu. David'in kaslı bedeni ve bir doksanlık boyu yanında ondan otuz santim kısa olan Milo cüce gibi kalıyordu. Karanlık labirentte koşan bir dev ve genç yardımcısı gibi duruyorlardı.

Milo nefes nefese, "Buna gerek kalmayacak," dedi.

David dönüp ona bir bakış attı.

"Sizinle birlikte olacağım."

"Yukarıya dönmelisin."

Milo, "Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi.

"Kate kızacak."

"Güvendeyse, bunu umursamayacağım."

Ben de, diye düşündü David. Sessizlik içinde yürüdüler, çıkan tek ses David'in botlarının metal zemine ritmik bir şekilde vuruşu ve ardından gelen Milo'nun daha alçak sesli ayak sesleriydi.

David büyük bir çift kapıya geldi ve duvar panelini etkin hale getirdi. Ekranda bir yazı belirdi:

Ek Medikal Bölüm 12

Burası geminin içinde bulundukları kısmının tek medikal bölümüydü ve Kate'in her gün nereye gittiğine dair en iyi tahminiydi.

Elini duvar panelinden çıkan yeşil ışık bulutuna soktu, birkaç saniye parmaklarını hareket ettirdi ve kapılar tıslayarak açıldı.

David hemen odaya girdi.

Odanın ortasında dört ameliyat masası vardı. Holografik duvar ekranları boş odanın tamamını kaplıyordu. Kate gitmiş olabilir miydi?

"Alfa, bu bölümün en son ne zaman kullanıldığını söyleyebilir misin?"

"Bu bölüm en son görev tarihi, 9.12.38.28, standart tarih 12.39.12.47.29'da—"

David başını salladı. "Kaç yerel gün önce?"

"Dokuz milyon, yüz yirmi sekiz bin..."

"Tamam, peki. Geminin bizim bulunduğumuz kısmında başka bir medikal bölüm var mı?"

"Olumsuz."

Başka nereye gitmiş olabilir ki? Belki de onu takip etmenin başka bir yolu vardı.

"Alfa, bana geminin şu anda en çok enerji tüketen kısımlarını gösterebilir misin?"

Duvar ekranlarından biri aydınlandı ve geminin holografik bir modeli belirdi. Üç kısım parlıyordu: Ark 1701-D, Ek Medikal Bölüm 12 ve Uyarlanabilir Araştırma Laboratuvarı 47.

"Alfa, Uyarlanabilir Araştırma Laboratuvarı 47 nedir?"

"Uyarlanabilir Araştırma Laboratuvarı çeşitli biyolojik ve benzeri deneyler için kullanılabilir."

"Uyarlanabilir Araştırma Laboratuvarı şu anda nasıl kullanılıyor?" David cevaba kendini hazırladı.

"Bu bilgi gizlidir..."

David, "Gizli," diye mırıldandı. "Tabii..."

Milo bir protein barı uzattı. "Yürüyüş için."

David, Milo'yu koridora geri götürdü, paketi yırtıp açtı, kahverengi bardan büyük bir parça koparıp sessizce çiğnedi. Ümitsizliğine faydası oluyor gibiydi.

David koridorda birden durdu, Milo neredeyse sırtına çarpıyordu.

David çömeldi ve zemindeki bir şeyi inceledi.

Milo, "O ne?" diye sordu.

"Kan."

David ondan sonra biraz daha hızlı yürümeye başladı ve zemindeki kan birkaç damlayken arttı ve uzun şeritler halinde karşısına çıkmaya başladı.

Uyarlanabilir Araştırma Laboratuvarı 47'nin kapılarına vardıklarında, David parmaklarını duvar panelinin yeşil ışığında

hareket ettirdi. Açma komutunu altı kez girdi ve her seferinde ekranda aynı mesaj belirdi:

Yetersiz Erişim Yetkisi

"Alfa! Niçin bu kapıyı açamıyorum?"

"Yeterli erişim yetkisine sahip değilsiniz..."

"Bu kapıdan içeri nasıl girebilirim?"

Alfa'nın sesi konuşmaya son veren bir tonla, "Giremezsiniz," diye koridorda yankılandı.

David ve Milo bir an oldukları yerde durdular.

David alçak sesle konuştu. "Alfa, bana Dr. Warner'ın yaşam belirtilerini yeniden göster."

Duvar ekranı değişti, rakamlar ve grafikler belirdi.

Tansiyon: 87/43
Nabız: 30

Milo, David'e döndü.

David, "Düşüyor," dedi.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

Milo bağdaş kurup oturdu ve gözlerini kapadı. David onun dinginliği bulmaya çalıştığını biliyordu ve o anda keşke aynısını yapıp her şeyi zihnimden çıkarabilsem, diye düşündü. Korku düşüncelerini bulandırıyordu. Çaresizce bu kapının açılmasını istiyor fakat aynı zamanda da korkuyordu; Kate'e ne olduğunu, nasıl bir deney yürüttüğünü, kendine ne yaptığını öğrenmekten.

Alarm çaldığında David neredeyse uykuya dalmıştı. Alfa'nın sesi dar koridorda gürledi.

"Medikal Acil Durum. Kritik seviyede. Erişim izinleri verildi."

Araştırma laboratuvarının geniş otomatik kapıları kayarak açıldı.

David hızla içeri girdi, gözlerini ovuşturdu ve gördüğü şeyi anlamaya çalıştı.

Arkasından gelen Milo hayretle konuştu. "Vay canına."

2

Alfa İniş Aracı
Deniz Seviyesinin 365 Metre Altı
Fas'ın Kuzey Kıyısının Açıkları

Milo, "Bu da ne?" diye sordu

David araştırma laboratuvarını inceledi. "Hiçbir fikrim yok."

Oda muazzam büyüklükteydi, en az otuz metre uzunlukta ve on beş metre derinlikteydi ancak medikal bölümün aksine burada masa yoktu. Zeminde bulunan tek şey, en az üç metre çapında iki cam tanktı. İçlerinde sarı bir ışık parlıyor ve dibinden yüzeyine parıltılı maddeler yükseliyordu. Sağ taraftaki tank boştu. Diğerinin içindeyse Kate vardı.

Kate kolları dosdoğru önüne uzanmış, yerden bir metre kadar yukarıda süzülüyordu. Üzerinde bu sabah yatak odalarından çıkarken giydiği sade giysiler vardı ama bir şey yeniydi: gümüşi bir kask. Bütün suratını kaplıyordu, çenesinin altını bile. Yeni boyanmış kahverengi saçları onun içinden omuzlarına düşüyordu. Kaskın gözlerini kaplayan küçük siperlik siyahtı ve ona neler olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Tek görünen şey kaskının dışına akan, boynundan inip gri bluzunu lekeleyen kan sızıntısıydı. Leke her saniye büyüyor gibi görünüyordu.

David, "Alfa... neler oluyor burada?" diye sordu.

"Detaylandırın."

"Bu... deney nedir? Bu prosedür?"

"Yeniden canlandırma hafıza simülasyonu."

Bu ne demek? Ona zarar veren şey simülasyon mu?

"Bunu nasıl durdurabilirim?"

"Durduramazsınız."

David, "Neden?" diye sordu, sabrını yitiriyordu.

"Yeniden canlandırma hafıza dizisini bölmek, deneğin sonlandırılmasına sebep olacaktır."

Milo, gözlerinde korkuyla David'e döndü.

David odayı taradı. Ne yapması gerekiyordu? Bir ipucuna, başlayacak bir yere ihtiyacı vardı. Başını geriye atıp düşünmeye çalıştı. Tavanda siyah camlı tek bir küçük kubbe ona bakıyordu.

"Alfa, bu laboratuvarın video telemetrisi var mı?"

"Olumlu."

"Oynatmaya başla."

"Tarih aralığı belirtin."

"Bugün Dr. Warner'ın içeriye girdiği saniyeden itibaren."

Sol duvardan bir ışık dalgası yayıldı ve yavaşça laboratuvarın bir hologramını oluşturdu. Tanklar boştu. Kapılar kayarak açıldı ve Kate uzun adımlarla içeriye girdi. Sağ duvara doğru yürüdü, duvar aydınlandı ve David'in anlayamadığı metinler ve sembollerle dolu bir dizi ekran belirdi. Kate olduğu yerde durdu, gözleri hafifçe sağa sola gitti, her biri bir saniyeden daha az orada duran ekranların her birini okuyor ve anlıyordu.

Milo, "Çok havalı," diye fısıldadı.

David kendini bir adım geriye giderken buldu. O anda Kate'in dönüştüğü şeyin bir kısmının, onun zihni ile Kate'in zihninin gücü arasındaki büyüyen uçurumun farkına vardı.

Kate iki hafta önce, ilk başladığında bir milyar, en son mutasyonundaysa daha birçok insanın canını alan küresel bir salgın olan Atlantis Vebası için bir tedavi bulmuştu. Veba dünyayı bölmüştü. Hayatta kalma oranı düşüktü ama hayatta kalanlar genetik seviyede değişime uğruyordu. Hayatta kalanlardan bazıları vebadan fayda görmüştü: daha güçlü ve daha zeki olmuşlardı.

Diğerleriyse geriye dönük evrim geçirmiş, ilkel bir yaşama doğru gerilemişlerdi. Dünya nüfusu iki düşman gruba ayrılmıştı: vebayı yavaşlatmaya ve tedavi etmeye çalışan Orkide İttifakı ile vebayı salarak bu genetik dönüşümün doğal akışını sürdürmesine izin veren Immari Enternasyonal. Kate, David ve askerlerle bilim insanlarından oluşan bir ekip, bir tedavinin parçalarını –insan evrimi üzerindeki eski Atlantis müdahaleleri tarafından bırakılmış endojen retrovirüsleri izole ederek– vebayı durdurmuşlardı. Bu retrovirüsler aslında viral fosiller, Atlantislilerin insan genomunu değiştirdikleri zamanlardan kalan genetik kırıntılardı.

Vebanın son saatlerinde, her dakika milyonlarca insan ölürken, Kate bütün viral fosilleri bir araya getirip vebayı tedavi etmenin bir yolunu bulmuştu. Bulduğu ilaç stabil, birleşmiş bir Atlantisli-İnsan genomu oluşturmuş fakat bu atılım için ağır bir bedel ödemişti.

Bu bilgi Kate'in bilinçaltında bastırılmış anılardan gelmişti; binlerce yıllık süreçte insanlığın üzerinde yapılan genetik deneyleri yürüten Atlantisli biliminsanlarından birinin anılarından. Atlantisli'nin anıları onun vebayı tedavi etmesini sağlamış fakat kendi insanlığının da büyük bir kısmını beraberinde götürmüştü. Atlantisli bilim insanı değil, açık bir şekilde Kate olan tarafını. Saat ilerlerken, veba dünya üzerinde yayılırken, Kate o anılardan kurtulup kimliğini korumak yerine Atlantisli'den gelen bilgiyi kaybetmemeyi seçmişti.

David'e Atlantisli'nin anılarının verdiği hasarı onarabileceğine inandığını söylemişti fakat günler geçerken David, Kate'in deneylerinin işe yaramadığını anlamaya başlamıştı. Her geçen gün daha da hastalanmış ve durumunu David'le konuşmayı reddetmişti. Onun ellerinden kayıp gittiğini hissetmişti ve şu anda videoyu, Kate'in ekranları anında okuyuşunu izlerken, geçirdiği dönüşümün ne kadar büyük boyutta olduğunu anlayamadığını fark etti.

Milo, "O kadar hızlı mı okuyor?" diye sordu.

David, "Daha da fazlası. Sanırım o kadar hızlı öğreniyor," diye fısıldadı.

David içinde yükselen tuhaf bir korku hissetti. Kate bu kadar çok değiştiği için mi yoksa David kendini ne kadar aşan bir durumun içinde olduğunu anlamaya başladığı için miydi?

Basit şeylerle başla, diye düşündü.

"Alfa, Dr. Warner seni ses ya da dokunsal girdi olmadan nasıl kontrol edebiliyor?"

"Dr. Warner'a dokuz yerel gün önce bir nöral implant takıldı."

"Takıldı mı? Nasıl?"

"Dr. Warner beni implant ameliyatını yapacak şekilde programladı."

Her gece yaptıkları, *Hayatım, bugün işte neler yaptın?* sohbetinde bahsi geçmemiş bir şey daha.

Milo gözlerini David'e çevirdi ve dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi. "Ben de istiyorum."

"Kalsın." David holofilme odaklandı. "Alfa, video hızını artır."

"Aralık?"

"Saniyede beş dakika."

Yanıp sönen metin ekranları, siyah bir balık tankının içinde ileri geri çalkalanan beyaz sular gibi katı dalgalara dönüştü. Kate'in kılı kıpırdamadı.

Saniyeler geçti. Sonra ekranlar kapandı ve Kate parlayan sarı tankın içinde süzülmeye başladı.

David, "Dur," dedi. "Dr. Warner o yuvarlak şey her neyse onun içine girmeden hemen önceki kaydı oynat."

David izlerken nefesini tuttu. Metinlerin bulunduğu ekran kapandı ve Kate odanın arka tarafına, tankların hemen yanına gitti. Bir duvar kayarak açıldı. Kate gümüş kaskı aldı, sonra da kayarak açılan tanka ilerledi. Kate içine adımını attı, kaskı taktı ve cam tank mühürlenince yerden yükseldi.

"Alfa, hızlandırılmış oynatmaya devam et."

Odada bir değişiklik olmadı, tek bir şey hariç: Kate'in kaskından yavaş yavaş kan sızmaya başladı.

Son saniyede David ve Milo içeri girdi ve ekranda üç kelime belirdi.

```
Telemetri Sonu.
```

Milo, David'e döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

David ekrana ve Kate'in bulunduğu tanka baktı. Sonra boş olanı süzdü.

"Alfa, Dr. Warner'ın... deneyine katılabilir miyim?"

Odanın arka tarafındaki panel kayarak açıldı, içinde tek bir gümüş kask vardı.

Milo'nun gözleri kocaman açıldı. "Bu kötü bir fikir, Bay David."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Cam tank döndü ve açıldı. David içeriye adım attı, kaskı taktı ve araştırma laboratuvarı gözden kayboldu.

3

David'in gözlerinin, boşluğun içine doğru gelen parlak ışığa alışması birkaç saniye aldı. Tam önünde dikdörtgen bir ekranda henüz okuyamadığı bir metin yanıp sönüyordu. Burası ona gidiş/geliş tablosu olan bir tren istasyonunu hatırlattı. Tek farkı bu devasa yerin bir giriş ya da çıkışı var gibi görünmüyor olmasıydı; yalnızca düz beyaz bir zemin ve ışığın içinden geçmesine olanak tanıyan kemerli sütunlar.

Alfa'nın gür sesi yankılandı. "Yeniden Canlandırma Arşivleri'ne hoş geldiniz. Komut giriniz."

David tabloya yaklaşıp okumaya başladı.

Anı Tarihi	(Sağlık)	Yeniden Oynatma
12.37.40.13	(Bozulmuş)	Tamamlandı
13.48.19.23	(Bozulmamış)	Tamamlandı
13.56.64.15	(Bozulmuş)	Tamamlandı

Liste bir düzine sıra halinde devam ediyordu. Hepsi tamamlanmıştı. Son girdide yazan şuydu:

14.72.47.33	(Bozulmuş)	Sürüyor

"Alfa, seçeneklerim neler?"

"Arşivlenmiş bir hafızayı açabilir ya da sürmekte olan bir simülasyona katılabilirsiniz."

Sürmekte olan. Kate orada olmalıydı. Eğer yaralanmışsa... ya da saldırı altındaysa. David etrafına baktı. Hiçbir silahı, Kate'i savunabileceği hiçbir şey yoktu.

"Sürmekte olan simülasyona katıl."

"Mevcut üyeler bilgilendirilsin mi?"

İçgüdüsel olarak, "Hayır," dedi. Şaşırtma unsuru ona biraz avantaj sağlayabilirdi.

Işıklı tren istasyonu tablosu kayboldu ve yerini çok daha küçük, karanlık bir yer aldı. Bir uzay gemisinin kaptan köşkündeydi. David geride duruyordu. Oval odanın duvarlarını kaplayan metinler, tablolar ve görüntüler akıp gidiyordu. Ön tarafta, uzayın karanlığı içinde dönmekte olan bir gezegene gözlerini dikmiş iki figür geniş bir görüntüleme ekranının önünde duruyordu. David ikisini de hemen tanıdı.

Solda Atlantisli araştırma ekibinin diğer üyesi Dr. Arthur Janus duruyordu. Janus, Atlantis Vebası'nın son saatlerinde David'in Kate'i Dorian Sloane ve Ares'in elinden kurtarmasına yardım etmişti fakat David, Janus'a dair hâlâ çelişkili duygular taşıyordu. Bu zeki bilim insanı Atlantis Vebası için yetmiş bin yıllık insan evrimini silen sahte bir tedavi üretmişti, böylece insan ırkını Atlantis Geni verilmeden önceki bir noktaya geri götürecekti. Janus insan evriminin geriye döndürülmesinin onları tahmin edilemez bir düşmandan kurtarmanın tek yolu olduğuna yemin etmişti.

David, Janus'un yanında duran bilim insanına karşıysa böyle çelişen duygular hissetmiyordu. Hissettiği şey yalnızca aşktı. Ekranın uzayın siyah bölgelerini gösteren yerlerindeki yansımadan bakınca Kate'in güzel yüzünün küçük detaylarını seçebiliyordu. Gezegenin görüntüsüne dikkatle odaklanmıştı. David bu bakışı daha önce birçok kez görmüştü. Az kalsın ona dalıp gidiyordu ki yukarıdan gelen keskin bir ses onu kendine getirdi.

"Bu bölge askeri karantina altındadır. Acilen tahliye ediniz. Tekrar: Bu bölge askeri karantina altındadır."

Başka bir ses araya girdi. Alfa'nın sesine benziyordu. "Tahliye yolu belirlendi. Uygulansın mı?"

Kate, "Olumsuz," dedi. "Sigma, askeri şamandıralardan gelen bildirimleri sessize al ve jeosenkronize yörüngeyi koru."

Janus, "Bu tehlikeli," dedi.

"Öğrenmem gerek."

David ekrana daha da yaklaştı. Bu gezegen Dünya'ya benziyordu ancak renkler farklıydı. Okyanuslar fazla yeşil, bulutlar fazla sarı, kara parçalarıysa yalnızca kırmızı, kahverengi ve açık krem rengiydi. Hiç ağaç yoktu. Çorak manzarada yalnızca yuvarlak, siyah kraterler vardı.

Janus, "Bu belki de doğal bir olaydı," dedi. "Bir dizi kuyrukluyıldız ya da bir asteroid alanı."

"Değildi."

"Bunu bilemez..."

"Değildi." Görüntüleme ekranı darbe kraterlerinden birine yakınlaştı. "Her bir kratere giden bir dizi yol bulunuyor. Oralarda şehirler vardı. Bu bir saldırıydı. Bir asteroid alanını kazıp parçalarını kinetik bombalama için kullanmış olabilirler." Görüntüleme ekranı yeniden değişti. Etrafı çöllerle çevrili yıkılmış bir şehir belirdi, gökdelenler çöküyordu. "Çevresel serpinti büyük şehirlerin dışındaki herkesin işini bitirir diye düşünmüşler. Oralarda sorularımıza cevap bulabiliriz." Kate'in sesi kesindi. David bu sesi iyi tanıyordu. Onu birkaç kez kendisi de *tecrübe etmişti.*

Görünen o ki Janus da biliyordu bunu. Başını eğdi. "*Beta İnicisi*'ni al. Arklar olmadan daha iyi manevra kabiliyeti sağlayacaktır."

Janus döndü ve kaptan köşkünün arkasındaki kapıya doğru ilerledi.

David kendini hazırladı. Ama Janus onu göremedi. *Kate görebilecek mi?*

Kate, Janus'un peşine düşmüştü ki birden durup David'e bakakaldı. "Senin burada olmaman gerek."

"Bu ne, Kate? Sana dışarıda bir şeyler oluyor. Ölüyorsun."

Kate çıkışa doğru iki uzun adım daha attı. "Seni burada koruyamam."

"Beni neden koruyacaksın ki?"

Bir adım daha attı. "Beni takip etme." Çıkıştan dışarı fırladı.

David peşinden koştu.

Dışarıda duruyordu. Gezegende. Döndü...

Kate. Kate onun önündeydi, bir Gemi Dışı Faaliyet Takımı giymiş, çökmekte olan şehre doğru zıplıyordu. Arkalarında, küçük siyah bir gemi kızıl kayalıklı bir zeminin üzerinde duruyordu.

David, "Kate!" diye seslendi, ona doğru koştu.

Kate durdu.

Zemin bir kere sarsıldı, sonra yine sarsıldı ve David'i yere düşürdü. Gökyüzü açıldı ve içinden kırmızı bir nesne geçti, David'i kör edip ısısıyla boğdu. Asteroid büyüklüğünde bir şömine maşası hızla ona doğru geliyordu sanki.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama sallanan zemin onu yine yere yapıştırdı.

Emekledi, yukarıdan gelen ısının ve altındaki cızırdayan taşların onu erittiğini hissetti.

Kate sallanan zeminde süzülüyormuş gibi görünüyordu. Öne doğru uzun ve rahat adımlarla koşuyor, inişlerini onu yukarı ve ileriye, David'e doğru fırlatan sarsıntılara göre ayarlıyordu.

Kate onun üzerine kalkan oldu ve David siperliğinin içinden onu görebilmeyi diledi.

Düştüğünü hissetti. Ayakları soğuk zemine dokundu ve başını cama çarptı. Tank. Araştırma laboratuvarı.

Cam dönerek açıldı ve Milo öne doğru koştu; kaşları kalkmış, ağzı açılmıştı. "Bay David..."

David aşağıya baktı. Bedeni yanmamıştı fakat ter içindeydi. Burnundan kan akıyordu.

Kate.

David kendini kaldırıp Kate'in tankına doğru tökezlerken kasları titredi. Cam açıldı ve Kate havuza düşürme oyunundaki bir yarışmacı gibi dosdoğru aşağı düştü.

David onu yakaladı ama ayakta durabilecek kadar kuvvetli değildi. Soğuk zemine serildiler, Kate onun göğsüne düştü.

David onun boynunu yakaladı. Nabzı zayıftı ama atıyordu.

"Alfa! Ona yardım edebilir misin?"

"Bilinmiyor."

David, "Neden bilinmiyor?" diye bağırdı.

"Mevcut bir teşhise sahip değilim."

"Teşhis koymak için ne gerekiyor?"

Yuvarlak bir panel açıldı ve odaya düz bir masa geldi.

"Tam teşhis taraması."

Milo hemen Kate'i ayaklarından tuttu ve David koltuk altlarından kaldırdı. Kate'i masaya kaldırmak için kuvvetinden geriye kalan her bir zerreyi kullandı.

David'e masa duvara fazla yavaş bir şekilde geri girmiş gibi geldi. Yuvarlak deliği koyu renkli bir cam kaplıyordu ve David içeri bakınca Kate'in ayaklarından başına kadar ilerleyen bir mavi ışık çizgisi gördü.

Duvardaki ekran açıldı, tek bir mesaj yer alıyordu:

TEŞHİS TARAMASI SÜRÜYOR...

Milo, "Neler oldu?" diye sordu.

"Ben... Biz..." David başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Ekran değişti.

Ön Teşhis:
Yeniden Canlandırma Sendromu Nedeniyle
Nörodejenerasyon

Prognoz:
Ölümcül

Tahmini Hayatta Kalma Süresi:
4-7 yerel gün.

Acil İlgilenilmesi Gerekenler:
Subaraknoid kanama
Serebral tromboz

Tavsiye Edilen Eylem:
Cerrahi müdahale

Tahmin Edilen Cerrahi Başarı Oranı
%39

David'in okuduğu her kelimeyle oda daha da kaybolmaya başladı. Kendinden geçiyormuş gibi hissediyordu. Elini uzanıp cam tanka tutunduğunu hissetti. Ekrana bakakaldı.

Alfa'nın kelimeleri ona çarpıp mahvolmuş gezegenin üzerindeki şömine maşasından gelen ısı gibi boğmaya başladı. "Tavsiye edilen ameliyat gerçekleştirilsin mi?"

David ağzından evet cevabının çıktığını duydu, belli belirsiz Milo'nun kolunu ona doladığının farkındaydı, omzunun üzerine ancak yetişiyor olsa bile.

4

Antarktika Yüzeyinin Üç Kilometre Altı

Çığlıklar geminin karanlık koridorları içinde Dorian'ın tek rehberi olmuştu. Günlerce onların geldiği yeri bulmaya çalışmıştı. Her yaklaştığında çığlıklar kesiliyor, Ares gelip Dorian'a Antarktika'daki buz örtüsünün altında yüz elli kilometrekarelik bir alanı kaplayan Atlantis yapısından çıkmasını söylüyor, onu yüzeye, son saldırı için yapılan hazırlıklara geri döndürüyordu... Bu onun tenezzül etmeyeceği, angarya bir işti.

Ares buradaysa, günün her saatini çığlıkların olduğu yerde geçiriyorsa, o zaman asıl olaylar burada dönüyordu. Dorian bundan emindi.

Feryatlar kesildi. Dorian durdu.

Başka bir inilti duyuldu, Dorian bir köşeyi döndü, sonra bir feryat daha. Tam önündeki kapıların ardından geliyorlardı.

Dorian duvara yaslanıp bekledi. Cevaplar. Ares ona cevaplar vereceğine, geçmişiyle ilgili gerçekleri anlatacağına söz vermişti. Kate Warner gibi, Dorian da ana rahmine başka bir zamanda, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce düşmüştü. İspanyol Gribi'nden bir Atlantis tüpü sayesinde kurtulmuş ve 1978'de bir Atlantisli'nin anılarıyla uyanmıştı.

Dorian, Ares'in anılarına sahipti ve bu bastırılmış anılar bütün hayatına yön vermişti. Dorian yalnızca kesik sahneler görmüştü: Karada, denizde, havada ve en büyükleri de uzayda yapılan savaşlardı. Dorian, Ares'e ne olduğunu, onun geçmişini,

kendi geçmişini ve kendi kökenlerini bilmeyi çok istiyordu. En çok da kendini, bütün hayatının ardındaki *neden* sorusunun cevabını anlamayı.

Dorian burnundan tekrar akan kanı sildi. Burun kanamaları artık daha sık oluyordu, baş ağrıları ve kâbuslar gibi. Ona bir şeyler oluyordu. Bunu aklından uzaklaştırdı.

Kapılar açıldı ve Ares uzun adımlarla dışarı çıktı. Dorian'ı gördüğüne şaşırmamıştı.

Dorian odanın içini görmek için uzandı. Duvarda asılı bir adam vardı; açılmış kol ve bacaklarını kesen kemerlerden, göğsünde ve bacaklarındaki yaralardan kan akıyordu. Kapılar kapandı ve Ares koridorda durdu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Dorian."

"Sen de öyle. Bana cevaplar vereceğine dair söz vermiştin."

"Cevaplarını alacaksın."

"Ne zaman?"

"Çok yakında."

Dorian, Ares'le aralarındaki mesafeyi kapadı. "Şimdi vereceksin."

Ares doğrulttuğu elini öne getirdi ve Dorian'ın gırtlağına vurdu. Dorian nefesi kesilerek yere düştü.

"Bana tek bir emir daha verebileceksin, Dorian. Anlıyor musun? Senin yerinde başkası olsaydı, biraz önce yaptığın şeye bile tahammül göstermezdim. Ama sen bensin. Hem de bildiğinden daha fazla. Ve ben seni senden iyi tanıyorum. Sana geçmişimizi anlatmadım çünkü bu, yargılarını bulandırırdı. Yapacak işlerimiz var. Gerçeğin tamamını bilmek seni riske atardı. Ben sana güveniyorum, Dorian. Birkaç kısa gün içinde, bu gezegeni kontrol edeceğiz. Hayatta kalanlar, insan ırkının geri kalanı –ki bunun yaratılmasına, soyunun tükenmesine engel olmaya yardımcı olduğum bir ırk olduğunu hatırlatırım– ordumuzun kurucu üyeleri olacak."

"Kimle savaşıyoruz?"

"Tahmin edilemez güce sahip bir düşmanla."

Dorian ayağa kalktı ama mesafesini korudu. "Hayal gücüm bayağı kuvvetlidir."

Ares hızla yürümeye devam etti, Dorian onu belli bir mesafeden takip ediyordu. "Bizi bir gece ve bir gündüz süresi içinde yendiler, Dorian. Bunu hayal et. Bizler bilinen evrendeki en ileri ırktık... bulduğumuz kayıp medeniyetlerden bile."

Muazzam kapıların, sağ kalan Atlantislileri barındıran kilometreler boyunca dizilmiş cam tüplerin bulunduğu yere açıldığı dört yol ağzına geldiler. "Geriye yalnızca onlar kaldı."

"Onların asla uyanamayacağını, saldırılarda geçirdikleri travmaların kaldıramayacakları kadar büyük olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle."

"Birini dışarı çıkarmayı başarmışsın. Kim o?"

"Onlardan biri değil. Bizden yani. Onun kim olduğunun senin için bir önemi yok. Senin için önemli olan önümüzdeki savaş."

Dorian, "Önümüzdeki savaş," diye mırıldandı. "Elimizde yeterince insan yok."

"Rotadan sapma, Dorian. İnan. Hemen geçecek bu birkaç gün içinde dünya bizim olacak. O zaman büyük seferimize, bütün insan dünyalarını kurtaracak savaşa doğru yola çıkacağız. Bu düşman sizin de düşmanınız. İnsanlar bizimle aynı DNA'yı paylaşıyor. Bu düşman er ya da geç sizin için de gelecek. Saklanamazsınız. Ancak birlikte mücadele edebiliriz. Ordumuzu şimdi, bu boşluğa sahipken kurmazsak her şeyi kaybederiz. Binlerce dünyanın kaderi senin elinde."

"Doğru. Binlerce dünya. Kilit engel olarak gördüğüm birkaç şeyden bahsetmek istiyorum. *Personel.* Dünyada belki birkaç milyar insan kaldı. Zayıf, hasta ve açlıktan ölüyorlar. Ordu havuzumuz işte bu... tabii gezegeni ele geçirebildiğimizi varsayarak

konuşuyorum, ki ben bundan emin bile değilim. Yani sayı olarak birkaç milyar askerimiz var 'ordumuzda'. Ve ben bu terimi geniş anlamda kullanıyorum. Galaksiyi yöneten bir güç karşısında... Üzgünüm ama çok şansımız olduğunu düşünmüyorum."

"Sen bundan zekisin, Dorian. Bu savaşın uzay savaşlarıyla ilgili ilkel fikirlerine benzeyeceğini mi düşünüyorsun? Uzayda uçarak birbirine lazerler ve patlayıcılar fırlatan metal ve plastik gemiler mi yani? Lütfen. Durumumuzu değerlendirmediğimi mi düşünüyorsun? Zaferimizin anahtarı sayılar değil. Ben bu planı kırk bin yıl önce yaptım. Sense üç aydır biliyorsun. İnançlı ol, Dorian."

"Bana bir sebep ver."

Ares gülümsedi. "O küçük kalbinin arzuladığı bütün cevapları vermem için beni kandırabileceğini mi sanıyorsun, Dorian? Benden kendini iyi, tam, güvende hissettirmemi mi istiyorsun? İlk başta Antarktika'ya bu yüzden gelmiştin, değil mi? Babanı bulmak için. Geçmişin hakkındaki gerçeği öğrenmek için."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana böyle mi davranacaksın?"

"Sen bunları kendin için yaptın, Dorian. Bana gerçekten sormak istediğini sor."

Dorian kafasını salladı.

"Hadi."

"Bana neler oluyor?" Dorian gözlerini Ares'e dikti. "Bana ne yaptın?"

"İşte şimdi bir yere varıyoruz."

"Bende ters giden bir şeyler var, değil mi?"

"Tabii ki var. Sen insansın."

"Demek istediğim o değil. Ölüyorum. Bunu hissedebiliyorum."

"Zamanı gelecek, Dorian. Ben senin halkını kurtardım. Bir planım var. Bu evrende kalıcı barışı sağlayacağız. Bunun ne kadar zor bulunur bir şey olduğunu bilmiyorsun." Ares, Dorian'a

yaklaştı. "Sana anlatamayacağım gerçekler var. Bunun için hazır değilsin. Sabırlı ol. Cevaplar gelecek. Geçmişi anlamana yardımcı olmam önemli. Onu yanlış yorumlaman bizi batırabilir, Dorian. Sen önemlisin. Bunu sensiz de yapabilirim ama istemiyorum. Senin gibi birinin yanımda olması için uzun zaman bekledim. İnancın yeterince güçlüyse, yapabileceklerimizin sınırı yok."

Ares döndü ve onları dört yol ağzından çıkarıp tüplerin bulunduğu koridordan geçit kapısına götürdü. Dorian sessizce onu takip etti, zihninde bir savaş başlıyordu: kör bir şekilde emirlerine itaat mı edecekti yoksa isyan mı? Tek kelime daha etmeden takımlarını giydiler ve dışarıda Çan'ın asılı olduğu buz odasını geçtiler.

Dorian duraksadı ve gözleri babasını donmuş, GFD takımının içinde buzla kaplanmış bulduğu yarığa kaydı; Çan'ın ve ona ihanet eden Immari teğmeninin kurbanı olmuştu.

Ares metal sepete çıktı. "Önemli olan tek şey gelecek, Dorian."

Karanlık dikey geçidi sessizlik içinde çıktılar ve sepet yüzeye geldiklerinde durdu. Portatif yaşam alanları karın içine çukur açmış sonsuz bir tırtıl sürüsü gibi düz buz tabakasının üzerine yayılmıştı.

Dorian önce Almanya'da, sonra da Londra'da büyümüştü. Soğuğun ne olduğunu bildiğini sanmıştı. Antarktika eşi benzeri olmayan bir yabandı.

O ve Ares merkez operasyon binasına doğru ilerlerken, kalın, beyaz parkalar giyen Immari çalışanları yaşam alanlarının arasında koşuşturuyor, bazıları selám veriyor, diğerleriyse rüzgâr onlara vururken başlarını yere eğiyordu.

Tırtıl yaşam alanlarının ötesinde, çevre hattı boyunca ağır makineler ve ekipler "Antarktika Hisarı" olarak bilinen yerin geri kalanını inşa ediyordu. İki düzine ray silahı kuzeye çevrilmiş halde sessizce duruyor, Immari'nin geleceğini bildiği saldırıya hazır bekliyorlardı.

Dünya'daki hiçbir ordu burada savaş vermeye hazırlıklı değildi... vebadan önce bile. Sonrasındaysa hiç değillerdi. Hava gücü ray silahları karşısında tamamen etkisiz olurdu. Denizden destek alan dev bir kara kuvveti bile asla başarılı olamazdı. Dorian'ın aklı babasının vârisleri olan Nazilere ve Rusya'daki ahmakça kış seferlerine gitti. Orkide İttifakı gelirse, ya da daha büyük ihtimalle geldiklerinde aynı kaderi paylaşacaktı.

Askerler, Dorian ve Ares'i merkez operasyon binasına girdiklerinde selamladı ve koridorlara dizilip iki lider geçerken esas duruşta bekledi. Durum odasında Ares harekât başkanına hitap etti. "Hazır mıyız?"

"Evet, efendim. Dünya çapındaki varlıkları kontrol altına aldık. En düşük seviyede ölüm oranıyla."

"Arama ekipleri?"

"Yerlerindeler. Hepsi çevre hattı boyunca belirtilen delme derinliklerine ulaşmış durumda. Birkaçı buzların içindeki cepler sebebiyle sıkıntı yaşadı fakat onlara destek ekipleri gönderdik." Harekât başkanı durdu. "Fakat hiçbir şey bulamadılar." Klavyeye bastı ve Antarktika'nın haritası belirdi. Harita kırmızı noktalarla doluydu.

Dorian, *Neyi arıyor?* diye düşündü. *Başka bir gemiyi mi? Hayır. Martin bunu kesin bilirdi. Başka bir şey mi?*

Ares, Dorian'la göz göze geldi ve o anda Dorian uzun zamandır, aşağıdaki koridorda, Ares ona vurduğu zaman bile hissetmediği bir şey hissetti. Korku.

Ares, "Verdiğim cihazları aşağı indirdiler mi?" diye sordu.

Başkan, "Evet," dedi.

Ares odanın ön tarafına geldi. "Beni üssün tamamına bağlayın." Başkan birkaç tuşa bastı ve Ares'e başıyla onay verdi.

"Davamız için çalışan, hedefimiz için fedakârlık yapıp uğraş veren cesur erkek ve kadınlar, şunu bilin: Hazırlandığımız gün geldi. Birkaç dakika içinde, Orkide İttifakı'na barış teklifi

sunacağız. Umarım kabul ederler. Biz Dünya'da barış sağlamaya çalışıyoruz ki barışı hiç bilmeyen bir düşmanla gerçekleşecek son savaş için hazırlanabilelim. O mücadele önümüzde. Bugün, hizmetleriniz için teşekkür ediyor ve sizlerden önümüzdeki saatlerde inançlı olmanızı istiyorum." Ares, Dorian'a döndü. "İnançlarınız sınanırken, şunu unutmayın: Daha iyi bir dünya inşa etmek istiyorsanız, ilk önce var olan dünyayı yok edecek cesarete sahip olmanız gerekir."

5

Atlanta, Georgia

Dr. Paul Brenner yatağında döndü ve saatine baktı.

05.25

Beş dakika sonra alarm çalacaktı. Sonra alarmı kapatacak, kalkacak ve hazırlanacaktı... hiçbir şey için. Gideceği bir işyeri, yapacak bir şeyi, halletmesi gereken acil işler listesi yoktu. Sadece yön bulmak için çırpınan parçalanmış bir dünya vardı ve son on dört gündür bu yönün kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hayatında uyuduğu en iyi uykuları uyuyor olması gerekirdi ancak bir şey eksikti. Her ne sebeptense, hep 05.25'ten, alarm çalmadan hemen önce, hazır, beklenti dolu bir şekilde, o gün her şey değişecekmiş gibi uyanıyordu.

Yorganını yataktan attı, ana banyoya ayaklarını sürüyerek gitti ve yüzünü yıkamaya başladı. Sabahları hiç tam duş almazdı. Ofise hemen gitmeyi, oraya ilk giden olmayı ve ona rapor veren çalışanlardan önce başlamayı seviyordu. İşten sonra hep spor salonuna uğrardı. Günü o şekilde bitirmek evde rahatlamasına, kendini işinden ayırmasına yardımcı oluyordu. En azından bunu yapmaya çalışmasına. Onun mesleğinde bunu yapmak zordu. Her zaman yeni bir salgın, şüphelenilen bir salgın ya da halledilmesi gereken bürokratik bir sıkıntı oluyordu. HKM'nin Küresel Hastalık Saptama ve Acil Durum Müdahale Bölümü başkanlığını yapmak zor bir işti. Bulaşmalar sorunun sadece yarısını oluşturuyordu.

Bir de Paul'ün sakladığı sırlar vardı. Son yirmi yıldır küresel bir konsorsiyumla çalışmış, insan ırkını yeryüzünden silebilecek –Atlantis Vebası şeklinde karşılarına çıkan– bir nihai salgın için plan yapmıştı. Yıllar boyunca verdiği çaba faydalı olmuştu. Küresel görev gücü Süreklilik, vebayı kontrol altına almış ve sonunda bir tedavi bulmuştu... hiç tanışmadığı bir bilim insanı olan Dr. Kate Warner sayesinde. Atlantis Vebası hakkında Paul'ün bilmediği hâlâ birçok şey vardı ancak bir şeyden emindi: sona ermişti. Çok mutlu olması gerekiyordu. Ama genel olarak kendini boş, amaçsız, akıntıda sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Yüzünü yıkadı ve kısa, siyah, dağılmış saçlarından bir elini geçirdi, yataktan kalktığını belli eden tutamları yatıştırdı. Aynadan kocaman boş yatağı gördü ve kısa bir an acaba yatağa dönsem mi, diye düşündü.

Ne için hazırlanıyorsun ki? Veba sona erdi. Yapacak hiçbir şey kalmadı.

Hayır. Bu tam olarak doğru değildi. Onu bekleyen biri vardı.

Yatağı boş olabilirdi ama ev boş değildi. Kahvaltının kokusunu şimdiden alabiliyordu.

On iki yaşındaki yeğeni Matthew'u uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça merdivenlerden indi.

Mutfaktan bir tavanın takırtısı geldi.

Paul, mutfağın girişinden geçer geçmez, "Günaydın," diye fısıldadı.

Natalie tavayı baş aşağı edip yağda yumurtaları tabağa koydu ve "Günaydın," dedi. "Kahve?"

Paul başını salladı ve eğimli bahçeye bakan cumba penceresinin yanındaki yuvarlak masaya oturdu.

Natalie yumurta tabağını büyük bir kâse yulafın yanına koydu. Pastırma menüyü tamamlıyordu. Soğumaması için folyoyla örtülmüştü. Paul sessizce tabakları servis etti. Vebadan

önce genellikle kahvaltısını hızla yerken televizyon izlerdi ancak yalnız olmamayı tercih ederdi. Uzun zamandır misafiri olmamıştı.

Natalie yulafına bir tutam biber ekti. "Matthew bir kâbus daha gördü."

"Öyle mi? Ben hiçbir şey duymadım."

"Saat üç gibi onu sakinleştirdim." Yulafla karıştırdığı yumurtasından bir lokma yedi ve biraz tuz ekledi. "Onunla annesi hakkında konuşmalısın."

Paul bundan korkuyordu. "Konuşacağım."

"Bugün ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Depoya gitsem mi diye düşündüm." Gömme kileri işaret etti. "Birkaç hafta içinde yiyeceğimiz bitebilir. Orkide Bölgeleri boşalıp insanlar hücum etmeden önce stok yapsak iyi olur."

"İyi fikir." Natalie durdu, konuyu değiştirmek istiyor gibiydi. "Thomas diye bir arkadaşım var. Benim yaşlarımda."

Paul başını kaldırdı. *Senin yaşlarında mı?*

Natalie ufak bir gülümsemeyle, "Otuz beş yani," dedi, sözsüz sorusuna yanıt vererek. Yemeğine geri döndü, gülümsemesi kayboldu. "İki yıl önce karısı kanserden öldü. Thomas mahvoldu. Evdeki fotoğrafları kaldırmadı. Karısı hakkında konuşana kadar tam olarak iyileşemedi. Onun için hayatına devam etmenin anahtarı buydu."

Natalie'nin kocası mı öldü? Atlantis Vebası'ndan mı? Daha önce mi? Bana söylemeye çalıştığı bu mu? Paul retrovirüslerin gizemini çözmekte ya da laboratuvar içinde olan her şeyde uzmandı. İnsanlar, özellikle de kadınlar... onun için gerçek bir gizemdi. "Evet, katılıyorum. Sevdiği birini kaybeden herkes için bu konuyu konuşmanın oldukça sağlıklı olacağını düşünüyorum."

Natalie öne eğildi ama odanın diğer tarafından bir alarm o anı böldü. Hayır, bu bir alarm değil, Paul'ün ev telefonuydu.

Paul kalkıp telefonu açtı.

"Paul Brenner."

Paul dinledi, birkaç kez başını salladı ve tam bir soru sormaya çalışırken hat kesildi.

"Kimdi?"

Paul, "İdare," dedi. "Bana bir araç yolluyorlar. Orkide Bölgeleri'nde bir tür sorun çıkmış."

"Sence veba mutasyona uğramış olabilir mi? Yeni bir enfeksiyon dalgası mı?"

"Belki."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Natalie, Süreklilik araştırma ekibinin, Atlantis Vebası'nı tedavi için yürütülen küresel çabaları koordine eden ekibin geriye kalan tek üyesiydi. Onun öncesinde HKM'deki bir laboratuvarda çalışan bir araştırma görevlisiydi. Araştırma anlamında büyük ihtimalle yeni bir şey katamazdı ama niyeyse Paul onun da gelmesini istedi. Fakat daha önemli bir sorun vardı. "Birinin Matthew'un yanında kalması gerek. Senden böyle bir şey isteyemem..."

"İstemene gerek yok. Geri döndüğünde burada olacağız."

Paul yukarıda hemen giyindi. Natalie'yle sohbetine geri dönmek istiyordu ama itiraf ediyordu ki işe gitmek için giyinmek, bir yerlerde kendisine ihtiyaç duyulması, gidecek bir yerinin olması iyi bir histi. Dışarıdan bir korna sesi duydu. Pencereden baktı ve filmli camları olan siyah bir sedan gördü. Bekliyor, soğuk, neredeyse karanlık sabahın içine egzoz bulutları gönderiyordu.

Ön kapıya geldiğinde trençkotunu dolaptan çekip aldı. Giriş holünün karşı tarafında duran küçük masada Paul ve karısının düğün fotoğrafı duruyordu. Eski karısının. Dört yıl önce onu terk etmişti.

Natalie'nin düşündüğü bu muydu? Karımın öldüğü mü?

Tabii ya. Fotoğraflar evin her yerinde hâlâ duruyordu.

Paul ayrılmadan önce durumu netleştirmek için karşı koyulmaz bir istek duydu. "Natalie."

Natalie mutfaktan, "Bir dakika," diye seslendi.

Paul yeniden düğün fotoğrafına baktı. Karısıyla yaptıkları son konuşma aklında canlandı.

"Çok fazla çalışıyorsun, Paul. İşe hep çok zaman ayırıyorsun. Bu böyle yürümez."

Paul o zaman kanepede –şu anda durduğu yerden üç metre uzakta– oturuyor, yere bakıyordu.

"Nakliyeciler eşyalarımı almak için yarın geliyor. Kavga etmek istemiyorum."

Kavga etmemişlerdi. Aslında Paul ona hâlâ kırgın değildi. Karısı New Mexico'ya taşınmıştı ve yıllar içinde iletişimde olmuşlardı ama Paul fotoğrafları kaldırmamıştı. Bu aklına bile gelmemişti. İlk kez bunu yapmadığına pişman oldu.

Natalie'nin sesi anılarını böldü. "Sana yiyecek bir şey vermezlerse diye."

Paul kahverengi kesekâğıdını aldı. Masadaki fotoğrafı gösterdi. "Karım konusunda..."

Korna çaldı, bu sefer uzun süre öttü.

"Geri döndüğünde konuşuruz. Dikkatli ol."

Paul ona uzanıyordu ki tereddütte kaldı. Onun yerine kapıya gitti ve ağır adımlarla arabaya doğru yürüdü. İki asker arabadan indi ve en yakındaki kapı onun için açıldı. Birkaç saniye sonra yola koyulmuşlardı.

Paul döndü ve arka camdan iki katlı tuğla evine baktı, orada daha fazla zaman geçirebilmiş olmayı diledi.

6

Orkide Bölgesi Beta
Atlanta, Georgia

Paul Brenner dördüncü kattaki konferans odasının penceresinden dışarı bakıyor, olanları anlamaya çalışıyordu. Caddeler sıra sıra dizilmiş insanlarla doluydu. Medikal ekip sıralardakileri işlemden geçiriyor, ölçüm yapıp insanları farklı binalara yönlendiriyordu, insanlar da oralardan bitkin bir halde çıkıyordu. Sanki herkes fizik tedavi görüyormuş gibiydi.

"Ne düşünüyorsun, Paul?"

Paul döndüğünde kapıda yeni Savunma Bakanı Terrance North'un durduğunu gördü. North eskiden Deniz Kuvvetleri'ndeydi ve üzerindeki takımı biraz dar gelse de hâlâ bir asker gibi görünüyordu; yüzü ince, duruşu kaskatıydı. Paul, North'la Atlantis Vebası sırasında birkaç kez görüntülü görüşme yapmıştı fakat hiç yüz yüze görüşmemişti ve adam böyle çok daha heybetliydi.

Paul caddedeki insanları işaret etti. "Gördüğüm şeyin ne olduğundan emin değilim."

"Savaş hazırlığı."

"Kiminle savaş için?"

"Immari'yle."

"Bu imkânsız. Avrupalılar onları Güney İspanya'da ezip geçti. Şu anda yıkılmış durumdalar ve veba tedavi edildi. Onlar artık bir tehdit değil."

North kapıyı arkasından kapattı ve konferans odasındaki büyük ekranı açtı. "Sen organize savaş halinden bahsediyorsun. Geçmişteki savaşları andıran bir savaş."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yeni bir tür çatışma." North dizüstü bilgisayarını açınca ekranda bir dizi video belirdi. Üzerlerinde herhangi bir sembol bulunmayan, siyahlar içindeki silahlı kuvvetler bir dizi sanayi tesisine ve ambara saldırıyordu. Paul bu yerleri tanımadı. Ordu üsleri değillerdi.

North, "Buralar yiyecek depoları," dedi. "Orkide hükümetleri salgının başlangıç günlerinde besin stoklarını kamulaştırdığından beri hafif koruma altındalardı. Bu son video Illinois'un Decatur şehrinde bulunan Archer Daniel Midland tesisinden. Immari milis kuvvetleri bir hafta önce orayı ve diğer bir düzine büyük yiyecek işleme tesisini ele geçirdi."

"Bizi aç bırakmaya mı çalışıyorlar?"

"Bu planlarının sadece bir parçası."

"Oraları geri alamaz mısınız?"

"Tabii ki alabiliriz. Fakat saldırırsak oraları yok edecekler. Bu da bizi zor bir duruma düşürüyor. Bu yiyecek işleme tesislerini yeterince hızlı yeniden inşa edemeyiz."

"Halkın bu yiyecekleri işlemelerini..."

"Biz bu konuyla ilgilendik. Burada bulunma sebebin bu değil."

"Niçin buradayım?"

"Bütün parçaları masaya yatıracağım, Paul. Böylece sen de bilinçli bir karar verebileceksin."

Paul, *Neyin kararı?* diye merak etti.

North klavyesiyle yine bir şeyler yazdı. Buruşturulmuş bir belgenin taranmış hali belirdi. "Bu ortalıkta dolaşan bir Immari manifestosu. İnsanlığın çöküşünün yaklaştığını bildiriyor. Bir felaketin olacağı kıyamet günü. İnsan ırkının sağ kurtulduğunu görmeyi isteyenleri Immari'nin yanında yer almaya çağırıyor. Bir

strateji belirlenmiş. İlk adım yiyecek stoklarını ele geçirmek; büyük yiyecek işleme tesislerinden çiftliklere kadar her şeyi. İkinci adım: güç şebekesi."

Paul soracak oldu ama North araya girdi. "Kömür rezervlerimizin yüzde seksenini ele geçirmiş durumdalar."

"Kömür mü?"

"Amerika'nın gücünün yüzde kırkını hâlâ kömür sağlıyor. Kömür olmazsa elektrik santralleri durur. Nükleer ve hidroelektrik santraller çalışmaya devam edecek fakat kömür tesislerini kapamak bizim işimizi bitirir."

Paul başıyla onayladı. Burada bir viral ya da biyolojik bileşen olması gerekiyordu... onun burada bulunma sebebi bu değildi. "Manifestoda üçüncü bir adım var mı?"

"Bekle. Immari, çağrılarına sadık kalanlara yardım verileceğine söz veriyor, dünyanın daha önce hiç görmediği boyutta bir saldırı. Orkide İttifakı'nın bir gün ve bir gecelik süre içinde yok edileceğine söz veriyorlar."

"Nükleer saldırı mı?"

"Öyle olduğunu düşünmüyoruz. Oralar iyi koruma altında. Ve fazla bariz. Bu, gözümüzün önünde olmayan, yeni bir şey. Tek bir ipucumuz var. Uydular. Dün gece Orkide İttifakı ve Uluslararası Uzay İstasyonu tarafından kontrol edilen bütün uydularla teması kaybettik. Özel uydular da yanıt vermiyor. İlk uydular bu sabah atmosfere girdi. Gece çökene kadar en sonuncusu da yanıp dünyaya çakılacak."

"Biri onları vurdu mu?"

"Hayır. Hack'lendiler. Kontrol programına çok karmaşık bir virüs girdi. Kör durumdayız. Bunu yapmalarının tek sebebi, saldırmaya hazır olmaları. Artık bu felaket, Immari saldırısı, her neyse yakında başlayacak."

"Sizce bu biyolojik olabilir mi? Yeni bir salgın?"

North, "Mümkün," dedi. "İşin gerçeği, biz de hiçbir şey bilmiyoruz. Başkan her şeye karşı hazırlıklı olmamızı istiyor."

North'un elemanlarından biri konferans odasına girdi. "Efendim, size ihtiyacımız var."

North, gördüklerini düşünmesi için Paul'ü yalnız bıraktı. Saldırılar biyolojikse, verilecek küresel yanıtı yönetmek için mantıklı seçim Paul olurdu. Kendini zihinsel olarak hazırlamaya başladı. Aklından senaryolar geçti. Düşünceleri Natalie ve Matthew'a gitti. Onları Süreklilik'e aldırması gerekiyordu...

Kapı açıldı ve North yavaşça içeri girdi. "Başladı."

7

HKM Karargâhı
Atlanta, Georgia

Süreklilik koridorlarından geçmek Paul'a tuhaf geldi. HKM'nin bu kısmında, o ve Süreklilik çalışanları seksen bir gün süren ve neredeyse iki milyar insanın yaşamını yitirmesine sebep olan küresel bir salgını yönetmişti. Seksen bir gün boyunca ofisindeki kanepede uyumuş, sürekli kahve içmiş, bağrışmalar, çöküşler ve son bir atılım yaşanmıştı.

Koridorlarda yürüyen yüzler şu anda farklıydı: askerler, Savunma Bakanlığı çalışanları ve Paul'ün tanıyamadığı diğerleri.

Savunma Bakanı North onu Süreklilik'in ana durum odasında bekliyordu. Cam kapılar açılıp Paul'ün ardından kapandı ve iki adam yalnız kaldı. Uzaktaki duvarı kaplayan ekranlarda Paul on dört gün önce oradan ayrıldığında bulunan görüntüler duruyordu: dünya çapındaki Orkide Bölgeleri'ndeki ölüm oranları istatistikleri. Yüzde yirmiyle kırk arasında değişiyorlardı. Tek bir yer hariç: Malta. Dr. Warner ve ekibi tedavinin son parçasını orada bulmuştu. Yeşil yeşil parlıyor, yanındaki metinde de "%0 Ölüm Oranı" yazıyordu.

North tekerlekli masalardan birinin arkasındaki koltuğa geçti. "Ekiplerimden biri biraz önce Natalie'yi ve yeğenini aldı, Paul. Yakında burada olacaklar."

"Teşekkür ederim. Ekibimle... onlardan geriye kalanlarla iletişime geçtim. Buraya geldiklerinde diğer ülkelerdeki meslektaşlarımı da arayacağım."

"Harika. Onların da benzer konuşmalar yaptığını biliyorum. O yüzden ilk önce en önemli konuyla başlayalım. Senin Süreklilik kontrol programı yönetici seviyesi erişim kodunu almamız gerekiyor."

Paul kaşlarını çattı. "Benim erişim kodumu mu?"

North bir kalem çıkardı ve rahat bir edayla başını salladı. "Hı-hı."

"Niçin?"

"Bana Orkide implantlarına yalnızca senin kodlarının yeni bir terapi koyabileceği söylendi."

Paul, "Bu doğru," dedi, zihninde uyarı çanları çalıyordu.

"Bu güvenlik için, Paul. Sen bir kırılma noktasısın. Ölürsen, bu kodlar seninle birlikte kaybolur ve neresinden bakılırsa bakılsın, Süreklilik'i de beraberinde götürür. Yeni bir terapi uygulayamazsak bütün sistem önemini yitirir. Yedeğe ihtiyacımız var."

"Yedeğimiz var. Erişim kodlarına iki kişi sahip: takımdan biri –benim seçtiğim biri– ve ben. Bu kişinin kimliğini kimse bilmiyor. *Güvenlik için.* Immari'nin, erişim kodlarını öğrendiğini bir düşünsene. Bizi saatler içinde yok edebilirlerdi."

"Ve bu diğer kişi kim?"

Paul ayağa kalktı ve şu anda yüz ifadesi değişmiş North'tan uzaklaştı. Diğer kod saklayıcı ölmüştü... vebanın son saatlerinde diğer birçok elemanıyla birlikte. Paul geriye kalanlar geldiğinde yeni bir kod saklayıcı seçmeyi planlamıştı ama artık bundan o kadar emin değildi. "Kodla ilgili söyleyebileceklerim bu kadar. Ama Süreklilik'e erişimi kaybetmeyeceğimize söz veriyorum."

North da ayağa kalktı. "Orkide Bölgesi'ndeki sohbetimizi tamamlayamamıştık. Şu anda resmi olarak savaş halindeyiz. Deniz kuvvetlerimizle iletişim kurmak için bir yol bulmaya çalışıyoruz

ancak Pentagon'la belli bir süre iletişim kuramamaları halinde saldırı başlatma emirleri bulunuyor. Bombalar yakında Immari'nin Antarktika'daki merkez karargâhlarına düşmeye başlayacaktır. Cape Town, Buenos Aires ve diğer tesislerini tahliye etmiş durumdalar ancak peşlerine düşülecek. Endişe duyduğumuz şey Immari'yle çarpışmak değil. Yurdumuzu bekleyen savaş. Immari'nin burada, Amerika'daki kuvvetlerinin kırk bin civarı olduğunu düşünüyoruz; belki daha fazla, büyük ihtimalle daha az. Bu sayı yiyecek erzakımızı almak ve güç şebekelerini bozguna uğratmak için yeterliydi ama daha fazlasını yapamazlar."

"Kesinlikle."

"Dosyanı okudum, Paul. Sen zeki bir adamsın. İyi bir bilim insanısın. Ben de iyi bir askerdim. Politika konusunda arayı kapamam yıllarımı aldı. Bu farklı bir oyun. Ama sen bunun farkındasın. Sen burada HKM'nin üst idaresindeydin. Bu oyunu oynadın. Bunun nereye doğru gittiğini biliyorsun."

"Düşündüğün kadar zeki olmadığım belli."

"Orkide Bölgeleri'ni boşaltmamız için, oralara giden elektriği ve yiyecekleri kestiler. Bunu yaptığımızda Immari bu yorgun, aç kitleleri taraflarına katmaya başlayacak. Mesajları, serbest bıraktığımız milyonlarca insana cazip gelecek. Bir propaganda savaşı vereceğiz. Onların ideolojisine karşı bizimki. Biz Immari ordusuyla savaşmıyoruz. Onların mesajıyla savaşıyoruz. Bu da özet olarak refah devletinin ortadan kaldırılması. Immari kendilerini savunabilen, yaşamak için hükümete dayanmak zorunda olmayan insanlarla inşa edilmiş küresel bir devlet istiyor. Bu fikir birçok insanın hoşuna gidiyor. İşlerin eski haline dönmesini istemiyorlar. Ve bizim tarafımızda basit bir gerçeklik var: hem milis kuvvetleri savuşturup hem de savaşamayacak kadar zayıf olanlara bakamayız. Amerika Birleşik Devletleri'nin on gün daha yetecek kadar insülini kaldı. Antibiyotikler zaten bitti denecek durumda; onları artık yalnızca en ciddi durumlarda kullanıyoruz. Ölüleri

Orkide Bölgeleri'nde yakıyoruz ama yetişemiyoruz. Kısıtlı alanları düşünecek olursak, büyük ihtimalle Orkide Bölgeleri'nden birinde çoktan antibiyotiklere dayanıklı bir süperbakteri yayılmış olabilir."

"Süperbakterileri halledebiliriz. Süreklilik bu yüzden var."

"Bu, yüzleştiğimiz şeyin sadece ufak bir parçası. Immari tehlikesi olmasa bile, küresel boyutta bir insani kriz söz konusu. Dünyayı yeniden inşa etmek zorundayız ve doyurmamız gereken çok fazla karın var. Elimizde bir fırsat varken, bizimkilerden bazılarını, bakamayacaklarımızı ortadan kaldırırız ve *aynı zamanda* Immari sempatizanlarını o tarafa geçmemeye ikna ederiz. Yapabileceğimiz tek hamle bu. Süreklilik ve Orkide implantları burada anahtar. Kendi ordumuzu oluşturmamız gerek... aramızdaki kuvvetli kişilerden."

Paul yutkundu. "Benim... biraz düşünmek için zamana ihtiyacım var..."

"Zamanımız yok, Paul. O kodlara hemen ihtiyacım var. Natalie ve yeğeninin elimde olduğunu hatırlatırım."

Paul elinde olmadan geriye doğru bir adım attığını hissetti. "Ben... ben planı öğrenmek istiyorum."

"Kodlar." North cam kapıların dışındaki askerlere bir bakış attı.

Paul bunu bir tehdit olarak algıladı. Masaya oturdu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Kodları kırmaya çalıştığınızı varsayabilir miyim o zaman?"

"Bir haftadan uzun süredir. Ulusal Güvenlik Teşkilatı birkaç gün içinde bunun olabileceğini söylüyor ama uydular düşünce seni aramaya karar verdik. Bu kodları gerçekten kolay yoldan almayı istiyoruz."

Paul başını salladı. *Zor yolun* ne olacağını biliyordu. Aklından işkence görme fikrini uzaklaştırmaya ve kodları verirse neler olacağına odaklanmaya çalıştı. İki ihtimal gördü. Bir: North bir Immari ajanıydı ve bu kodları sayısız insanı öldürmek için kulla-

nacaktı. İki: Amerika ve Orkide müttefikleri insanlık tarihindeki en büyük hatayı yapmak üzereydi. Ve büyük ihtimalle de bunun için Paul'ü suçlu göstereceklerdi. Daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Bir plan kurmak için zamana ihtiyacı vardı. "Tamam. Bak, iki haftadır evdeydim. Olanlardan haberdar değildim. Köşeye sıkıştığımızın farkındayım. Kodları vereceğim ama Orkide Bölgesi sakinlerinden her birinin implantlarına sadece Süreklilik çalışanlarının yeni terapiler gönderebildiğinden emin olmak için Süreklilik programının çok sayıda güvenliğinin, tuzak kapılarının ve protokollerinin olduğunu bilmeniz gerek. Bana ihtiyacınız var. Yüzleştiğimiz tehlikenin artık farkındayım. Tek istediğim, beni çözümün bir parçası yapmanız."

North koltuğuna yerleşti ve klavyeyi kendine çekti. "Sanırım bir yere varıyoruz." Ekran değişip bir dizi istatistik gösterdi. Paul içlerinden bazılarını tanıdı.

"Fizik tarama yapmışsınız..."

"Kısa bir tane, evet. Bütün insan ırkının geniş çaplı bir envanterini çıkardık. Orkide bayrağı altındaki herkesi."

"Hangi amaçla?"

"Burada iki liste var. Kurtarabileceklerimiz, yani savaşmaya ya da katkıda bulunmaya uygun olanlar. Ve olmayanlar."

"Anlıyorum."

"Uygun olmayanlar üzerinde Ötanazi Protokolü'nü uygulamamız gerekiyor, hem de hemen."

"Halk bunu kabul etmeyecektir. Ayaklanmalar olacak..."

"Immari'yi suçlamayı düşünüyoruz. Yiyecek ve elektriği ele geçirdiler. Bu onlardan beklenmeyecek bir şey değil. Süreklilik'i alabilirlerse tam da yapacakları şey bu: zayıflar üzerinde ötanazi uygulamak. Milyonların ölümü sağ kalanları Immari tehlikesine karşı gaza getirecek. Aynı zamanda Immari'nin savunduğu noktayı ortadan kaldıracak: refah devletini yok etme fikrini. Zayıflar ortadan kalkınca onların sunduğu her şeyi biz

de sunabiliriz. Immari sempatizanlarının istediği dünya zaten burada olacak." North, Paul'a yaklaştı. "Birkaç tuşa basarak bu savaşı daha başlamadan bitirebiliriz, felaket gelmeden önce. Şimdi cevabına ihtiyacım var."

Paul cam kapılardan dışarıya baktı. Çalışanları geliyordu ama nöbetçiler onlara gitmelerini söylüyordu. Bu odadan çıkış yoktu.

Paul, "Anlıyorum," dedi.

"Güzel." North nöbetçiye işaret etti ve içeriye elinde dizüstü bilgisayarıyla cılız bir genç adam girdi. "Bu genç adam Süreklilik veri tabanı üzerinde çalışıyor. Seni takip edecek, Paul. Seni izleyip notlar alacak, buna erişim kodun da dahil. Yedek için, tabii ki."

"Tabii."

Paul, yeni "asistanı" hazırlanırken klavyesiyle yazmaya başladı.

Birkaç dakika sonra, Paul ana Süreklilik kontrol programını açtı ve genç adama anlatmaya başladı. "Ötanazi Protokolü aslında önceden programlanmış bir terapidir..."

On beş dakika sonra, Paul son izin kodunu da girdi ve ana ekran yanıp sönmeye başladı:

```
Ötanazi Protokolü Nüfus Alt Kümesine İletildi
```

Paul ayağa kalktı ve "Şimdi izninizle ofisimde yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Tabii ki, Paul." North askerlerinden birine seslendi. "Dr. Brenner'a ofisine kadar eşlik edin. Bilgisayarını ve telefonunu alın, istediği her türlü yiyecek ve içecek verilsin."

Paul, ofisinde kanepeye oturdu ve yere gözlerini dikti. Daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

8

HKM Karargâhı
Atlanta, Georgia

Paul Brenner yüzüncü kez saatine baktı, sonra kanepeden kalktı ve pencereye doğru gitti. HKM kulesinin etrafında barikat kurmuş üç sıra askeri araç sessizce oturuyordu, askerlerden bazıları ayakta durmuş sigara içiyor, çoğu Hummer araçlarında oturuyor ya da kum torbalarına yaslanmış duruyordu.

Ofisinin dışındaki resepsiyon alanından bağrışmalar duyuldu. Kapı kolu hareket etti, sonra da biri sağlam ahşap kapıyı yumruklamaya başlayınca sallandı.

"Kapıyı aç, Brenner!" North'un sesi boğuk ancak Paul'ün içine korku salabilecek kadar kuvvetli geldi.

Hayatta. Paul yeniden saatini kontrol etti.

"Üç saniyen var, Brenner! Yoksa senin yardımın olmadan kapıyı biz açacağız."

Paul olduğu yerde donup kaldı.

Kapının arkasından "yere doğru nişan alın, ona canlı ulaşmamız gerek" gibi bir şeyler duydu. Kurşunlar odanın içine kıymıklar saçtı ve kapı savrulup açıldı.

Terrace North sendeleyerek içeriye girdi, göğsünü tutuyordu. "Beni öldürmeye çalıştın."

"Revire gitmelisin..."

"Benimle oyun oynama, Paul." North başını nöbetçilere doğru salladı. "Alın onu."

Nöbetçiler Paul'ü kollarından tuttu ve koridor boyunca çekerek götürdü.

Süreklilik durum odasında, genç bilgisayar programcısı sessizce North'un Paul'ü duvara fırlatıp suratına doğru yavaş yavaş konuşmasını izledi. "Bunu hemen durdur yoksa yemin ederim, bu askerlere seni vurmalarını emrederim."

Paul adamın hâlâ ayakta durabildiğine inanamıyordu. North'un kalp damar sağlığı onu Paul'ün tahmin ettiğinden çok daha uzun süre hayatta tutmuştu. Zaman kazanabilmek için hemen dikkat dağıtıcı bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Natalie'nin Matthew'la birlikte hole girdiğini gördü. Gözünü çevirmeye çalıştı ama çok geçti. North onları görmüştü.

"Önce çocuğu idam edeceğim. İzleyebilirsin." Nefes almaya çalıştı. Paul'ü bıraktı ve masaya yığıldı. "Binbaşı..."

Paul yutkundu ve üç askere doğru konuştu. "Durun. Binbaşı, sizin bu ülkeyi harici ve dahili düşmanlardan korumaya yemin ettiğinize inanıyorum. Benim de tek yaptığım buydu. Otuz dakika önce, Bakan beni Süreklilik'i milyonlarca vatandaşımızı idam etmek için kullanmaya zorladı."

"Yalan söylüyor!"

Cılız programcı, "Hayır, söylemiyor," dedi. "North bana da aynı emri verdi. Ben de yapmadım. Kodu günler önce çözmüştüm. O konuda yalan söyledim."

North başını iki yana salladı ve Paul'a iğrenerek baktı. "Sen bir ahmaksın. Hepimizi öldürdün. Immari geldiğinde, hepimizi yok edecek."

Askerler yavaşça silahlarını indirdi. Paul nefesini bırakırken Terrance North'un şiddetle sarsılıp yere düşerek son nefeslerini alışını izledi. Bu, Paul Brenner'ın aldığı ilk candı ve sonuncu olmasını umdu.

Paul şakaklarını ovuşturarak penceresinden dışarı bakarken ofisinin parçalanmış kapısı gıcırdayarak açıldı.

Natalie içeriye girdi ve bir an yanında durup binanın dışındaki askerlerden oluşan çemberlere baktı. Sonunda, "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Zor bir noktadayız. Beyaz Saray'ın bir sonraki hamlesine bağlı. Süreklilik'teki askerler Binbaşı Thomas'ı takip edecek; kendisi şu anda beni destekliyor fakat İdare binaya tam teşekküllü bir saldırı düzenlerse uzun süre dayanamayız.

"Yani..."

"Matthew'u buradan çıkarmalıyız. Senin de burada durmanı istemiyorum."

"Nasıl? Nereye gideceğiz?"

"Orkide Bölgeleri güvende olmayacak. Ya da şehirler. Büyük ihtimalle yollar da. Büyük annemin Kuzey Carolina'nın dağlarında bir kulübesi var." Paul, Natalie'ye üstünde talimatlar bulunan bir harita verdi. "Matthew'u ve birkaç askeri alıp buradan ilk fırsatta gidin. Buradaki depo hâlâ oldukça dolu. Yanınıza yiyecek ve su alın, Hummer'ın alabileceği kadar doldurun ve başımıza bir şey daha gelmeden kaçın."

"Peki ya..."

"Sizi biri arıyor, efendim." Paul'ün sekreteri Susan kapıdan içeriye eğilmişti.

Paul tereddüt etti. Yoksa bu "o arama" mıydı? Teslim olun yoksa idam mangasıyla karşı karşıya kalırsınız araması mı? "Arayan..."

"Eski eşiniz."

Gerginliğinin yerini şaşkınlık aldı.

Natalie'nin suratı daha da şaşkındı.

Paul bir parmağını kaldırdı. "Evet, eski eşim hayatta, sağlığı yerinde ve onunla yıllardır konuşmamıştım." Susan'a döndü. "Ona şu anda konuşamayacağımı söyle..."

"Önemli olduğunu söylüyor. Sesi korkmuş gibi geliyor, Paul."

Paul ofisten çıktı ve telefonu aldı. Söze nasıl başlayacağını bir an bilemeyip duraksadı. Sonunda, "Brenner," demeye karar verdi. İstediğinden daha sert çıkmıştı sesi.

"Selam, benim, ee, Mary, seni... böyle aradığım içi üzgünüm..."

"Evet, Mary, şu an... gerçekten kötü bir zaman."

"Bir şey buldum, Paul. Radyo teleskobundan gelen bir sinyal. Düzenli. Bir tür kod."

"Nasıl bir kod?"

Konuşmaları sona erdiğinde, Paul telefonu kapadı ve pencereden dışarı, binanın dışında bekleyen askerlere baktı. Atlanta'dan, hatta ülkeden çıkması gerekiyordu ve kod gerçekse, bütün denklemi değiştirebilirdi. Nasıl olduğundan emin olamasa da bunun Atlantis komplosuyla bir bağlantısı olması gerekiyordu. Zamanlaması, tam veba tedavi edildikten sonra gelmesi tesadüf olamazdı. Ofisinde duran askerle konuştu. "Binbaşı, buradan çıkabildiğimizi varsayarsak, bana bir uçak bulabilir misiniz?"

Üç saat sonra Paul, Mary'nin ofisinde duruyor, dediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Dur." Elini kaldırdı. "Bir kod mu var yoksa iki mi?"

Mary, "İki," dedi. "Ama aynı mesaj iki formatta şifrelenmiş olabilir..."

"Tek bir kelime daha söyleme, Mare!" Mary'nin iş arkadaşı John Bishop elini Mary'nin koluna koydu ve Paul'e döndü. "Önce sadede gelelim."

"Ne?"

"On milyon dolar istiyoruz." John tereddüt etti. "Hayır... yüz milyon!" İşaretparmağıyla masayı gösterdi. "Ciddiyim. Yüz milyon, hemen yoksa bu şeyi sileriz."

Paul kafası karışık bir halde Mary'ye baktı. "Sarhoş mu bu?"

"Hem de çok."

Paul, askere hızlıca başını salladı, o ve başka bir asker, John'u çığlıklar atıp tekmeler savurur halde odadan çıkardı.

Baş başa kalınca, Mary'nin yüz ifadesi değişti. "Paul, geldiğin için çok teşekkür ederim, gerçekten. Şaşırdım. Ben sadece buradan çıkmayı umuyordum."

"Çıkacağız." Ekrana döndü. "Kod neymiş?"

"İlk kısmı ikili sistemde. Sadece rakamlar... Dünya'nın galaksinin merkezine ve güneş sistemimizin merkezine göre uzaklığı."

"İkinci kısım?"

"Henüz bilmiyorum. Bu dört değerli bir dizilim. Birincisinde sadece iki değer vardı; sıfır ve bir, açık ve kapalı. Sanırım ikinci dizilim bir görüntü ya da video olabilir."

"Neden?"

"CMYK. Cyan, yani açık mavi; macenta; sarı ve siyah. Bu yüksek çözünürlüklü bir görüntü ya da video yollamak için doğru bir yöntem olurdu. Bu görüntü bir mesaj ya da evrensel bir merhaba bile olabilir. Bir selamlama. Ya da geri mesaj yollama yöntemi için bir dizi talimat bile olabilir."

"Tabii. Bir virüs de."

"Bu mümkün. Bunu düşünmemiştim." Mary dudağını ısırdı. "Mesajın ilk kısmındaki ikili sayı sistemi bizim tarafımızdan okunabiliyordu. Bu bizim ikili hesaplama yeteneğine sahip ol-

duğumuzu, CMYK görüntüyü bir bilgisayar dosyası olarak saklayabildiğimizi gösteriyor ama bilemiyorum, bu nasıl?.."

"Hayır, ben gerçek bir virüsten bahsediyorum, bir DNA virüsünden. A.T.G.S. Adenin, timin, guanin ve sitozin. DNA'yı oluşturan dört nükleotit baz. RNA da olabilir, timin yerine urasil bulunur. Kod bir genom olabilir. Bir yaşam formu ya da gen terapisi olabilir."

Mary kaşlarını kaldırdı. "Ah. Evet. Belki de. Bu... ilginç bir teori."

"Veya DNA'ları başka nükleotit bazlardan oluşuyor olabilir." Paul derin düşünceler içinde ondan uzaklaştı.

Mary etrafına baktı. "Bunu... buraya gelmeye karar vermeden önce mi düşündün?"

"Hayır."

"O zaman..."

"Bence bu sinyal Atlantis Vebası'yla ve şu anda biz konuşurken başlamakta olan savaşla bağlantılı olabilir."

"Ah." Mary durdu. "Vay canına."

"Konuşmamız gereken biri var. Dünya üzerinde bunun ne olduğunu bize söyleyebilecek tek kişi muhtemelen kendisi."

"Harika. Arayalım..."

"Hiçbir uydu telefonu çalışmıyor."

"Öyle mi?"

"Bizim ona gitmemiz gerek. Ondan son haber aldığımda Kuzey Fas'taydı."

Deniz seviyesinin üç yüz altmış beş metre altında, Kuzey Fas kıyısının açıklarında, David Vale küçük metal bir masada oturmuş, duvar panelindeki yanıp sönen kelimelere bakıyordu.

Ameliyat sürüyor...

Geriye sayımdaki saniyeler bir bir geçiyordu.

3:41:08
3:41:07
3:41:06
3:41:05

Fakat David sadece tek bir sayıyı düşünebiliyordu. %39. Kate'in ameliyattan sağ çıkma ihtimali %39'du.

9

Immari Operasyonları Prizma Üssü
Antarktika

Ares durum odasının arka tarafında Dorian ve harekât başkanıyla otururken analist onlara yaklaştı.

"Efendim, Çin'den yanıt geldi."

"Ve?"

"Diyorlar ki, 'Üç Boğaz Barajı'nı yok etme tehdidinde bulunan hiçbir düşmanla barış sağlanamaz. Çin'in duvarları yüzyıllar boyu barbar istilacıları püskürtmüştür. Bunun da bir farkı olmayacaktır...'"

Ares elini kaldırdı. "Tamam. İlerisi için söylüyorum, basit bir 'hayır' kâfi."

"Aslında, efendim, biz bunu bir fırsat olarak görüyoruz, bir pazarlık noktasına götürebilecek bir ipucu... konuşmayı kabul etmek için istedikleri bir şey. Üç Boğaz Barajı'nı bırakırsak belki de..."

"Konuşmayı kes. Seni duyan herkesi daha da aptallaştırıyorsun. Bu *koşulsuz* bir teslim olma çağrısıydı."

Analist başını salladı. "Tabii, efendim."

Birkaç dakika sonra aynı analist geri döndü. Bu sefer Dorian'ın önündeki çalışma masasının üzerine bir sayfa koyarken Ares'le göz göze gelmekten kaçındı. "Amerika'dan gelen yanıt, efendim."

Dorian daha başını kaldırıp bakamadan adam gitmişti. Sayfayı masadan kaptı ve yazan tek kelimeyi okudu. Ağzının kenarları kıvrıldı. *Aptallar.* Hayır, *cesur aptallar.*

Sayfayı Ares'e verdi, o da yazan kelimeyi okudu.

"Üşütükler. Bu ne anlama geliyor?"

"Tarihteki bir şeye atıfta bulunuyorlar."

Ares, Dorian'a bakakaldı.

Dorian gülümsedi, bir kez olsun cevapları vermeyen kişi olmak hoşuna gitmişti. "Korkarım bunu anlayabilecek kadar tarih bilgisine sahip değilsin."

"Belki de beni bir parça tarih dersiyle şereflendirebilirsin, Dorian. Çok zahmet olmazsa."

"Ne demek. Aynı taraftayız. Bildiğin gibi, birbirimizle bilgi paylaşımında bulunmak oldukça önem arz ediyor. Sence de öyle değil mi?"

Ares ona baktı.

"Bir bakalım... 1944'te, İkinci Dünya Savaşı sırasında gerçekleşen Bulge Muharebesi'nde, Amerikalı 101'inci Hava İndirme Tümeni, ağır Alman topçu birlikleri tarafından Belçika'nın Bastogne şehrinde kapana kıstırıldı. Almanların komutanı onlara teslim olmaları çağrısında bulundu. Aç ve yorgundular, silahları azdı. Umutsuz bir durumdalardı fakat yanıtları tek bir kelime oldu: Üşütükler!"

Ares suratında sabırsız bir ifadeyle bakarak beklemeye devam etti.

"Almanlar şehri top ateşine tuttu, neredeyse tamamını yerle bir ettiler. Ama Amerikalılar dayandı. Patton'ın Üçüncü Ordusu bir haftadan daha az bir süre sonra onlarla birleşti. İtilaf Devletleri savaşı kazandı."

Ares'in çenesi kasıldı. "Bu ne anlama geliyor, Dorian?"

"Son askerleri kalana kadar savaşmaya niyetli oldukları *anlamına geliyor.*"

"Öyle olsun." Ares kapıya doğru ağır adımlarla ilerledi. "Çok ahmak bir ırk seninki, Dorian."

Evet, diye düşündü Dorian. Ama cesur ahmaklardı. Bu ayrım onun için önemliydi. Ve o anda, tuhaf bir sebepten, onların verdiği yanıttan bir parça gurur duydu, her ne kadar *üşütmüş* olsalar da.

Dorian tam uykuya dalıyordu ki Durum Odası'nın alarmları çalmaya başladı.

Teknisyenlerden biri, "Gelenler var," diye seslendi. "Yüzden fazla uçak."

Odanın ortasındaki dev ekranlarda Antarktika ve ötesindeki Atlantik Okyanusu'nun haritası belirdi. Mavi denizde, Immari Üssü'nden yayılan beyaz hattın hemen dışında, açık yeşil noktalar nabız gibi atıyordu. Çoğunlukla Amerikan, İngiliz, Avustralyalı, Japon ve Çinli uçak gemileri ve destroyerlerinden oluşan Orkide İttifakı filosu hatta yavaş yavaş yaklaştı ancak hiçbiri onu geçmedi. Uçakları temsil eden daha küçük sarı noktalar beyaz kıtaya doğru geliyordu.

"Bütün gemiler hâlâ ray silahlarının atış menzilinin dışında, efendim. Uçaklar henüz girmiş bulunuyor. Karşılık verelim mi?"

Ares, "Bize ne zaman ateş edebilirler?" diye sordu.

"Beş dakika içinde."

Ares, "Dronları gönderin," dedi.

Dorian ona döndü. "Dronları mı?"

"Sabırlı ol, Dorian."

Ekran değişti. Küçük yeşil noktalardan üçü filodan ayrıldı, güneye, beyaz hattın dışına doğru ilerledi.

"Yaklaşan üç destroyer var." Teknisyen durup ekranı inceledi. "Onları ön ray silahlarıyla vurabiliriz, efendim."

"Destroyerler ne zaman silahlarımıza ateş açabilir?"

Teknisyen klavyesiyle tıkır tıkır yazdı. "Yirmi dakika. En fazla otuz."

Ares, "Onları görmezden gelin," dedi.

Neredeyse kimse konuşmadan iki dakika geçti. Dorian odadaki gerilimi hissedebiliyordu.

Filodan başka bir grup sarı nokta fırladı. Kum saatinden akan kumlar gibi yüzlerce nokta ateş hattından beyaz kara parçasına, Immari üssüne doğru dökülüyordu.

"İkinci uçak dalgası. Bu sefer üç, hayır, dört yüz tane." Teknisyenin yüzünde telaş göründü. "Kruz füzeleri fırlattılar. Yapmamız gereken..."

"Ateş açmayın."

Dorian, Ares'i süzdü. Planı neydi? Ray silahları uçakları düşürebilirdi fakat füzelerine bir şey yapamazdı. Eğer ilk uçak dalgası ateş ederse, Immari üssü temel olarak savunmasız kalacaktı. İlk bomba dalgasından sağ çıkıp o uçakları vursalar bile, ray silahlarının sınırlı bir gücü vardı ve yeniden doldurulmaları saatler sürüyordu. Şu anda ateş etmeleri gerekiyordu.

Ares, "Bana dronların telemetrisini gösterin," dedi.

Devasa ekranın sağ tarafında bir dizi pencere açıldı ve uzaktaki Amerikalı, Hint ve İngiliz uçaklarının video görüntülerini gösterdi. Video bloklarından üçü siyah karelerdi.

"Dronlardan üçü vurulmuş."

Öndeki uçaklardan ikisi füzelerini fırlattı.

Teknisyen, Ares ve Dorian'a döndü. "Gelenler var. Ray silahı bataryalarını hedef alıyorlar. Biz..."

Ares elini kaldırdı. "Bu kadar yeterli. Dronları geri çevirin. Kayıt almaya devam edin." Odanın ön tarafına geçti ve grubun önünde durdu. "Bu savaşı onlar başlattı. Şimdiyse biz onu bitireceğiz; mümkün olan en insancıl şekilde; tek bir kuvvetli darbeyle, savaşma heveslerini bile onlardan alacak bir saldırıyla."

Dorian ona doğru bir adım attı. *Neden bahsediyor bu?*

Ares bileğindeki konsola dokundu. Dron telemetrisi sonuçları gösterdi. Buzdan muazzam ışık çatlakları yükseldi ve sağ uçtaki bütün ekranlar kararda.

Haritada uçakları temsil eden yüzlerce sarı nokta söndü.

Harita titreşti, sonra da dondu.

Dorian bakakaldı, sonunda gerçeği anlamıştı. Delme ekipleri, Ares'in gömdüğü cihazlar. Ares, Antarktika'nın çevre hattı boyunca uzanan, Immari üssünün uzağında, filonunsa yakınında bulunan buzu eritmişti. Dronlar. Fotoğraf ve videolar. Bunu Orkide İttifakı'nın savaşı başlattığına ve sele sebep olduğuna dair kanıt olarak kullanmaya çalışacaktı. Dünya buna inanır mıydı? Ares buzulların ne kadarını eritmişti? Dünyayı tarihi boyutlarda bir tufan yutacaktı.

İnsancıl. Ares'in tanımı buydu. Dorian bundan o kadar emin değildi.

10

Alfa İniş Aracı
Deniz Seviyesinin 365 Metre Altı
Fas'ın Kuzey Kıyısının Açıkları

Milo, "Aç mısınız?" diye sordu.

"Hayır." David bunun doğru olup olmadığını hiç bilmiyordu.

Milo başını salladı.

David, "Sen git," dedi duygusuz bir sesle, gözleri yerdeydi. "Birazını getir. Bittiğinde acıkmış olabilir."

"Tabii ki."

David, Milo'nun gittiğini hatırlamıyordu. Gözlerini kırptı ve genç ortadan kayboldu. O ve Milo'nun Kate'i buldukları uyarlanabilir araştırma laboratuvarının zemininden yükselen metal masada oturduğunun bile belli belirsiz farkındaydı. Laboratuvarın ortasından iki cam tank yükseliyordu ve hemen yanlarındaki silindirik bölmede Kate, gizemli geminin elinde ameliyat edilirken ışıklar titreşti.

David'in gözleri aşağı kaydı, oda kayboldu ve geri sayım sıçrayarak ilerlemeye başlar gibi oldu.

3:14:04
2:52:39

Bana neler oluyor?

David kafasını masaya koydu ve geri sayıma sadece arada bir başını kaldırıp baktı.

2:27:28

Milo geri dönmüş, masada oturuyordu. Birkaç paket yayılmıştı üzerine. Bir soru sordu. Başka bir soru daha.

2:03:59
1:46:10
1:34:01
1:16:52
0:52:48
0:34:29

Milo sessizce oturuyordu.

David ayağa kalktı ve geri sayıma gözlerini dikerek ileri geri yürüdü.

0:21:38
0:15:19
0:08:55
Ameliyat tamamlandı.

Bu kelimeler bir an yanıp söndü; sonraki kelimeler göründüğünde, David derin bir nefes verdi ve Milo kollarına atılırken gülümsedi.

Hayatta kalma olasılığı: %93.
Ameliyat Sonrası İyileşme Prosedürleri Başlıyor.
Medikal koma sürdürülüyor.
Tamamlanma süresi: 2:14:00.

David bir ameliyat sonrası süreci olacağını düşünmemişti. Hayatında ilk kez sevdiği biri bir antik Atlantis gemisinde ameliyat ediliyordu. Daha sonra bununla ilgili blog'una yazması gerekecekti; aynı şeyi yaşama ihtimali olan başkaları için. Gülümsemesi daha da genişledi. İçindeki gıdıklanma hissi artıyordu. Kendini toparlamaya çalıştı. "Alfa, ameliyat sonrası süreçten sonra ne olacak?"

"Prosedür tamamlanmış olacak."

David, Immari'nin askeri hazır öğünlerine baktı. Açlıktan öldüğünü fark etti. En yakındaki paketi aldı ve yırtıp açtı. "Sen yedin mi?"

"Sizi bekliyordum."

David başını iki yana salladı. "Yumul. Çok acıkmış olmalısın."

Milo en yakındaki erzak paketinden koca bir lokmayı, üzerinde ne yazdığına bile bakmadan ağzına tıktı.

David, "Isıtmak ister misin?" diye sordu.

Milo çiğnerken birden durdu ve dolu ağızla konuştu. "Siz kendinizinkini soğuk yemiyor musunuz?"

"Ben öyle yiyorum. Ama bu sadece eski bir alışkanlık."

"Düşmanlarınız ateşi görür diye mi?"

"Evet. Ve köpekler yemeğin kokusunu alabilir. En iyisi yemeği soğukken çabucak yiyip gömdükten sonra mümkünse yer değiştirmek."

"Ben sizin gibi yemeyi seviyorum, Bay David."

İkisi de ikişer erzak paketi bitirdi.

David artık geri sayımı fark etmiyordu. Kendini farklı hissediyordu. Kate'in yaşayacağından emindi; ne kadar süre olduğunu bilmese de. Alfa'nın tahmini, ilk taramanın sonucu dört ila yedi yerel gün diyordu. O köprüyü birlikte geçeceklerdi. Şimdilik, David onunla yeniden konuşabileceğini biliyordu, onu yeniden kollarında hissedecekti.

Birden anılar sel olup geri geldi; ameliyat sırasında kendine düşünmek için izin vermediği düşünceler. Sanki zihni Kate'le

geçirdiği zamanla ilgili bütün anıları ondan alıkoymuştu. Onunla tanıştığı günü, onu kurtarmadan sadece saatler önce Endonezya'daki kavgalarını. David'in Çin'de aldığı büyük yaraları. Sonra David'i kurtaran Kate olmuştu, onu resmen ölümün kapısından geri döndürmüştü.

Gerçekten birbirleri için fedakârlık yapmış, tehlikenin en büyük olduğu anlarda her şeyi riske atmışlardı. Sevginin tanımı işte buydu.

O anda David, Kate'in yaptığı şeyle onu koruduğunu biliyordu. Ama onu neden koruyordu?

Yuvarlak kapı kayarak açıldı. David ve Milo hemen oraya gitti.

Düz masa uzarken kenara çekildiler.

Kate gözlerini açtı ve tavana baktı... kafası mı karışıktı?

David ve Milo'yu görünce ifadesi değişti. Gülümsedi.

Milo önce Kate'e, sonra David'e baktı. "İyi olduğunuz için çok mutluyum, Dr. Kate. Benim... yüzeyde yapmam gereken bir şey var." Eğildi ve çıktı.

David bu genç adamın içgüdülerine gerçekten hayret ediyordu. Milo onu her seferinde yeniden şaşırtıyordu.

Kate oturdu. Yüzü temizdi, kan gitmişti, teni ışıldıyordu. David kulağının hemen arkasında, Alfa'nın Kate'in beynine erişmek için saçını tıraş ettiği yerde küçük bir kısım fark etti.

Kate onun üzerine hemen kahverengi buklelerini indirdi ve başını çevirip onu sakladı. "Beni nasıl buldun?"

"Güç şebekesinden."

"Zekice."

"Artık zeki olmamın zamanı gelmişti." David sert masaya oturdu ve kolunu ona sardı.

"Kızgın değilsin."

"Değilim."

Kate gözlerini kıstı. "Niye?"

"Bazı kötü haberlerim var." David derin bir nefes aldı. "Alfa ameliyatından önce bir tarama yaptı. Nörolojik bir sorunun var. İsmini hatırlayamıyorum. Beklenen yaşam süresi... Alfa yanılıyor olabilir ama dört ila yedi gün dedi."

Kate herhangi bir duygu sergilemedi.

"Biliyor muydun?"

Kate ona baktı.

David masadan atladı ve ona döndü. "Ne zamandır biliyordun?"

"Fark eder mi?"

"Ne zamandır?"

"Vebadan sonraki gün."

David, "*İki haftadır mı?*" diye bağırdı.

Kate, masadan kayarak inip aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sana söyleyemezdim," dedi.

"Niye?"

"Birkaç günüm kaldı. Bilseydin, her gün senin için eziyet olurdu. Böylesi daha iyi. Birden. Ben gidince hayatına devam edebilirsin."

"Hayatıma devam etmek umurumda değil."

"Zorundasın. Senin sorunun bu, David. Kötü bir şey olduğunda, ilerlemeyi reddediyorsun..."

"Sana neler oluyor?" Tankları gösterdi. "Bunlar ne? Niye ölüyorsun?"

Kate gözlerini yere çevirdi. "Karışık bir durum."

"Bir dene. Duymak istiyorum... her şeyi. En baştan."

"Bu bir şeyi değiştirmeyecek."

"Bana en azından bu kadarını borçlusun. Anlat hadi."

"Tamam. Annem bana 1918'de hamile kaldı. Cebelitarık açıklarında gömülü Atlantis gemisini keşfettiklerinde babamın bilmeden serbest bıraktığı bir patojen olan İspanyol Gribi salgınında öldü. Babam beni tüplerden birinin içine koydu, ben de

doğduğum 1978 yılına kadar orada kaldım. Birkaç hafta öncesine kadar bilmediğim şeyse bu tüplerin beklenmedik bir ölüm durumunda Atlantisli bilim insanlarını yeniden hayata döndürmek için kullanıldığıydı."

"Sen o bilim insanlarından birisin."

"Yakın. Biyolojik olarak ben Patrick Pierce ve Helena Barton'ın kızıyım ama Atlantis keşif gezisindeki bilim insanlarından birinin anılarının bazılarına da sahibim. Bilmediğim şeyse Janus'un..."

"Atlantisli araştırma ekibinin diğer üyesi."

"Evet. Janus, ortağının anılarının bazılarını sildi. Ben anıların sadece bir kısmını aldım. Janus'un ortağı, Ares tarafından öldürüldü."

"O da Atlantisli."

Kate başıyla onayladı. "Bir asker. Yok edilmiş yurtlarından gelen bir mülteci. On üç bin yıl önce, Cebelitarık açıklarında bilim insanlarının gemilerini yok etmeye çalıştı; bu gemiyi. Sadece ikiye bölmeyi başarabildi. Janus, Cebelitarık Boğazı'nın Fas tarafında kapana kısılmıştı. Ortağını yeniden canlandırmak istiyordu ama bir sırrı vardı, iki hafta öncesine kadar fark etmediğim bir şey."

"Neymiş?"

"Ortağını, anılarının bazıları olmadan canlandırmak istiyordu."

"Bozulmuş yeniden canlandırma dosyaları."

"Evet. Onların, kadının yaptığı bir şeyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Sanıyorum o anılar Atlantislilerin gezegeninde ya da muhtemelen keşif gezilerinde gerçekleşiyor."

"Anıları ortağından neden saklasın ki?"

"Bu ona onarılamaz derecede hasar vermiş, onu değiştirmiş bir şey."

"Anıları neden daha önce fark etmedin? Neden şimdi?"

"Sanırım onun anıları hep vardı, bana itici kuvvet olup kararlarımı etkiliyordu. Otizm konusunda araştırma yapma kararım, Atlantis Geni'ni izole etme çabalarım... hepsi bu bastırılmış

anıların ışığında mantıklı geliyor. Fakat bence onlar Atlantis Vebası yüzünden aktif hale geldi. Ancak en son salgından sonra bastırılmış anıları görebilmeye başlamıştım."

David başını sallayıp Kate'e devam etmesi için işaret verdi.

"Atlantisliler yaşlanmayı kontrol eden genleri izole etmeyi başardı. Derin uzay kâşifleri için kapatılmış durumdalar. Yeniden canlandırma süreci bir fetüsü alıyor, sonra anıları ekleyip benim şu anki yaşımın civarlarına kadar olgunlaştırıyor."

David, "Sen de tüpten çıkıp bıraktığın yerden devam etmeye hazır oluyorsun," dedi.

"Doğru. Fakat bu benim için gerçekleşmedi. Ben annemin bedeninde hapsolmuş bir fetüstüm. Atlantisli'nin anılarını aldım –Janus'un almamı istediklerini– ancak tüp beni standart yaşa olgunlaştıramadı. İnsan olarak doğdum ve insan hayatı yaşadım. Kendi anılarımı oluşturdum." Gülümsedi. "Bazıları seninleydi. Sonra Atlantis Vebası patladı. Radyasyonun yeniden canlandırma sürecini, evrimsel bileşenleri tekrar tetiklediğini düşünüyorum. Benim oluşturduğum anıların üzerine yazmaya çalışıyor fakat başaramıyor. Yeniden canlandırma sürecinde bir güvenlik önlemi var. Beyin hasar aldıysa veya yeniden canlandırma başarısız olursa, tüp biyolojik maddeyi parçalıyor ve yeniden dönüştürüyor. Her şey yeniden başlıyor."

"Sen bir tüpün içinde değilsin."

"Doğru. Ama doğuştan gelen süreçler aynı. Beynim, spesifik olarak temporal lobum birkaç gün içinde kapanacak... dört ila yedi gün içinde, sonra da kalbim duracak ve öleceğim."

"Yeniden hayata döndürülemeyecek misin?"

"Hayır. Geminin bu kısmındaki tüpler yok edildi."

David'in zihninde dört tüpün çatlayıp beyaz bir toz halinde yere dökülüşü canlandı.

"Böylesi daha iyi. Yeniden hayata dönersem, aynı yaşta, aynı anılara ve nörolojik soruna sahip olurdum. Sonuç aynı olurdu. Sonsuz kere yeniden ölürdüm."

"Araf. Antarktika'daki Atlantisliler gibi."

Kate başını salladı. "Böylesi daha iyi olacak. Burada ölüp bir daha asla yeniden canlandırılmayacağım. Çok huzurlu olacak."

"Sen öyle san."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Peki bütün bunlar ne?" David cam tankları gösterdi.

"Kayıp anılara ulaşmaya çalışıyordum, belki durumumu düzeltirler diye."

David ona baktı. "Ve?"

"Yoklar. Janus onları silmiş olmalı. Nasıl olabileceğini hiç bilmiyorum... yeniden canlandırma anı depolaması konusunda sıkı düzenlemeler bulunur. Bilgisayarın çekirdeği saldırı sırasında hasar almış olabilir. Bazı anılar bozuk. Atlantis'i yok eden düşman hakkında bir tür ipucu gibi bir şey bulurum diye ummuştum, bir gün Dünya'ya gelme ihtimali olan düşman hakkında. Kalan zamanımda yapabileceğim en iyi şey bu."

"Bu doğru değil."

"Ne yapayım isterdin?"

"Buradan ayrılmanı."

"Yapamam..."

"Senin burada, bir laboratuvarda, bir tankın içinde kobay gibi ölmeni izlemeyeceğim. Benimle gel..."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Bak, ben Kuzey Carolina'da küçük bir çiftlikte büyüdüm. Ortaçağ Avrupa tarihi üzerine yarım kalmış bir doktoram var ve iyi nişancıyım. Ben özetle buyum. Burada o kadar boyumu aşan şeylerin içindeyim ki, yüzeyi bile göremiyorum. Ama bu yol bizi nereye götürürse gitmeye razıyım... birlikte olursak. Seni seviyorum. Hatta bu dünyada sevdiğim

tek şey sensin. Burayı terk edebiliriz. Ben sana bakarım. Bir insan gibi ölebilirsin. Geriye kalan zamanının tadını çıkarırız, her günü dolu dolu yaşarız."

"Bilmiyorum..."

"Düşünecek ne var ki?"

Kate ondan uzaklaştı. "Ben kaçıp bir yerde solarak ölmeyeceğim. Savaşmak istiyorum. Üzerine gideceğim. İnsanlara yardım etmek için yapabileceğim her şeyi yapacağım. Ben bu yüzden bilim insanı oldum. Hayatımı buna adadım ve yaşamımın son sayfasında birkaç günlük konfora değişmeyeceğim."

"Peki ya onurunla ölmek? Geriye kalan zamanımızı birlikte geçirmek?"

"Ben de onu istiyorum."

"Kendini daha iyi hissettirecekse seni buradan zorla sürükleyip götürebilirim."

Kate gülümsedi. "Senden korkmuyorum."

David elinde olmadan başını salladı ve sırıttı. "Sana eğitimli bir katil olduğumu hatırlatmak isterim."

"Ben yalnızca eğitimsiz katillerden korkarım."

David neredeyse kendini tutamadan güldü. "İnanılacak gibi değil. Bak, tek istediğim bunu... buradan gitmeyi bir düşünmen. Immari yenildi. Veba tedavi edildi. Sen kendinden yeterince verdin. Önce bir uyu. Sabah konuşalım, sonra da umarım buradan birlikte gideriz."

David kapılara doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz temiz hava almam gerek."

Paul uçağın penceresinden hava sistemini izliyor, bu bir kasırga mı yoksa kötü bir fırtına mı diye merak ediyordu. Yağmur önce sağanak halinde geldi, sonra kesintisiz bir şelale şeklinde uçağı aşağı bastırıp motorları boğdu ve onu, Mary'yi ve yanlarındaki üç askeri oraya buraya salladı.

Uçak yana yattı ve yeniden dalışa geçti. Paul'ü kemerine doğru sertçe savurdu. Mary'nin elini tutup kuvvetlice sıktığını hissetti. Acaba Fas'a varabilecekler miydi?

11

Alfa İniş Aracı
Deniz Seviyesinin 365 Metre Altı
Fas'ın Kuzey Kıyısının Açıkları

Önceden Kate'in zamana ve nefes almaya ihtiyacı olmuştu, şimdiyse buna David'in ihtiyacı vardı.

Geminin dar koridorlarında güçlükle yürüyüp asansörle yüzeye çıkan o nemli, karanlık boşluğa giderken düşünmemeye çalıştı. Elinde olmadan zihni yaklaşan karara kaydı. Kalmak mı, gitmek mi?

Bu Kate'in kararıydı ve o neyi seçerse seçsin, David her şeye rağmen sonuna kadar onun yanında kalacaktı.

David bu sonun burada; bu soğuk, karanlık, uzaydan gelen yerin içinde olmamasını umdu. Onları ailesinin evindeki şöminenin önünde otururken hayal etti; David bir şeyler okuyor, Kate kollarında uykuya dalıyordu, gün ortasına kadar uyuyorlar, kimse için, hiçbir şey için kalkmak zorunda kalmıyor, hiçbir şeyi umursamadan yaşıyorlardı. Bunu hak etmişlerdi. Çekecekleri kadarını çekmişlerdi.

Yıldızların ışığı daire şeklindeki boşluğun zifiri karanlığını dağıttı ve David ay ışığıyla yıkanmış gecenin içine çıktı. Izgaraların üzerinde birkaç erzak sandığı duruyordu, David ve Milo'nun askeri kumanyaları getirdikleri yerdeki kutulardan bazıları açılmış ve didiklenmişti. Kuzey Fas'ı kontrol eden Berberiler onlara oldukça iyi tedarik sağlamıştı, Ceuta'daki Immari üssünün kontrolünü

almalarına yardım eden David'e bunu borç bilmişlerdi. Uzaktaki muazzam üs ışıldıyordu. Nöbetçi kulelerindeki ışıklar parlıyor ve çevre hattını tarıyorlardı. Arkalarında da idari binalardan ve evlerden gelen ışıklar yanıyordu.

Yukarıdan gelen ay ışığı ve üste yanan ateşlerden David az kalsın en uzaktaki kasanın üzerinde oturan Milo'yu göremeyecekti.

Ergenlik çağındaki genç, gözlerini kapamış, bağdaş kurmuş oturuyordu. David bir an onun uyuduğunu sandı ama Milo yavaşça gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı.

"Biraz uyumalısın, Milo."

"İsterdim. Zihnim işbirliği yapmayı reddediyor." Ayağa kalktı. "Dr. Kate. Yaşayacak mı?"

"Emin değilim..."

"Lütfen bana söyleyin."

"Kate iyileşmeyeceğim diyor. Alfa'nın teşhisinin doğru olduğunu söylüyor."

Milo bakışlarını çevirdi. "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Bazen geriye kalan zamanın keyfini çıkarmaktan başka yapabileceğin hiçbir şey yoktur. Bu da yanlış bir şey değil."

Sonra ikisi de bir şey söylemedi. Sadece sırtüstü uzanıp yıldızlara baktılar.

Bir saat ya da daha fazla süre geçti. David saatin kaç olduğunu unuttu. Milo sessizliği bozduğunda uykuya daldı dalacaktı. "Burada kalacak mısınız?"

"Kalmayız diye umuyorum."

"Nereye gideceksiniz?"

"Amerika."

"Kendi yurdunuza."

"Evet. Kuzey Carolina. Büyüdüğüm yer. Kate de gelirse."

"Ben Amerika'yı görmek istiyorum." Milo ona doğru bir bakış attı. "O yüzden İngilizce öğrendim."

"Gitmelisin."

David uzaktan gelen bir dalın kırılma sesini duydu. Odaklandı, dinledi. Başka bir ses gelmedi.

David, "Milo, şu telsiz hâlâ sende mi?" diye fısıldadı.

Milo eliyle yan tarafına hafifçe vurarak, "Evet," dedi.

"Aşağı git. Ben çağırana kadar da çıkma."

Milo gözlerini kıstı, sonra başıyla onaylayıp dağın tepesindeki açıklıktan tekrar karanlık boşluğa sıvıştı.

David en yakınındaki sandığın arkasına çekildi ve tabancasını kavradı. Ayak sesleri durmuştu ama orada hâlâ biri vardı. Bunu hissedebiliyordu.

Kate, David'le paylaştığı odaya vardığında yorgunluktan ölüyordu. Onu bu kadar yoran ameliyat mı yoksa günlerce üzerinde yapılan deneyler miydi, bilmiyordu. Ya da David'den sakladığı sırrı ve sonunda ona bunu anlatmanın verdiği rahatlama mıydı? Yatağın üzerine, yastık ve çarşaftaki kan izinin hemen yanına kendini bıraktı.

Yavaşça çarşafları ve yastık kılıflarını çıkardı, onları koridorun karşı tarafındaki kabinde bulunan yatağının üzerine fırlattı ve yatağa yeni çarşaflar geçirdi.

Kafası yastığa değer değmez uykuya daldı.

Kate, gözlerini açmadan önce yatağın boş olduğunu anladı. Bu dar mürettebat yatakları iki kişilik tasarlanmamıştı ve David'le beraberken çok daha sıcak bir şekilde uyuyorlardı. Yine de elini uzatıp onun yattığı yerdeki soğuk boşluğa dokundu.

O anda kararını verdi.

Son günlerini David'le birlikte, o nerede isterse orada geçirecekti. Bunu kendi kadar onun için de yapıyordu.

Gözlerini yeniden kapadı ve kim bilir ne zamandan beridir en derin uykusuna daldı.

Beklemek kötü bir stratejiydi. David ağaç hattının arkasında bekleyen kişinin onun genel olarak konumunu bildiğini ve tek başına olmayabileceğini varsaydı.

Tam yandaki erzak kasasının arkasına geçecekti ki gecenin içinden kuvvetli bir ses geldi, David'in tanıdığı bir ses. "İçgüdülerinin körelmediğini görmek güzel."

David doğruldu ve Ceuta'yı kontrol eden Berberi kabilesinin şefi Sonja'yı, yüzünde eğleniyor gibi bir ifadeyle ormandan çıkarken buldu.

"Geldiğini söyleyebilirdin."

"Senin gibi ben de şaşırtma üstünlüğünü severim."

David gülümsedi, Immari üssüne yaptıkları şaşırtmacalı saldırıyı ve orayı –Sonja ve kabilesinin de desteğiyle– ele geçirişlerine atıfta bulunması hoşuna gitmişti.

Kasaları işaret etti. "Sanırım bize fazla erzak verdiniz."

Sonja'nın şakacı gülümsemesi kayboldu. "İleride olacakları düşünürsek hayır."

David üsse baktı. Evet, her zamanki gece nöbetlerinden daha fazla ateş yanıyordu. Saldırıya hazırlanıyorlardı.

"Ne zaman?"

"Birkaç gün sonra. Hatta belki de yarın. Casuslar doğru söylüyorsa, Immari karşı saldırısı küresel olacak. Her kıtada savaş çıkacak."

"Nasıl olur? Ben onların işi bitti sanıyordum."

"Kuvvetlerini pekiştirmişler. Ve yeni fanatikleri kendilerine çekiyorlar. Dünyanın her yerinde güç santrallerini ve yiyecek depolarını ele geçirmeye başladılar."

"Ciddi olamazsın."

"Birçok insan dünyanın eski haline dönmesini istemiyor. Immari'nin alternatifi, onların dünya görüşü birçok kişiye cazip geliyor."

David yeniden üssü taradı. "Siz üssü savunmak için plan yapmıyorsunuz. Saldırı planlıyorsunuz."

Sonja başıyla onayladı. "Immari dağlık bölgelere geçerek çatışmayı uzatabilecekleri yerleri ele geçirmeye çalışıyor. İspanyollar onları denize, ray silahlarımızın menziline doğru sürmeyi planlıyor. Onların işini bitirebiliriz, teslim olmaya zorlayabiliriz... kendimizi savunabilirsek."

David başını salladı. "İyi plan."

"Bu daha büyük bir planın parçası. Orkide İttifakı son bir saldırı planlıyor, Immari'yi tamamen yok etmek için." Pistte bekleyen bir uçağı işaret etti. "İlk ışıkla beraber Amerika'ya uçuyorum. Kuzey Afrika temsilcisi olacağım."

"Ne için temsilci olacaksın?"

"Küresel bir savaş konseyi için."

David'in içinde, onun konuyu nereye getireceğine dair bir his vardı. Arkasını dönerek, "Tebrik ederim," dedi.

"Umuyordum ki..."

"Sen yokken Ceuta'yı benim yönetmemi umuyordun."

"İnsanların hayatını kurtarabilirsin... yeniden."

David'in gözleri gemiye ve Kate'e giden karanlık koridora takıldı. "Yapamam."

"Buraya kurtarmaya geldiğin o kadın."

"Evet. Hasta. Bana ihtiyacı var."

"Sevdiğin birinin acı çektiğini izlemek dünyadaki en büyük işkence. Burada kalacaksan, erzakları aşağıya götürmelisin. Saldırı ne kadar sürecek bilmiyorum."

"Kate'in son günlerini Amerika'da geçirmeyi düşünmüştük." David yeniden piste, Malta'dan Ceuta'ya uçurduğu uçağa baktı. "Ama uçağı sen alacaksan..."

Sonja gülümsedi. "Sizi bırakırım. Halkım için yaptıklarından sonra en azından bunu yapmalıyım."

"Çok minnettar olurum."

Yağmur yağmaya başladı ve ikisi de uzaklara baktı. Yağış her saniye şiddetleniyor gibiydi.

David, "Büyük bir fırtına yaklaşıyor," dedi.

Sonja bir şey duymuş gibi birdenbire başını çevirdi.

David ona yaklaştı, savunma duruşuna geçti.

Sonja parmağını kulak içi kulaklığına bastırdı. "Yaklaşan bir uçak var. Amerikan ordu aracı iniş için izin istiyor. Uçaktaki kişi kendini Dr. Paul Brenner olarak tanıtıyor. Dr. Warner'la görüşmek istiyor. Kendisinin onu tanıyacağını söylüyor."

David bu isteği değerlendirdi. Paul Brenner'la tanışmamıştı; kimliğini nasıl doğrulayabilirdi ki? Savaş kapıdayken arayan kişinin bir Immari casusu olabileceğini, uçağıyla ray silahlarının arasından geçip üssü vurmayı isteyen biri olabileceği ihtimalini düşündü. "Ona Dr. Warner'ın vebayı nasıl tedavi ettiğini sor."

Birkaç saniye sonra Sonja, Brenner'ın yanıtını iletti: "Bunun tuzaklı bir soru olduğunu söylüyor. Bilmiyormuş. Tek bildiği, Dr. Warner'ın Malta'da bir şey bulup bunu Süreklilik'teyken kendisine gönderdiğiymiş. O da ona aynı soruyu sormak istiyormuş."

"Bu yüzden mi buraya gelmiş diye sor."

Sonja, "Hayır," dedi. "Bunun radyo teleskobuna gelen bir kodla ilgili olduğunu, Cebelitarık ve Antarktika'da bulunan şeyle bağlantısı olabileceğini söylüyor."

David kaşlarını çattı, yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

"Onu başka bir yöne çevirmemizi ister misin?"

David, "Hayır," dedi. "İnmesine izin verin. Ama yanında nöbetçiler olsun. Birkaç adamın onu buraya getirsin. İçeri girmesine izin verme." İçinden bir ses David'e, gemiye kimseyi sokmamasının daha iyi olacağını söylüyordu. "Ben Kate'i getiririm."

12

Alfa İniş Aracı
Deniz Seviyesinin 365 Metre Altı
Fas'ın Kuzey Kıyısının Açıkları

David parmaklarının ucunda yatak odasına girdi ama bir önemi yoktu.

Küçük masanın önündeki sandalyeye oturdu ve yatağa döndü. "Uyumadığını görebiliyorum."

Kate doğrulup oturdu. "Her seferinde nasıl anlıyorsun?"

"Biraz gülüyorsun, bir şey saklıyormuş gibi. Senden çok berbat bir casus olurdu."

Kate, David'in bu kadar sevdiği gülümsemesini birkaç saniye daha bozmadı. Sonraysa gülümseyişi kayboldu, sanki odadaki havanın tamamı çekilmiş gibi geldi.

"Kararımı verdim."

David gözlerini yere indirdi.

"Kuzey Carolina kulağa güzel geliyor."

"Öyle de olacak. Ve orada mutlu olacağız."

"Olacağımızı biliyorum. Çok zamanım kalmadığını bilmek bana başka bir açıdan bakma fırsatı sağladı, bana neyin önemli olduğunu hatırlattı. O da sensin. Sadece benim... iki isteğim var."

David midesinde küçük bir delik açıldığını hissetti. "Dinliyorum."

"Birincisi, laboratuvarımdan alınan o iki çocuk. Immari, Marbella'daki Orkide Bölgesi'ni işgal ettiğinde onları İspanyol bir çiftin yanında bıraktım. Şeyden sonra... Ben gittiğimde onları bulmanı ve güvende olup onlara iyi bakıldığından emin olmanı istiyorum."

"Bunu yapacağım. Diğer isteğin?"

Kate anlatmayı bitirdiğinde, David ona sadece bakakaldı. "Bu çok zor bir şey."

"Hayır dersen anlarım."

"Evet diyorum. Hayatıma mal olsa da yapacağım."

"Umarım olmaz."

Uçak yolculuğu ve inişten sonra, Fas dağlarında ciple gitmek Paul'e çok rahat geldi. Arka koltukta, Mary'nin yanında oturuyordu, önlerinde de iki Faslı nöbetçi vardı. Paul'ün askeri korumalarına uçakta beklemelerini söylemişlerdi ve elinde İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma görünen bir tüfekle onlara gözlerini dikip bakan adam, Paul'ü fırtınadan ve dikkatsizce araba kullanmaktan daha çok korkutmuştu.

Uzaktan neredeyse sağır eden bir gök gürlemesi geldi.

Arkasına baktı ama yağmur görüşünü neredeyse tamamen bulandırıyordu. Görebildiği küçük kısmıysa onu dehşete düşürdü. Okyanustan altı metre yükseklikte bir dalga yükseldi ve ordu üssünün içine doğru indi. Bir dalga daha. Üzerinde bir şey vardı. Paul odaklanmaya çalıştı. Sanki... bir yolcu gemisine benziyordu. Gelgitle kıyıya vuran bir oyuncak gibi dalganın üzerinde dönüyordu. Üsse çarptı ve üzerinden yuvarlanarak geçtiği her şeyi dümdüz etti.

Paul'ün ağzı kurudu.

Yol suyla doldu ve Paul cipin kaydığını, dağa doğru çıkarken çekiş gücünü kaybettiğini hissetti.

"Yavaşla!" diye bağırdı.

Asker tüfeğini Paul'e çevirdi ve ona bağırmaya başladı.

Şoför daha da hızlandı ve Paul, Mary'ye kemerini bağlamasını işaret etti. Birkaç saniye sonra dalgalardan biri cipe çarptı ve toprak yoldan savurdu.

David, "Seni ikna eden ne oldu?" diye sordu.

"Bir bakalım..." Kate bluzunu çıkardı. "Sanırım geriye kalan zamanımızın keyfini çıkarmakla ilgili kısım olabilir."

David onu öptü, Kate de onun gömleğine doğru uzandı.

"İkna kabiliyetin çok yüksek, biliyor muydun?"

"Öyledir..." David tam üzerini çıkaracaktı ki durdu. "Dur. Az kalsın unutuyordum. Paul Brenner geldi."

"Ne?"

"Evet, hiç anlamadım. Yukarı çıkıp konuşmamız..."

Gemi sarsıldı ve David'i odanın diğer ucundaki bölme duvarına, Kate'i de onun tam üstüne fırlattı.

Kate'in elleri hemen David'in kafasına gitti, kanama olup olmadığına baktı.

David gözlerini kocaman açıp başını bir kez salladı. Sesler ve hisler birleşince yeniden odaklanabildi. "Ben iyiyim."

Kate, "Gemiye patlayıcı isabet etti," dedi.

"Ne? Bunu nereden?.."

"Nöral implantım."

Bir sarsıntı daha oldu ama David hazırdı. Tek eliyle duvarla birleşik masayı, diğer eliyle de Kate'i tuttu.

David gürültünün içinden, "Deprem mi?" diye bağırdı.

"Hayır. Sanırım İngilizlerin boğazlara döşedikleri mayınlardı. Bir şey onları aşağı çekmiş."

Gemi yeniden, bu sefer daha şiddetli sallandı.

Kate, "Gemiyi paramparça ediyorlar," dedi. "Alfa yanıt vermiyor."

"Hadi." David onu kaldırdı ve dışarı çıkan yolu bulmak için tökezleyerek koridorlarda ilerlemeye başladılar.

Paul, Mary'nin saçlarını yüzünden çekti, kanın geldiği kesiği bulmaya çalışıyordu. Mary gözlerini açtı ve Paul içgüdüsel olarak geri çekildi.

Mary boş ön koltuklara bakarak, "Ben iyiyim," dedi. "Nöbetçiler."

"Yoklar. Dışarı fırlamışlar."

Paul önce kendi, sonra da Mary'nin kemerini çözerken aracın zeminine su doldu.

"Ne bu, Paul?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kasırga mı?

Paul, "Olabilir," dedi, yalanı onu rahatlatır diye umdu.

Mary'nin tepkisi, buna inanmadığını belli etti. Demek Paul'le evli olmakla ilgili bir şeyler hatırlıyordu.

"Gidelim, yüksek bir yere çıkmamız gerek."

Mary dizüstü bilgisayar çantasını aldı.

"Bırak kalsın, Mary."

"Olmaz..."

"Su içinde kalacak ve bizi sadece yavaşlatacak. Gitmek zorundayız."

Mary'yi cipten çekip çamurlu yola çıkardı, bir rüzgâr ve yağmur duvarı onlara çarpıp yere fırlattı ve sakinleşmeden önce iki kere yerde döndürdü.

Paul ayağa kalktı ve aşağıda yaşanan kaosu, saniyeler önce Ceuta olan yeri ilk kez tam olarak görebildi.

Mary'nin suratındaki ifadeyi gördü ve bu onu kendine getirdi. Mary'yi yakaladı, çevirdi ve "Koş," diye bağırdı.

13

Patlamalar artık daha aralıklıydı ama David ve Kate yine de dikkatle koştu.

David, "Bunu ne yapabilir ki?" diye sordu.

"Bir tsunami, mayınları gemiye taşımış olabilir."

David'in aklına Sonja'yla yaptıkları konuşma geldi. Bir tsunami... Immari'nin küresel saldırısıyla tam olarak aynı anda mı olmuştu? David tesadüflere inanmazdı. "Bunu Ares ve Dorian yaptı."

"Nasıl?"

"Antarktika'daki buzul. Onu erittiler. Oradaki gemide herhangi bir silah var mı?"

"Hayır. Dur. İçinde asteroid ve kuyrukluyıldızlar için acil durum mayınları var."

"Buzu eritebilirler mi?"

"Kesinlikle. Kuyrukluyıldızlar büyük oranda buzdan meydana gelir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kate duraksadı. "Bilmiyorum." Bir an düşündü. "O kadın bildiği için biliyorum. Tuhaf." Kuyrukluyıldızlarla ilgili bu bilgi parçası aklına doğal bir şekilde gelmişti... sanki kendi anılarıymış gibi. Daha öncesinde, vebayı tedavi ettiği zaman bilime odaklanmıştı; Atlantisli meslektaşının bilgilerine erişmek için çaba harcaması gerekmişti.

David, "İlerlemeye devam edelim," dedi.

Hızla koridorlardan koştular, gemi arada bir patlamayla sallanınca kapaklara tutunmak için durdular.

Yüzeye çıktıklarında, David işlerin ne kadar kötü olduğunu hissetti. Sabah saatlerinde olmaları ve güneşin onları karşılaması gerekiyordu fakat hava kapalı, neredeyse zifiri karanlıktı ve tek bir yıldız bile göremiyordu. Yıkımın sesi her yerdeydi: dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor, uzaklardaki binalar yıkılıyor, gök gürlemeleri gökyüzünden inip göğüslerinde yankılanıyordu.

Bir an durdular, sağanak yağmur onları uyuşturmuştu.

David eğildi ve bağırdı, sesi yaygaranın içinde ancak duyuluyordu. "Aşağı inin. Ben hemen arkanızdan geliyorum."

Açık alana doğru koşup erzak kasalarını geçti. Dağın dibinde, deniz seviyesinde, önceden Ceuta hisarıyken şimdi çökmekte olan harabe tahmin edilemez bir saldırıya maruz kalıyordu.

Üssün neredeyse tamamı su altındaydı; sadece bir iki bina görünüyordu ama onlar da hızla yıkılıyordu.

Onları götürecek jet ters dönmüş, pistten birkaç yüz metre ötede suyla dolmuştu.

Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki David gözlerini açabilmek için mücadele etti.

Gözucuyla bir hareket gördü. Milo ve Sonja. David'e doğru koştular ve üçü açıklığın hemen kenarındaki ağaçların altına sığındı. Rüzgâr kuvvetlendi ve hızlanırken hepsini sıkıca bir ağaca tutunmaya zorladı.

Milo, "Sizi bulmak için yukarıya çıktım," diye bağırdı.

David, "Akıllılık etmişsin," dedi. "İyi yapmışsın."

Sonja kulağına doğru eğildi. "Görünüşe göre düşmanımızı hafife almışız."

"Hem de nasıl."

David arkalarından gelen, bütün havayı ve sesi çekip alan bir emme sesi duydu. Yağmur durur gibi oldu. Karanlığın içinden

bir su duvarının yükselip dağın üzerine geldiğini fark etti. Dağın üzerindeki her şeyi ve herkesi alıp götürecekti.

Paul serin suyun yükseldiğini, Mary ve kendisinin ölümüne doğru giden bir geri sayım gibi bacaklarından yukarı çıktığını hissedebiliyordu. Bacaklarını daha da zorlamaya çalıştı ama bir dağ gölünün sığ tarafında su aerobiği yapmaya benziyordu.

Mary geride kalıyordu.

Derin derin nefes almak için iki büklüm olup, "Durmam gerek," dedi.

Paul zirveye ne kadar mesafe kaldığını tahmin etmeye çalıştı. İki, üç yüz metre mi?

Yağmur neredeyse durmuştu. Belki de fırtına sona eriyordu. Ama su yine de bacaklarından yavaşça yükselmeye devam ediyordu... artık neredeyse dizlerine kadar gelmişti. Sonunda dengesini bulursa karaya kadar yüzebilir, ağaçların tepelerine ya da Ceuta'dan suyun üzerine yayılan enkaza tutunarak dinlenebilirlerdi.

Ancak su dağın üzerine çıkarsa, tek seçenekleri sal yapacak bir şey bulmak ve kara parçasının daha da içlerine gitmeye çalışmak olurdu. Peki yeni kıyı şeridi nerede oluşacaktı? Kilometrelerce ya da yüzlerce kilometre ötede mi?

Kayalık sırtın üzerinden, Dünya derin bir nefes alıyormuş gibi bir ses geldi. Paul rüzgârın yanından hızla geçip denize doğru gittiğini hissedebiliyordu.

"Hadi." Mary'nin elini yakaladı ve bacaklarını artık dizine kadar gelen suda zorlayarak onu kayalık sırta doğru çekti. Denize giden su duvarını gördüğünde sendelememek için tek yapabileceği şey buydu.

Bir an Mary'nin elini bırakacağını sandı ama Mary daha da sıkı tuttu.

Paul dağdan vadiye baktı, artık tamamen suya gömülmüştü. Koşarak geri dönebilir, suyun altındaki bir şeye tutunmayı deneyebilirlerdi. Bu güvenli olur muydu? Paul'ün hiçbir fikri yoktu.

Ya da dağın tepesine çıkabilirlerdi. Dalga dağın üzerini aşarsa...

Kararını verdi.

Mary'nin eline asıldı ve Mary tek teklime etmeden yapabildiği kadar hızla takip etti.

Paul kendini daha da zorladı, kendi gücü kadar Mary'nin gücünün tükendiğini de hissediyordu.

Sonunda Mary suya düştü ve Paul onu çekip kaldırdı. "Devam etmeliyiz," dedi ve kolunu ona dolayıp Mary'yi yarı taşıyarak götürdü; kadının bacakları suyun içinde ilerliyor, suyu tekmeliyordu.

Önlerinde orman sona erdi ve bir açıklık göründü. Dağın tepesi değildi ama...

Birilerini gördü; hareket ediyor, kayalık bir çıkıntıya doğru ilerliyorlardı.

Paul, "İmdat!" diye haykırdı. Mary'yi bıraktı, kadın elleri ve dizlerinin üzerinde suya kapaklandı. Paul kollarını havada sallayarak ileriye doğru hızlandı. "Hey!"

Koşanlar durdu, sonra içlerinden ikisi nefes kesen bir hızla suyu yararak ona doğru koştu. Adam uzun boyluydu, boyu bir doksandan fazlaydı ve yapılıydı. Bir askerdi. Kadın da öyleydi, sadece daha inceydi, teni koyu karamel rengiydi.

Adam omzunu Paul'ün karnına koydu ve onu kaldırdı, bacaklarından tutarak yeniden açıklığa doğru koşmaya başladı. Paul kadının Mary'yi aynı şekilde kaldırdığını gördü.

Kısa siyah saçlı, cılız bir Asyalı genç, açık alana dizilmiş devasa kasaların içinden küçük paketler alıyordu.

Adam, "Gidiyoruz, Milo," diye seslendi.

Paul'ü indirdi, kadın da Mary'yi bıraktı. Kurtarıcıları bütün kuvvetleriyle taştan bir duvara doğru koştu ve... ortadan kayboldular.

Asyalı genç, duvarın hemen önünde durdu ve elini salladı. "Hadi." Döndü ve kayanın içine girdi.

Paul ve Mary peşlerinden koşup doğruca duvarın içinden geçtiler, bunun bir tür hologram olduğu belliydi.

Ardındaki alan, tünelin sonundaki küçük sarı ışık haricinde neredeyse zifiri karanlıktı.

Önlerinden bir ses, "Hadi gelin!" diye seslendi.

Paul yeniden Mary'nin elini tuttu ve tükenmiş bacaklarıyla yalpalaya yalpalaya karanlıkta ilerlediler.

Dalganın darbesi sağır ediciydi. Paul patlayan bir tabancanın namlusunda duruyormuş gibi hissetti. Bu darbe onu ve Mary'yi sol duvara savurdu. Zeminde yuvarlandılar ve üzerlerine su geldi. Boşluk aşağı doğru eğimliydi. Dolacaktı...

Paul yeniden üzerinde birinin ellerini hissetti ve kendini havada, asker tarafından taşınırken buldu.

Sarı ışık daha da parlaklaştı, suyun şapırtısı daha da gürültülü gelmeye başladı; ta ki Paul bir kapının iki yana açıldığını görene kadar. Sonra beşi boşluktan çıkıp bir tür asansörün içine girdiler. Adam bir paneli çalıştırdı ve kapıları hemen kapattı ama asansörün içinde neredeyse bir metre su vardı. Umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Asansördeki ışıklar titreşti ve birkaç kere sarsıldı. Paul güç kaybedip kaybetmediğinden emin değildi.

Duvara yaslanıp yaralarına baktı. Her yeri ağrıyor, kasları zonkluyordu. Herhangi bir rahatsızlığını diğerlerinden ayırmak zordu.

"Ben Paul Brenner," dedi, herhangi birine doğrudan hitap etmeyerek.

Asker, "Siz olduğunuzu tahmin etmiştim," dedi. "Ben David Vale."

"Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim... ikinci kez."

"Sorun değil." Suya baktı. "Sadece işimi yapıyorum."

Genç, Paul'e gülümsedi. "Ben Milo."

Asansörün kapıları açıldı ve suyu bir kadının durduğu kuru koridora boşalttı. Paul onu tanıdı. Atlantis Vebası klinik deneyleri sırasında onu aylarca videodan izlemiş, birkaç kez telefonda onunla konuşmuştu fakat Kate Warner'ı şu ana dek hiç yüz yüze görmemişti.

14

Paul, Kate'in verdiği ütülü, kuru kıyafetleri açtı ve sırılsıklam gömleğiyle pantolonunu çıkarmaya başladı. Onları dar bir yatağın üzerine attı ve bedenindeki suyun bir kısmını emmesi için yastığı kullandı. Su içine o kadar işlemişti ki bir daha hiç kuruyabilecek mi diye merak etti.

"Bunu biliyor muydun?"

Mary gözlerini ona dikmişti, üzerinde hâlâ ıslak kıyafetleriyle duruyor, çalışma masasının üzerinde duran kuru giysileri görmezden geliyordu. Küçük yatak odasında yalnızdılar ve Mary'nin sesi içeride gürlüyordu.

"Biliyordum."

"Evliyken de mi?"

Paul bunun nereye gittiğini görebiliyordu. "Yirmi yıldır biliyordum..."

"Sen... evliliğimizin tamamı da dahil olmak üzere, yirmi yıldır Cebelitarık'ın dışında gömülü biz uzay aracı olduğunu biliyordun ve gecesini gündüzünü uzaylı yaşamına dair en ufak bir belirti, bir ipucu zerresi bulmaya çalışarak geçiren astronom karına tek bir kelime etmedin, öyle mi?"

"Mary..."

"Bu nasıl bir ihanet, nasıl bir güvensizlik..."

"Ben bir ant içtim, Mary. Bu geminin varlığından haberdardım ama şu ana dek içinde hiç bulunmadım. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Benim Süreklilik konsorsiyumundaki rolüm vebayla mücadele etmekti."

"Onlar bağlantılı mı?"

"Evet. Veba bu gemiden ortaya çıktı, nöbetçi cihazdan. 1918'de buradan çıkarılmıştı." Paul durdu, Mary'nin giysilerini çıkarmaya başladığını gördü. "Ben dışarıda bekleyeyim."

"Gitme. Bunu duymak istiyorum... kimse yokken."

"İstersen..."

"Daha önce görmediğin bir şey değil, Paul."

Paul yine de arkasını döndü, Mary'nin onun utancına gülümsediğini hissedebiliyordu.

Mary, "Yani bu gemiyi yapan her kimse, vebaya onlar mı sebep oldu?" diye sordu.

"Evet. Atlantisliler yetmiş bin yıldır –insanlığın soyunun neredeyse tükenmesine sebep olan Toba Felaketi'nden beri– genetik deneyler yürütüyor, insan evrimini yönlendiriyordu. Biz 1918'deki İspanyol Gribi'nin onların hatası olduğunu, cihazlarından biri olan Çan'ın radyasyonunun sebep olduğunu düşünüyoruz. Kate Warner, tanıştığın o kadın, vebanın tedavisini buldu. Kendisi Çan'ı bulan bir Birinci Dünya Savaşı askerinin kızı. İspanyol Gribi sırasında adam, Kate'in salgın sırasında ölen annesini bu geminin başka bir kısmında yer alan bir yeniden canlandırma tüpünün içine koymuş. Kate de 1978'de doğdu. Babası seksenlerde ortadan kaybolmuş. Kate'i Dr. Martin Grey evlat edinmiş. Kendisi Süreklilik ekibinin kurucusu ve başkanıydı. Doksanların başında katıldığım bir konferans sırasında beni işe aldı. Veba sırasında öldü."

"Sen bu insanlara güveniyor musun?"

Paul arkasına bir bakış attı. "Evet. Eh, Kate ve dağın yamacında bizi kurtarmalarından sonra, diğerlerine de güveniyorum diyebilirim."

"Sence bildiklerimizi onlarla paylaşmalı mıyız?"

"Evet. Bir şey daha var. Sürekli üzerinde çalıştığım şey Süreklilik'ti, vebaydı."

Mary bir an sessiz kaldı. "O zaman buna değdiğini söyleyebilirim."

Paul, Mary'nin kapılardan koridora kayarcasına çıkışını izledi. Buna değdiğinden kendisi de emindi... bu ana kadar.

Kate tam gemi taramasının sonuçlarını incelerken Paul ve Mary onun verdiği kuru giysilerle konferans odasına girdi.

David, Sonja ve Milo açılır masanın ucunda kafa kafaya vermiş, hazır yiyecekleri, silahları ve erzakı ayıklıyordu. Paul önce David'e doğru konuştu. "Bizi oradan kurtardığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Paul, "Sizlerle paylaşmak istediğimiz bir şey var, buraya gelme sebebimiz," dedi, sonra da Mary'ye başını salladı.

Mary kendini tanıttı ve geçmişinden bahsetti. Dünya dışı yaşam belirtileri bulup analiz etme konusunda çalışan bir radyo astronomu olduğunu söyledi.

"İki hafta kadar önce, radyo teleskobu düzenli bir sinyal yakaladı. Bir kod."

Kate, "Bu imkânsız," dedi.

"Onu kendim doğruladım."

"Elinde sinyalin bir kopyası var mı?"

"Evet." Mary bir USB anahtarı gösterdi. "İki kısmı var. İlk kısım, bir ikili dizi; iki rakamdan oluşuyor: Dünya'nın tam konumu. İkinci kısımsa dört değerden oluşan bir kod."

Kate, Alfa'nın sinyalciyle olan bağlantısına erişmeye çalıştı, sinyali doğrulamayı umuyordu.

David onun ne yaptığını anlamış gibi görünüyordu. Ona, *Misafirlerimizle ilgilen*, diyen bir bakış attı.

Paul, o fırsat bulamadan konuştu. "Neden bunun imkânsız olduğunu söyledin?"

"Yüz elli bin yıl önce ilk insanları gözlemlemek için iki Atlantisli bilim insanı bu gezegene geldi. Rutin prosedürler sırasında bir sinyalci yerleştirdiler. Görebildiğimiz ışığı filtreliyor ve Dünya'ya gelen ya da Dünya'dan giden her türlü sinyali bloke ediyor."

Kate, Mary'nin ağlamanın eşiğinde olduğunu düşündü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey... Sadece ruhum bir nötron yıldızı gibi çöküyor," dedi.

Kate bu karşılaştırmanın biraz fazla dramatik olduğunu düşündü.

Paul, "Niçin bir sinyalci yerleştirdiler? Neden gizlediler?" diye sordu.

"Koruma için. Bilim insanları galaksideki birkaç tehlikenin farkındaydı..."

David, "Ne tür..." diye başladı ama Kate araya girdi. "Bilmiyorum. Anılarım arasında yok."

Kate, başka kimse soru soramadan kaderin bir cilvesiyle 1978'de Atlantisli bilim insanlarından birinin, diğer bilim insanı Dr. Arthur Janus'un ortağının, yeniden hayata döndürüldüğünde sahip olmasını istediği anılarla doğduğunu açıkladı.

Mary, "O zaman..." dedi. "Bilim insanları mı yoksa sen mi?.."

Kate, "Bilim insanları," diye düzeltti. "Ben onların yaptıklarının sadece anılarını gördüm."

"Anladım. Onlar bizi mi yoksa kendilerini mi koruyorlardı bu sinyalciyle?"

"İkisi de."

"Peki bu sinyal nasıl oldu da geçti?"

Kate sinyalciye bağlanmak için Alfa'yla bağlantısını kullandı. Yörüngedeki iletişim istasyonu gelen bir sinyali kaydetmiş ve geçmesine izin vermişti. Daha da şaşırtıcı bir şey vardı. "Doğru, iki hafta önce bir gönderim olmuş. Dışarıya gönderilen bir yayın. Sinyalciden gönderilen bir mesaj."

David, "Kim?" diye sordu.

Kate, "Janus olmalı," dedi. "Sen onunla birlikte Atlantis gemisine girdiğin zaman. Dorian, Ares'i kurtardığında."

David, "Onun yayınını görebiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Görebilmem gerekir ama mesaja buradan erişim kısıtlanmış. Sebebini bilmiyorum. Gemiye verilen hasar arayüzü bozmuş olabilir."

Mary, "Diğer sinyal ne?" diye sordu.

Kate sinyalcideki girdiye erişmeye çalıştı ama ona erişim de kısıtlanmıştı. Ancak... "Atlantis'ten gelmiş."

David, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Mümkün değil." Kate, Atlantislilerin gezegeninin elli bin yıl önce düştüğünü ve savaştan sağ kurtulanların buraya, sinyalcinin koruması altında, düşmanlarının onları bulamayacağı Dünya'ya sığındıklarını açıkladı. Atlantisli bir asker olan General Ares mültecileri buraya getirmişti. Ares iki bilim insanına katılmış, insan evrimini kontrol etmek için Janus'un ortağıyla gizlice anlaşmıştı. Ares nihayetinde bilim insanlarına ihanet etmiş, Janus'un ortağını öldürüp Janus'u kapana kıstırmıştı.

David, "Demek ki Janus birine –büyük ihtimalle bir Atlantisli'ye– mesaj yolladı," dedi, "ve görünen o ki bir cevap almış... o yüzden sinyalciden geçmiş."

Kate, "Evet," dedi.

David, "Kimden gelmiş olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

Kate düşünceli bir halde, "Hayır," dedi.

Sonja, "Bir müttefik olabilir," dedi. "Yardım edecek biri."

"Dünyanın işine yarayabilirdi." Paul de grupla kendi tecrübesini paylaştı; Amerikan hükümetinin savaşamayacak ya da kendine bakamayacak kadar zayıf olduğunu düşündüğü insanları ortadan kaldırmak için nasıl Süreklilik'i kullanmaya çalıştığını anlattı. "Diğer milletlerin de aynı senaryoyla karşı karşıya olduklarını varsayıyorum. Küresel tufan büyük ihtimalle durumun aciliyetini artıracaktır."

David, "İnsan bu savaşta kime destek olacağını şaşırıyor," dedi.

"Kesinlikle."

David, Kate'e, "Burada durumumuz nedir?" diye sordu.

"Vahim. Gemi neredeyse tamamen çevrimdışı durumda. Ana bilgisayarın çekirdeği yok olmuş. Acil durum gücüne ve iletişim kapasitesine sahibiz; sinyalciye o şekilde ulaşabildim. Gemi gövdesinde çevre hattı boyunca çatlaklar var. Dağın dışına çıkan boşluk tamamen su altında.

"Dağın herhangi bir kısmının hâlâ su seviyesinin üzerinde olduğunu varsayarsak, yüzmemiz gerekecek." Kate, David'in yüzündeki ifadeyi okudu. "Hayır, burada oksijen tüpü yok. Yeterli sayıda GDF takımımız var ama onlar şu kısımlarda." Ekrana bir harita getirdi. "Onlar da patlamalarda yok oldu."

David, "Kapana kısıldık," dedi.

"Neredeyse. Geminin diğer ucunda bir geçit kapısı odası var."

"O diğer kısımdakine benzer mi? Hani şu Antarktika'daki gemiye bağlanan gibi mi?"

"Evet. Anladığım kadarıyla geçit kapısı bizi iki konuma götürebilir. Antarktika'ya ya da sinyalciye. Fakat Antarktika'ya erişim o taraftan kapalı durumda."

David, "Oraya gitmek zaten fazla tehlikeli olurdu," dedi.

"Katılıyorum. Ares geçit kapısından geçtiğimiz anda anlar. Ama sinyalciye gidebiliriz. Oraya gitmeyi başarırsak, mesajları görüp bir sinyal gönderebiliriz."

David, "Bu hoşuma gitti," dedi. "Boğulmaktan çok daha iyi."

"Benim de. Ancak, geçit kapısına ulaşmakla ilgili... ufak bir sıkıntı olabilir."

15

Immari Operasyonları Prizma Üssü
Antarktika

Dorian yaşam alanının büyük panoramik penceresinden Immari ekiplerinin beyaz tırtıl şeklindeki yapıları ve Antarktika Hisarı'nı sökmelerini izledi. Ares'in kampı sökme emri, onunla yapmalarını istediği şey kadar şaşırtıcıydı: Onu okyanusa atmalarını istemişti.

Ekipler saatlerce ray silahlarından binalara kadar her şeyi parçalara ayırdı ve parçaları denize boşaltmaları için buzulun üstündeki uçak filolarına yükledi.

Dorian, *Niçin?* diye merak etti. Bütün bunları inşa edip sonra da denize dökmek... hiç mantıklı gelmiyordu.

Ares, Dorian'a mürettebatın geriye kalanını, yeni Immari karargâhının kurulacağı Güney Afrika'nın dağlarına tahliye etmesini emretti.

Arkasında orta düzey yöneticiler ve bilim insanlarından oluşan bir grup detaylar konusunda tartışıyordu. Dorian zamanını bu şekilde çöpe atmak için bir sebep bulamayınca tartışmadan çekilmişti. Planlama yapmalarının hiçbir faydası yoktu. Ares'in dediklerini yapacaklardı sadece. Ares bu olaylar dizisini binlerce yıl önce planlamış ve hiçbir detayını paylaşmamıştı; Dorian'ın buna layık olduğunu düşünmemişti.

"Panama Kıstağı sualtındaysa, Atlantik ve Pasifik yeniden birleşmiş demektir. Bütün modellerimiz hatalı. Global deniz akıntıları..."

Dorian, *Onların modelleri*, diye düşünüp gülümsedi.

"Eksen daha büyük bir sorun. Güney Kutbu'ndaki buzulun ağırlığının dünyayı yana doğru yatırdığını biliyoruz. Bu şekilde buzul kaybetmeye devam edersek eksen kayacak. Ekvator hareket edecek..."

"Bu da daha fazla buzulu eritecek."

"Evet. Tam erime durumuyla karşı karşıya olabiliriz. Bu da tam tahliye sebebi olabilir."

"Daha fazla personel getirtmemiz gerekmez mi?"

"Öyle demedi..."

"Talimatlarımızda bu ima ediliyor. En hızlı şekilde tam tahliye."

Teknisyenlerden biri Dorian'a yaklaştı. "General Ares gemide kendisine katılmanızı istedi."

Dorian, "Ares Efendi'ye" bu emrini alıp neresine sokabileceğini söylemeyi çok istiyordu fakat sadece odadan yorgun argın çıktı.

On beş dakika sonra, yüzeyin üç kilometre altında, devasa Atlantis gemisinin içinde daha önce hiç görmediği bir odadaydı. Ares, Dorian'ın okuyamadığı dildeki bir metnin akıp gittiği istasyonun başında duruyordu.

"Şu anda benden hoşnutsuzluk duyduğunun farkındayım, Dorian."

"Durumu olduğundan daha önemsiz gösterme eğilimin takdire şayan."

"Bugün insanların hayatını kurtardım."

"Gerçekten mi? Benim ilkel dünyalı matematiğimin senin üst düzey Atlantisli cebirinle yarışamayacağını biliyorum ama gezegenin her yerinde zehirli bir çorbanın içinde yüzen milyon-

larca ceset için ben *hayatlara son vermek* derdim. Ama hey, ben kimim ki sadece senin alçakgönüllü mağara adamınım."

Dorian, Ares'in kendisini cezalandırmak, koridorda yaptığı gibi ona vurmak istediğini sezdi ama Atlantisli kendini tuttu. Dorian, *Bir şey için bana ihtiyacı var*, diye düşündü.

"Planı sana anlatmadım çünkü beni durdurmaya çalışırdın."

"Hayır. Seni öldürürdüm."

"Öldürmeye çalışırdın. O yüzden sana anlatmayarak hayatını kurtardım... bir kez daha."

"Bir kez daha mı?"

"İlk başta türünüzün oluşmasına olanak sağlayan genetik müdahalelerimi de sayıyorum. Şimdi, önümüzdeki konuya dönelim. Dünyayı kontrol ediyoruz, Dorian. Kazandık. Şimdiyse bir ordu kuracak ve geleceği kazanacağız. Dışarıda bir düşman var. Bu dünyayı bulmaları ise an meselesi. Birlikte hareket etmezsek hayatta kalamayacaksınız. Bu tufandan sağ kalanları kurtarabiliriz. Halkımızı bu dünyadan götürüp düşmanımıza gidebilir, onları şaşırtıp bu evrende var olma hakkımızı kazanabiliriz." Döndü, yavaşça uzaklaşıp sözlerinin içine işlemesini bekledi.

Ares yeniden konuştuğunda, ses tonu daha yumuşaktı. "Bugün yaptığım şeyi yapmasaydım, dünyadaki tüm insanlar yok olacaktı. Bugün feda ettiğimiz yaşamlar oldu ancak savaşta, kazanmak için insanların yaşamlarını feda etmek gerekir ve medeniyetini korumak, yaşam biçimini sürdürmek için kazanmak zorundasın. Tarihi kaybedenler yazmaz. Onlar yanar, gömülür ve unutulur."

"Dışarıdaki savaşı sen başlattın."

"Dışarıdaki savaş binlerce yıl önce başladı; sen sadece savaş hatlarını göremiyorsun. Hatları bütün insan dünyalarına uzanıyor ve ta bu galaksiye erişiyor."

"Benden ne istiyorsun?"

"Oynayacağın bir rol var, Dorian. Bunun hep farkındaydın. Düşmanımızı yendiğimizde, buraya geri dönüp bu dünyayla ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

"Vay canına. O zaman sana milyonlarca insanımı öldürdüğün ve bana içine edilmiş dünyamı verdiğin için teşekkür edeyim. Çok makbule geçti."

Ares nefesini bıraktı. "Hâlâ içinde bulunduğun şeyin boyutunu kavrayamıyorsun, Dorian. Ama yakında kavrayacaksın. Hem de çok yakında."

"Bu kıyamet sonrası moral konuşması için ne kadar müteşekkir olsam da yavaş yavaş benim bir şey yapmama ihtiyacın olduğu için burada olduğumdan şüphelenmeye başlıyorum. Ve burada olmamın *tek* sebebi de bu."

"Sana hiç yalan söylemedim, Dorian. Senden sakladığım şeyler oldu... senin iyiliğin için. Buradasın çünkü bir sorunumuz var."

"Bizim mi senin mi?"

"Benim sorunlarım senin sorunların demek. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık bu işte birlikteyiz."

Odanın diğer tarafındaki bir panel titreşerek açıldı ve Dorian'ın koyu gri bir uzay istasyonuna benzettiği bir şeyin görüntüsü belirdi.

"O nedir?"

"Bu bir sinyalci."

"Sinyalci mi?"

"Özel bir amaç için üretilmiş bir iletişim uydusu. Araştırma ekipleri ve ordumuz tarafından kullanılırlar. Gezegenleri örter, gelen ve giden bütün iletişimi ve ışığı bloke ederek özet olarak o gezegende olanları gizlerler. Bu sinyalci son yüz elli bin yıldır Dünya'nın yörüngesinde. Hayatta olmamızın tek sebebi o."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun düşmanımızın onu devre dışı bırakmaya çalışması. Başarırlarsa, bu sinyalci yok edilir ya da kapatılırsa, birkaç gün içinde burada olacak ve hepimizi katledecekler."

Dorian uçan gri istasyona baktı. "Dinliyorum."

Ares, Dorian'a yaklaştı. "Bunu senin yolundan giderek yapalım. Neyi bilmek istiyorsun?"

"Neden şimdi?"

"On dört gün önce bir mesaj gönderildi."

"Janus."

"Erişim kodlarını kullanıp bilim insanlarının derin uzay gemisini yok etmeden önce oradan bir mesaj gönderdi."

"Düşmana mesaj mı yolladı?"

"Sanmam. Mesajını göremiyorum ama düşmanımız tarafından alındığını varsayıyorum. Düşmanımız büyük ihtimalle hangi bölgeden geldiğini biliyor fakat tam olarak hangi gezegen olduğunu bilmiyor. Yanıtlarını şüphelendikleri bütün dünyalara yolladılar, adresi de alıcının; mesajı onlara özel gönderilmiş gibi göreceği şekilde ayarlamışlar. Sadece bir yanıt ya da sinyalcilerden birinin kapanmasını bekliyorlar. Bunun için bir deyiminiz var mı?"

"Evet. Yem atmak."

Ares, "Yem atıyorlar," dedi.

"Sorun ne? Yanıt vermezsek ya da devre dışı bırakmazsak..."

"Sorun şu ki biraz önce birileri Alfa İniş Aracı'ndan, bilim insanlarının Fas kıyısının açıklarındaki gemisinden sinyalciye erişmeye çalıştı. O geminin geriye kalanından."

"Kate ve David."

"Öyle olduğunu varsayıyorum. Haklıysam, şu anda sinyalciye doğru gidiyorlardır. Gemide hapsoldukları kısmında erişebilecekleri bir geçit kapısı var."

"Hapsoldukları mı?"

"Şu anda tamamen su altında olmaları gerek."

"Sinyalciye ulaşırlarsa..."

"Ya kaynağa doğru bir yanıt mesajı gönderebilir ya da sadece sinyalciyi devre dışı bırakabilirler. Bunu yaparlarsa, düşmanımız günler içinde burada olacaktır. Onların sinyalciye ulaşmalarına engel olmalısın."

"Önden başlamışlar."

"Evet. Onları Alfa İniş Aracı'nda yakalayamazsan, peşlerinden sinyalciye git. Araçtaki geçit kapısı senin *Atlantis Gen* izinle uyumlanmış durumda."

"Görev parametreleri?"

"Öldür. Onlara canlı halde ihtiyacımız yok. İşi şansa bırakma, Dorian. Risk fazla yüksek."

"Sinyalciye neden buradan ulaşamıyoruz? Bizim de geçit kapımız var. Onların gelmesini bekleyebilirdim."

"Buradaki geçit kapıları sinyalciye uyumlanmış değil, yalnızca bilim insanlarının gemileri uyumlu. Erişim sıkı bir şekilde sınırlı. Ancak sende benim anılarım ve erişim genlerim var. Onları takip edebilirsin. Sinyalci onları durdurabileceğin kesinlikle en son yer. Bu görev hepimizin kaderini belirleyecek, Dorian."

16

Kate doğru kelimeleri bulmaya çalışırken David kaşlarını ovdu. "Affedersin ama, 'bir sıkıntı olabilir' dendiği zaman neredeyse her seferinde, yani %99.9 başımız belada demek oluyor."

Kate, "Ben... o kadar ileri gitmezdim," dedi. Geminin şemasını yeniden açtı. "Normalde geçit kapısı odasına dış koridorlardan giderdik. Ama oralar su altında."

"Peki ya ortadaki büyük oda? 'Ark 1701-D.'"

"Problem *olabilecek* kısım da orası, içinden geçmek."

"Burası ne?"

"Ark, Arkoloji anlamına geliyor. 1701 onun toplandığı dünya ve D ise boyut bilgisi, yani en büyük. Bu ark sekiz kilometre uzunlukta ve yaklaşık beş kilometre genişlikte.

"Arkoloji mi?"

"Bağımsız bir ekosistem. Atlantisliler onları ziyaret ettikleri gezegenlerden topladı, neredeyse küçük kar küreleri gibi. İniş araçları, bu durumda söz konusu *Alfa İnicisi* oluyor; ark makinelerini yüzeye taşıyor, makine de gezegeni inceleyip veri topluyor. Sonra gezegendeki türlerden bir alt küme topluyor ve dengeli bir biyosfer oluşturuyor. Burada amaç, arklar gezegenlerine geri götürüldüğünde Atlantis vatandaşlarının görmek isteyebilecekleri egzotik türleri toplamak.

Sonja, "Yani bir tür taşınabilir hayvanat bahçesi sergisi gibi," dedi.

"Evet. Bilim insanları bunları destek bulabilmek için kullanıyordu. Bilim için kaynak bulmak zordu, Atlantis'te bile."

David elini kaldırdı. "Sanırım buradaki anahtar kelimeler 'egzotik türler' oluyor."

Kate, "Evet. Sıkıntılardan biri o," dedi.

"Diğeri ne?"

"Genelde ark toplamayı tamamladığında, iniş aracı onu, depolanması için yeniden uzay gemisine getirir. Bu ark, gemiye saldırı gerçekleştiğinde henüz ayrılmamıştı. Arkolojilerin kendilerine süresiz bir şekilde yetmeleri beklenir, onların iniş aracından ayrı güç kaynakları vardır ve ark bilgisayarı sürekli tarama yaparak biyosferin dengesini korumak için müdahalede bulunur."

David, "Yani içine girersek bizi... ortadan kaldırarak dengeyi sağlamaya çalışabilir mi?" diye sordu.

"Yeterince hızlı geçersek sorun olmaz."

"Yani sorun hızımız mı?"

"Evet. Eh, en büyüğü olmasa da sorunlarımızdan biri. Bu ark sarsıntılar geçirdi, birincisi on üç bin yıl önce Ares bilim insanlarına saldırdığında iniş aracı ikiye bölündüğü zaman, sonrakiyse dokuz ay önce babam Cebelitarık açıklarında geminin diğer yarısını yok edip bu yarısını Fas'a gönderdiğinde ve bugün de mayınlar gemiyi salladığı zaman. İçerideki çevre koşullarının nasıl olacağını bilmek mümkün değil. Bazı türler tükenmiş, bazıları mutasyon geçirmiş olabilir, hatta arazisi geçilemez halde olabilir."

Paul gözlerini Kate'ten David'e çevirdi. "Üzgünüm ama bu kulağa her saniye daha da kötü geliyor."

David yeniden kaşlarını ovdu. "Bir saniye geri dönelim. Ark toplandığı zaman ne durumdaydı? Lütfen, bana bu egzotik yaratıkların ne olduklarını tam olarak anlat."

"Peki." Kate derin bir nefes aldı. "Gezegen 1701 temel olarak muazzam bir yağmur ormanıydı, Amazon gibi."

David hemen, "İçinde yılanlar var mıydı?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Yılanlardan nefret ederim."

Kate, "Yırtıcılar listesinde onlar altta kalıyor," dedi. "Araştırma kayıtlarına göre gezegen 1701 bir ikili yıldız sisteminde yer alıyormuş, yani iki güneşi olduğu anlamına geliyor."

David ve Mary ona, *İkili yıldız sistemi ne demek biliyoruz*, diyen bir bakış attı. Paul yere bakıyor, gergin görünüyordu. Sonja'nın yüzünde belirsiz bir ifade vardı ve Milo hepsiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu: Lunaparkta sırasının gelmesini bekleyen bir çocuk gibi suratında büyük bir sırıtışla bekliyordu.

Kate, "Orada günler uzun," dedi. "Yaklaşık yirmi saat boyunca gün ışığı alıyor. Gün ortasında iki güneşin kesişmesi aşırı parlak ve sıcak. Gece beş saat kadar sürüyor. İşte işler o zaman... tehlikeli hale gelebilir."

David, "Egzotik yaratıklar," dedi.

"Evet. Bilim insanları daha önce hiç 1701'deki gibi yırtıcılara rastlamamıştı. Bunlar gece avlanan, uçan kertenkeleler fakat onları özel yapan şey, asıl gün içinde yaptıkları. Dağların tepelerine yayılıp gün ışığı topluyorlar. Bedenleri özünde fotoselli pullarla kaplı. Bunlar gün içinde şarj olup geceleri hücrelere enerji veren güneş ışığını topluyor. Bu enerjiyi de kendilerini kamufle etmek için kullanırlar, görünmez olurlar da diyebiliriz."

Milo, "Harika," dedi.

David, "Bir günde karşıya geçebilir miyiz?" diye sordu.

"Sanmam. Yüzey koşulları 1701'deki gibiyse yoğun olacaktır. İçinden kendimize yol açarak gitmemiz ve en az bir ya da iki gün kamp yapmamız gerekecek."

"Ne kadar zekiler?"

"Çok zekiler. Sosyal yapıları var, grup halinde avlanıyorlar ve çok çabuk adapte oluyorlar."

"Konuşabilir miyiz?"

Kate ve David yatak odalarında yalnızken, David, "Sen *şaka yapıyor* olmalısın," dedi.

"Ne?"

"İki haftadır içinde Jurassic Park olan bir kar küresinin dibinde yaşıyoruz ve sen zahmet edip bundan hiç bahsetmedin mi?"

"Eh, ben... bu konunun açılacağını düşünmemiştim."

"İnanılmaz."

Kate yatağa oturdu ve saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Üzgünüm, tamam. İniş aracının neden bu kadar büyük olduğunu hiç merak etmedin mi? Yüz elli kilometrekare?"

"Hayır, Kate, iniş aracının neden bu kadar büyük olduğunu durup düşünmedim hiç." Odanın içinde ileri geri yürüdü. "Jurassic Park'ta raptorların kafesinin açık olduğunu fark eden Sam Neill gibi hissediyorum."

Kate, erkek beyninin hangi kısmının film sahnelerini kaydetmeye, hayattaki diğer ayrıntılardan fazla öncelik verdiğini merak etti. Belki de bunun cevabı Atlantis araştırma veri tabanında bir yerlerdeydi. Kendini tuttu ve cevabını bulmak için bir sorgu başlatmadı.

"Başka bir ark var mı?"

Kate, "Evet," dedi. "Gemide iki tane vardı –denge için ikincisi diğer taraftaydı– o yüzden 1701-D bağlanmış durumda. Ancak diğeri, on üç bin yıl önce yok edilen, boş. İçine Dünya'nın arkolojisi konacaktı."

"Yünlü mamut/kılıç dişli kaplan sergisi gibi bir şey mi?"

Kate, "Onun gibi bir şey," dedi soğuk bir şekilde.

"Kusura bakma, zor bir gün oldu." David gözlerini ovdu. "Senin verdiğin haberlerin üstüne bir de... Dorian ve Ares kapana kısıldı sanıyordum..."

Kate, "Sinyalciye ulaşabilirsek ve yardım edecek kişiyle, o mesajı her kim gönderdiyse onunla iletişime geçebilirsek durumu düzeltebiliriz," dedi. "Bir konu daha var." David'in yüzündeki bıkkınlığı gördü ve hızlıca konuştu. "Ama sanırım onu halledebiliriz. Arka açılan kapılar sıkışmış durumda. Alfa onları açamıyor."

"Niye?"

"Emin değilim. Ark kapıları kilitleyip erişimi engellemiş olabilir ya da başka bir şeydir."

David başını salladı.

Kate, "Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Başka seçeneğimiz yok. Yukarıdan taşıyabildiğimiz kadar yiyecek getirdik ama çok dayanmayacak. Sinyalciye gitmemiz gerek; hem kendimiz hem de geriye kalan herkes için. Ark kapılarını patlatıp açar, içeride şansımızı deneriz."

Otuz dakika sonra David ve Sonja, Ark 1701-D'ye açılan kapıya son patlayıcıyı da yerleştirmişti.

Sonja, "Elimizdekilerin yarısı bu kadar," dedi. "Yetmezse dışarı çıkamayız."

David, "O köprüyü oraya varınca geçeriz," dedi.

Geri sayımı başlattılar ve uzaklaştılar.

Uzakta olmalarına rağmen patlamanın yankısı sağır ediciydi. Altı kişilik grup, yayılarak ark kapısının iki yanındaki koridorları

dolduran toz bulutuna doğru dikkatle yaklaştı. Zeminde ve tavanda bulunan ışık boncukları gri-siyah bulutun içinde parıldadı ve yollarını bulmaları için onlara rehberlik etti.

David ark kapısına ilk baktığında önce rahatlama hissetti. Patlamalar yollarını açmıştı. Ama iyi haberler bundan ibaretti.

17

Dorian denizin üzerinde fırtınalar oluşmasını, gürlemesini ve aynı hızda dağılmasını izlerken, *Dünyam ölüyor*, diye düşündü.

Uçuşu saatlerce lunaparktaki hız trenine binmişler gibi geçmişti: Bir an uçak düşüyor, bilinmez bir karanlığa dalıyor, bir an sonraysa süzülürcesine gidiyor, pencerelerinden güneş ışığı giriyordu. O ve altı askerlerinin kemerleri sıkıca bağlıydı ve kalkıştan beri kimse tek kelime etmemişti. Adamlardan üçü yolculuğun birinci saatinde kusmuştu. İkisi hâlâ her on beş dakikada bir, türbülansın özellikle kötüleştiği anlarda öğürüyordu. Diğer üçü dişlerini sıkmış, doğruca önlerine bakıyordu.

En azından artık kime güvenebileceğini biliyordu... çarpışma başladığı zaman. Yakında başlayacaktı. Gezegenini gitgide yutan bu engin denizin altında bir yerlerde, David Vale onu bekliyordu.

Dorian, David'i iki kere neredeyse öldürmüştü; bir keresinde Pakistan'da, bir kere de Çin'de ve Dorian onu iki kere öldürmeyi *başarmıştı*: ikisi de Antarktika'daki Atlantis gemisinde olmuştu. İlk seferinde David, Kate'in ona verdiği Atlantis Geni sayesinde Antarktika'da tam karşısında yeniden canlandırılmıştı. David daha kuvvetliydi fakat Dorian daha zekiydi. Daha doğrusu David'in yapmaya razı olmayacağı şeyleri yapabilmişti. David sağ kalmak için her şeyi yapacak biri değildi. Vicdanı onun zayıf noktası olmuştu hep. Dorian onu bir kez daha öldürmüştü ama David, Fas kıyısının açıklarındaki Atlantis yapısında yeniden canlandırılmıştı.

Bugün onların son çatışması olacaktı.

Fakat Kate Warner ikisinden de zekiydi. Olağanüstü derecede keskin bir zekâsı vardı ve Dorian'ın sahip olmadığı bilgilere sahipti. Avantajlı oldukları kısım buydu: David'in kuvveti ve Kate'in zekâsı. Ancak Dorian'ın şaşırtma üstünlüğü vardı. Ve bir şey daha... halkını kurtarmak için yapılması gereken şeyi yapmaya razı olması. İnsanlık tarihinin yönünü o çiziyordu, bu gidişat tek bir adamda vücut bulmuştu. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapan, olağanüstü ihtimallere karşın ayakta duran, Kate ve David gibilerinin sırtını döndüğü şeyleri yapmaya gönüllü biriydi. Dorian insanlığın kurtuluşunun özüydü.

Bir yanı David'le nihai çarpışmalarından dolayı endişeliydi. Asıl sınav bu olacaktı: Dorian'ın kazanıp kazanamayacağı.

Kazanabilirse, yeni hedefi Ares olacaktı. Atlantisli adam insanları parmağında oynatan bir yılandı. Dorian ona güvenmiyordu. Tüm gerçeği öğrendikten, özellikle de Ares'in bu kadar korktuğu o "düşman" hakkında bilgi edindikten sonra ortadan kalkması gerekecek kişi oydu.

Pilot, Dorian'ın kulaklığından, "Efendim, iniş bölgesindeyiz," diye seslendi.

Dorian dar pencereden dışarı baktı. Deniz, göz alabildiğine uzanıyordu.

Hayrete düştü. Baktığı yer eskiden Fas'ın kıyısıydı.

"Sondayı indirin," dedi.

Dorian tableti kaldırdı ve sağ tarafında yeni deniz tabanının çevre çizgisini, sol tarafında da video görüntüsünü gösteren ikiye ayrılmış ekrandaki telemetriyi izledi. Bir dağın tepesini fark etti, tamamen suyun altında kalmıştı. Tablete dokundu ve sondayı yönlendirdi. Birkaç saniye sonra Atlantis gemisi, *Alfa İnicisi*, göründü. Çok derine gömülmüştü.

Dorian, "İşaretle," dedi.

Hava kilidini dalıştan sonra bulacaklardı.

Dorian altı askere, "Atlayış için hiza alın!" diye seslendi.

Bir sonraki geçişte uçaktan atladılar; ölümcül bir şiddetle zifiri karanlık denize düşmeye başladılar, ellerini yanlarına bastırıp sırtlarında oksijen tüpleriyle bedenleri bir ok şeklini aldı. Tam yüzeye vardıklarında en son gerçekleşen fırtına dindi ve bulutların arasından güneş ışığı sızıp su altındaki bilinmezliklere giden yollarını ışığa boğdu.

Dorian suya daldı ve anında olduğu yerde dönüp adamlarını aradı. İçlerinden biri çok geç yön değiştirmiş ve yüzeyin hemen altındaki kayalıklara çarpmıştı. Kırılmış bedeni ışık içindeki bulanık suların üzerinde yüzüyordu.

Diğer beş kişi dışa doğru yayıldı, güneş ışığı suyun içindeki bedenlerinin hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Dorian telsizinden, "Bana doğru gelin," dedi.

Askerler ona doğru yüzerken, Dorian aralarındaki karanlık suları inceledi. Burada başka bir şey daha yüzüyordu. Enkaz değildi.

Suyun sessizliği bölündü. Bir patlama oldu, sonra da beyaz baloncuklar ve hava etrafını çevreleyip Dorian'ı suyun altındaki dağın yamacına fırlattı. Tutunacak bir şey bulmaya çalışarak kayalıkların üzerinde yuvarlandı. Sonunda durdu. Elleri içgüdüsel olarak oksijen tankına gitti. Hasar almamıştı. Dorian güvendeydi. Döndü ve suyun içine bakmaya başladı. Kaos dağılıyordu. Adamlarından dördü hâlâ yüzüyordu. Telsizden sırayla sayarak ses verdiler, sonra emrini beklediler.

Dorian, "Hareket etmeyin," dedi. "Sizi mayınların çevresinden geçireceğim."

Dorian, yüksekte durduğu yeri mayın olduğundan şüphelendiği noktaları görmek için kullanarak adamlarını suyun içinden teker teker yönlendirdi. Daha fazla adamını kaybetmeyi göze alamazdı. Güvenle aşağıdaki gemiye vardıklarında Dorian da onları takip etti, mayın olabilecek herhangi bir şeye değmemeye dikkat ederek suyun içinde ilerledi.

Karanlık yukarıdan gelen ışığın her bir zerresini yavaş yavaş yuttu ve mayın olabilecek karanlık şekilleri seçmek daha da zorlaştı. Dorian'a yalnızca hafızası ve kaskından çıkan ince ışık huzmeleri rehberlik ediyordu.

İleride suyun içinde dört askerin durduğunu gördü. On iki metre. Dokuz metre. Altı metre.

Yanlarına vardı. Hava kilidi Antarktika'daki geçit kapısınınkine benzerdi. Yaklaşırken onun için açıldı; o ve adamları karanlığın içinden çıkarak hemen içeriye girdi.

Hava kilidi suyu dışarıya boşalttı ve Dorian takımını çıkarıp kontrol paneline yaklaştı. İçinden o tanıdık yeşil ışık bulutu çıktı. Dorian parmaklarını bulutun içinde oynattı ve ekran parladı.

```
General Ares
Erişim İzni Verildi
```

Dorian geminin şemasını açtı.

Kötü hasar almıştı; ya Kate'in babası Patrick Pierce'ın nükleer patlamasından ya da mayınlar yüzünden. Bazı kısımlar toptan basınç kaybetmiş ve suyla dolmuştu. Gemi acil durum enerjisini kullanıyordu ve en önemlisi de geçit kapısına giden tek bir yol vardı.

Dorian haritayı işaret etti. "Ark 1701-D. Güney girişi. Hedefimiz orası." Dorian taramalı tüfeğine ilk şarjörü yerleştirdi. "Öldürmek için ateş ediyoruz."

18

David baştan ayağa çamur içindeydi. Ağrıyan kasları şimdi yanıyordu ancak kazmaya devam etti. Tünelden aşağıya kürekler dolusu toprak ve taş atıyor, Milo, Mary ve Kate de onları kova kova dışarıya taşımak için bekliyordu.

Omzunda birinin elini hisseti ve döndüğünde kendini Sonja'yla karşı karşıya buldu. "Mola ver," dedi.

"Biraz daha devam edebilirim..."

"Sonra da bitkin düşersin, ben bitkin düşerim, Paul bitkin düşer ve hepimiz beklemek zorunda kalırız." Kadın küreği ondan aldı ve sert zemini kazmaya başladı, yüzeye –arkın içine açılan bir boşluğa– varacağını umdukları, yukarıya doğru eğimi sürdürdü.

Kate haklı çıkmıştı: Arkolojinin içeriği son on üç bin yılda değişmişti ve bu onların lehine olmamıştı. Toprak bir yana kaydığı için kapısı artık yerin altındaydı. Ne kadar derinde olduklarını bilmiyorlardı. Üç metre de olabilirdi, otuz da. David yiyecek erzaklarının ne kadar yeteceğini ve arkın yapay gün ışığını yakında görmezlerse ne yapabileceklerini düşündü.

Kate'le ikisinin yatak odasına girdiğinde küçük metal masanın yanındaki sandalyeye yığıldı ve Kate'in onun için bıraktığı kumanyaya yumuldu.

Açlıktan ölmek üzereydi. Yalnızca nefes almak için yemeye ara veriyordu.

Kate içeri girdi ve masaya bir kumanya daha attı.

David, "Senin hakkını yemeyeceğim," dedi.

"Ben de."

"Gücünü koruman gerek."

Kate, "Senin daha çok gerek," dedi.

"Janus'un kullanması için Milo'ya verdiği kuantum küpünü alabilsen gerekmezdi."

"Bunu daha önce de konuştuk. Sahip olduğum bilgilerin arasında boşluklar var. Büyük boşluklar."

David savunmaya geçerek çatalını kaldırdı. "Sadece söylüyorum." İlk öğünü bitirdi ve ikinciyi süzdü. "Kendimi Cebelitarık Denizi'nin altında kazı yapan Patrick Pierce gibi hissediyorum."

"Biraz abartılı oldu. Neden patlayıcıları kullanmadığımızı anlayamıyorum."

"Elimizde yeterince patlayıcı yok. İçeri girebilmek için yarısını kullandık. Ancak geçmeyi başardık. Diğer yarısına ihtiyacımız var... tabii geçebileceğimizi varsayarsak."

Kate ikinci kumanyayı açtı. "Ye, yoksa boşa gidecek."

David bir kelime daha edemeden Kate gitti. Nefesini bıraktı ve yemeye devam etti. Bir sonraki tur çift vardiya çalışacaktı; Sonja onu durdursa da durdurmasa da.

Kapı kayarak açıldı ve Milo hızla içeri girdi. "Bay David!" Genç adam gülümsedi. "Geçmeyi başardık."

David, "Su molası!" diye seslenip yoğun ormanın içinden kıvrıla kıvrıla giden altı kişilik sırayı durdurdu. Hepsi mataralarını çıkardı, bazıları diğerlerine göre daha cömertçe içti. Hepsi de büyük kısmı yokuş yukarı olan üç saatlik yürüyüşten bitkindi.

David palayı Paul'e verdi, Paul başa geçip kalın bitkileri biçerek onlara yol açtı. Yeşil, kırmızı ve mor bitkiler ve ağaçların arasında ağ örmüş sarmaşıklar üst bitki tabakasına uzanıyor,

yapay güneşi büyük miktarda örtüyordu. Ya da bu durumda iki güneşi demek doğru olurdu.

David orman zeminindeki gölgeleri inceleyerek havanın kararmasına ne kadar kaldığına dair bir fikir edinmeye çalıştı. Kate, *gece tehlikeli olacak*, demişti.

David ona, "Şu uçan, görünmez kertenkelelerin adı neydi?" diye sordu.

"Eksadon."

"Burada kamp kurarsak bize saldırırlar mı? Ormanın içinde?"

"Bilmiyorum. Mümkün."

David, Kate'in bir şeyleri anlatmadığını hissetti. "Anlat biraz."

"Yaşam alanlarına giren bütün yeni türlere saldırma eğilimi gösteriyorlar. Bu, onlar için bir evrimsel tepki, bir öğrenme yöntemi. Bilim insanlarının onlara ilgi duymalarının sebeplerinden biri de buydu."

"Harikulade."

David sırt çantasını çıkardı ve dürbünlü tüfeğini omzuna astı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir ağaca tırmanmaya."

Ormanın üstünden manzara muhteşem görünüyordu. Ark, David'in daha önce hiç görmediği bir arenaydı. Birkaç dakika orada oturdu ve her şeyi gözlemledi. Kubbenin tavanında bulutlu bir gökyüzü simülasyonu vardı ve ısı yayıyordu. Zeminin merkezinde yağmur ormanı duruyor, belki bir buçuk kilometre genişlikte ve ondan biraz daha uzun yeşil bir düzlük uzanıyor, ardından da daha kayalıklı ve sonunda çıkışın bulunduğu yokuş aşağı arazisi bulunan daha küçük bir orman devam ediyordu. David çıkışın önünde engel olmadığını görünce rahatladı. Toprağın

en alt tabakası tamamen onlara doğru kaymıştı. Aslında kapıya varabilmek için bir tür merdiven yapmaları gerekecekti. Sonra da patlatmak zorundalardı ama işin bir iyi yanı daha vardı: Daha az miktarda patlayıcı kullanabilirlerdi, bu da onlara daha az iş çıkacağı anlamına geliyordu.

Yeşil vadinin üç tarafı yağmur ormanıyla çevriliydi ama sağ tarafı yavaş hareket eden geniş bir akarsuyla sona eriyordu. Suların vadiyle birleştiği yerde hipopotamlara benzer dört bacaklı hayvanlardan oluşan bir sürü toplanmış, yıkanıyordu. Arkın sağ tarafını tamamen kaplayan kayalık bir sırt onlara havuzun üzerinden bakıyordu.

Orada, kayalık sırtın en üst çıkıntılarından birinde David ilk kez bir eksadon gördü. On bir tane saydı; hareket etmeden, gözleri kapalı halde kayalıkların üzerine yayılmışlardı, bedenleri gümüşi camdan pterodaktiller gibi güneşin altında ışıldıyordu. Eksadonların neredeyse hepsi tamamen gümüşi cam rengiydi; vitraylı bir pencere gibi açık renk karolarla kaplı iki tanesi hariç. Kate'e bunu sormayı aklının bir köşesine yazdı. Kanat açıklıklarının üç buçuk metre kadar olduğunu tahmin ediyordu fakat başka herhangi bir detayı çıkaramıyordu.

İlk güneş artık batmaya başlamıştı ve ormanın kenarında iki ayrı gölge oluştu; biri açık ovaya ve çıkıştan önceki son ormanlık alana doğru, diğeriyse geldikleri yöne doğru, ormanın içine uzanıyordu.

Vadiyi geçerken gece olursa, eksadonlar onları kolaylıkla avlayabilirdi.

Sonja ona, "Ne gördün?" diye sordu.

David gözlem yaptığı sırada Sonja güzergâhlarındaki bitkileri biçmeyi sürdürmüştü. En az David kadar, belki de ondan

daha da iyi bir liderdi: Çok sayıda farklı gruptan geriye kalan savaşçılardan ve yaşlılardan oluşan Berberi kabilesine liderlik edip onları Ceuta'da Immari'ye karşı zafere götürmüştü. Liderliğin vücut bulmuş haliydi.

David durumu onlara anlattı ve altısı hep birlikte yoğun, gölgeli ormanın içinde durup bir karar verilmesini bekledi. Grup David'e uyumsuz bir süper kahramanlar topluluğu gibi görünüyordu.

Milo, Mary ve Kate yiyeceklerin ve Kate'in keşif donanımı olarak tanımladığı bir şeyin bulunduğu büyük sırt çantaları taşıyorlardı. Bu David için gizemli bir kutudan ibaretti ve günün sonunda açılacak bir sürprizdi... o kadar hayatta kalabilirlerse.

Asıl sorun Paul ve Mary'ydi. Vardıklarında zaten bitkin düşmüşlerdi. David ve Sonja Paul'e en kısa kazma ve pala vardiyalarını vermişlerdi.

Paul, onun ve Mary'nin üzerindeki gözleri hissetmiş gibiydi. "Ayak uydurabiliriz. Elimizden geldiğince hızlı diğer ormana doğru yol almamız gerektiğine katılıyorum."

"Vadiyi geçtiğimizde çantaları Sonja ve ben alacağız." Milo gülümsedi, çantası kendinde kalacağı için heyecanlıydı. Genç adam bir enerji deposu gibiydi. David devam etti. "Eksadonların bizi görmemesini umarak uzaktaki ağaç hattının kıyısından gideceğiz."

Bir saat kadar sonra onları yağmur ormanının içinde tutan en son bitkiyi ve sarmaşığı da kestiler ve ovaya çıktılar. Mary ve Kate'in sırtındaki çantalar alındı ve uzaktaki ağaçlara doğru yeşil ovadan ilerlemeye başladılar. Herkes sağ taraftaki kayalık sırta odaklanmıştı, yırtıcılar yakında havalanacak, gecenin içinde görünmez bir şekilde avlanacaklardı. David daha önce gecenin çökmesinden hiç bu kadar korkmamıştı.

Kate onunla aynı hizaya geldi. "Çantayı alabilirim."

"Öyle bir şey olmayacak." David'in zihninin gerilerinde Kate'in durumunun onu nasıl etkilediğini, canının yanıp yanmadığını, kendini zorlarsa hastalığının gidişatı değişir mi diye merak etti. Dört ila yedi yerel gün arası. Bunu düşünmemeye çalışmıştı.

Eksadonlara doğru başını salladı. "Şu ikisi neden renkli?"

"Sürünün döngüsünde bulundukları noktadan dolayı. Besin bol olduğunda renkler ortaya çıkıyor. Yaşam ve avlanma kolay olduğunda, sürünün üyeleri çiftleşmeye odaklanıyor ve kendilerini belli ediyorlar. Ama bazıları kuvvetlerini koruyor... renkler için boşa harcamamayı seçiyorlar. Döngü sona erdiğinde, daha gösterişli olanlar daha önce ölüyor ve enerjisini koruyanlar onlardan daha iyi avlanıp onları öldürebiliyor. Yakın zamanda bir nüfus düşüşü oldu."

"Yani bunlar hayatta kalanlar. En iyi avcılar."

"Evet. Büyük ihtimalle de açlar."

"Harika."

Yürüyüş devam ettikçe "su molaları" sıklaşıyor ve gitgide daha az su içiyorlardı; çoğu bacak kaslarına masaj yapıyor, rahatlamak için çantalarını yere bırakıp esniyordu.

Öncülük etmeye her seferinde David ve Sonja devam ediyor, grubun dayanabileceği en iyi tempoyu buluyorlardı. Tam ikinci güneş batarken ormanın ağaç hattına vardılar.

David onları ormanın biraz daha içine, ağaçların birbirine yakın, çalılıkların yoğun olduğu bir yere götürdü.

"Burada kamp kuracağız."

Kate ilk çantayı açtı ve dikdörtgen şeklinde siyah bir kutuyu çıkarıp yere koydu. İçinden o tanıdık mavi ışık yükseldi ve Kate parmaklarını ışığın içinde oynattı.

Saniyeler sonra kutu parça parça açılmaya başlayıp kenarları üç buçuk metre kadar olan kare bir zemin oluşturdu, sonra da çıkıntı şeklinde küçük bir giriş oluştu. Parçalar bu sefer yukarı doğru açılmaya başladı, penceresi olmayan duvarlar meydana

getirip tepede yuvarlak bir kubbe oluşturdu. David'in çadır olduğunu varsaydığı yerin ön tarafında parlayan siyah bir geçit kapısı vardı. Kafasını içeriye soktu. Etkileyiciydi. İçeriye girdi ve peşinden Kate geldi. Sol köşedeki zeminden yüz elli santime iki metrelik bir çift kişilik yatak yükseldi, sağ taraftaki duvarda küçük bir çalışma masası ve tabure bile vardı.

David, "Fena değil," dedi.

Kate, Milo ve Sonja için de bir çadır kurdu. David daha önce Milo'nun hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti.

Kate, Paul ve Mary'nin yerden çıkan yapılarını ayarlamak için elini içeriye soktu ancak tereddüt etti. "İki tek kişilik ya da bir çift kişilik yatak şeklinde ayarlayabilirim."

Paul kıvrandı.

Mary gözlerini kaçırdı ama çabucak lafa girdi. "Bence iki yatak... sanırım bizim için..."

Kate başını salladı ve çadır şekillenmeye başladı.

David yatağa uzandı, iniş aracındaki yataklarına benzer, adapte olabilen bir tür süngerden yapılmıştı. Cennette gibi hissediyordu ve oturur pozisyona gelmek için kendini zorlaması gerekti. Uyuyakalmamalıydı. Zamanları tükeniyordu.

Kate yatağa oturdu ve ona gülümsedi.

David, "Atlantisliler pek zor koşullarda yaşamıyormuş," dedi.

"Küçüklüğüne mi gittin?"

"Onun gibi bir şey."

"İzci miydin?"

"Olmayı denedim. Bıraktım."

Kate onun kelimelerini ona karşı kullanarak, "Ben senin sevdiğin hiçbir şeyden vazgeçmediğini sanıyordum," diye onu dürttü.

"Eh, izciliği sevmemiştim. Bizim Atlantis kamp ekipmanımız yoktu. Webelos'tan sonra tabanları yağladım."

"Webelos ne?" Kate bir krem kutusu çıkardı ve yatakta yanına oturdu.

"O... önemli bir şey değil... ne bu?"

"Pantolonunu çıkar."

"Hey, hanımefendi, sizin oralarda kampçılık nasıl oluyor bilemem..."

"Çok komik. Bu bacakların için bir topikal iltihaplanma önleyici krem..."

"Vay, çok tatlı dilliymişsin ama seni orada durdurmam gerek." David doğruldu, silahını aldı ve rahat bir havayla konuşmaya çalıştı. "Birazdan dönerim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Halletmem gereken bir şey var. Geri döneceğim." David, Kate onu durduramadan çıkıp hızlıca kampın dışına yürüdü. Ormanın kenarına vardığında peşinden birinin sessizce geldiğini duydu.

Arkasına döndüğünde Sonja'yı tüfeğini omzuna asmış bir halde buldu.

"Geri dönmen gerek."

"Bana emir vermeyi kesmen gerek. Hadi halledelim şu işi. İkimiz de ne yapılması gerektiğini biliyoruz. Ya biz ya onlar."

19

Dorian, tüfeğini ileriye doğrultmuş, Atlantis gemisinin karanlık metalik koridorlarında yürüyordu; botlarının bağcıkları birbirine bağlanmış, göğsünün üzerinde asılı dururken ensesini kesiyordu.

Yanındaki dört adamı onunla birlikte neredeyse zifiri karanlık boş koridorlarda yankı yapabilecek bir ses çıkarmamaya dikkat ederek çıplak ayak ilerliyordu.

Dorian bunun kendisi için bir avantaj olup olmadığına karar veremiyordu.

David köşelerden birinin ardında bekliyor olabilirdi. Yaklaşan çatışma Dorian'ı hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Artık sondu, David'le son çarpışmalarıydı. Dorian başarısız olur da Kate sinyalciye varırsa, dünyası yok olacaktı.

Dorian'ın, Kate ve David'in yerini belirlemesi gerekiyordu ancak gemi bilgisayarının büyük bir kısmıyla bağlantı kurulamıyordu. Dorian bilgisayarın hasar mı aldığını yoksa bunun bir güç tasarrufu önlemi mi olduğunu bilmiyordu. Güçle ilgili bir durumsa, geminin sistemlerini etkinleştirerek geldiğini belli etmek istemiyordu. Ancak David ve Kate'ten kurtulduktan sonra bunu kesinlikle yapacaktı. Bu da başka bir ihtimali doğuruyordu; Dorian'ın buraya uçtuğu sırada aklına gelen bir şey: cevaplar. Atlantis gemisi onu Ares olarak tanıyordu. Belki de Ares'in planlarına veya o kadar korktuğu düşmana dair ipuçları bulunuyor olabilirdi. Dorian gerçeğin tamamını öğrenebilirse güç dengesini değiştirebilir ve Dünya'daki durumun kontrolünü ele alabilirdi. Bu, insanlığın tek umudu olabilirdi.

Askerlerden ikisi ilerideki hedef pozisyonunda durdu.

Ark 1701-D'nin girişindeydiler ve Dorian'ın beklediği gibi değildi. Koridor siyah çamurla kaplıydı ve kapının olması gereken yerde arkın içine doğru kıvrılarak ilerleyen dönmüş metal parçalar vardı. Patlatılarak açılmıştı.

David orada birileriyle mi savaşıyordu?

Dorian adamlarına botlarını giymelerini ve kendisine göre pozisyon almalarını işaret etti.

Yavaşça arkın girişine adımını attı ve içeriye bakındı. Dışarıya nemli, ılık bir hava akımı geliyordu fakat Dorian gördüğü şeyin ne olduğunu anlamadı: büyük yeşil ve mor bitkiler vardı. Burası bir tür biyosferdi. Acaba bir aeroponik laboratuvarı mıydı? Sera mıydı? Öncesinde bu muazzam yerin bir tür depo ya da başka bir yeniden canlandırma tüpü muhafazası olduğunu varsaymıştı.

Tuzak olması muhtemel bu dar çamur tünelde başı çekmesi için adamlardan birini seçti. Bir adamını kaybedebilirdi; David yine Dorian ve üç adama karşı tek başına olurdu. İyi bir orandı.

Fakat onları bekleyen bir tuzak yoktu, yalnızca üzerinde güneş batan gür bir yağmur ormanı vardı. David ve Kate içinden bir yol açarak ilerlemişlerdi. Bu onları yakalamayı kolaylaştıracaktı.

David dosdoğru önlerindeki kayalık sırta bir bakış attı. Artık sadece gösterişli renklere sahip eksadonları görebiliyordu. Diğerleri ya uçuşa geçmişlerdi ya da kamuflajlarını açmış, son ışıklar da gittiğinde avlanmaya hazırlanıyorlardı.

Mükemmel yırtıcılardı. Gökyüzünde ay yoktu ve karanlık gecenin içinde gölgeler olmayacağı için istedikleri zaman

istedikleri yere saldırabilirlerdi. David onların tembel olmaları için dua etti.

Sonja, "Hızlı olmalıyız," dedi.

"Katılıyorum." David görüşünü ayarladı ve hedefini işaretledi.

"Sence bu işe yarayacak mı?"

"Yakında öğreneceğiz."

Sonja arkasındaki çimlere doğru geriledi ve David'le aynı anda ateş etmeye başladı. Birkaç saniye sonra, yavaş yavaş akan nehir kızıla boyandı.

Dorian ağacın tepesinden silah patlamalarının çınlamasını duydu ancak kaynağını bulması birkaç saniyesini aldı: David ve Afrikalı bir kadın –neredeyse mükemmel bir şekilde kamufle olmuş halde– karşıdaki ağaç hattında, zemine dümdüz uzanmışlardı. Nereye ateş ediyorlardı?

Sonra Dorian onları gördü. Devasa yaratıklardı, fil kadar büyük değillerdi, hortumları da yoktu ama ova ile nehrin birleştiği hattı oluşturan çamurun içinden çıkıyorlardı. Bedenlerinden kan fışkırırken acıyla inlediler.

Yiyecekleri mi bitmişti? Avlanıyorlar mıydı? Dorian merak içindeydi. Bu ahmaklıkları onları av durumuna düşürecekti şimdi. Dorian ağaçtan kayarak indi.

"Vadinin karşı tarafındaki ağaçların kenarındalar. Acele edin, onları hazırlıksız yakalayacağız," dedi. Adamları peşinde sıra oldu ve hızla ilerlediler.

Mary yatağına çöktü ve gözlerini kapadı. Hayatında hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Eh, belki de Paul'le Atlanta'ya taşındıktan sonra eşyaları kutularından çıkardıkları zaman olabilirdi. Kendine ve ona ait eşyaları merdivenlerden aşağı yukarı taşımak onu tüketmişti.

Aklına neden şimdi bu gelmişti? Sadece bitkinlik yüzünden mi? O zaman da heyecan ve bilinmezlerin olduğu bir zamandı.

Kod. Yakında öğreneceklerdi.

Elini yatakları ayıran dar boşluğun üzerinden uzattı ve Paul'ün elinin içine koydu.

Paul hafifçe kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Gelip beni Porto Riko'dan götürdüğüne seviniyorum."

"Ben de. Büyük ihtimalle şu anda su altındadır."

Çadırın dışından gelen silah seslerini duydular.

Milo uyuyamayacak, hatta yemek bile yiyemeyecek kadar heyecanlıydı. Dr. Kate'in çantadan çıkardığı çadırda bağdaş kurarak oturuyordu. Bu da mucizelerden başka biriydi ve Milo yolculuğun her saniyesinin keyfini çıkarmak istiyordu. Oynayacağı bir rol olduğundan emindi.

Her geçen saniye Kate daha da inanıyordu buna: Son saatlerini David'le birlikte geçirecekti. Burada ve şu anda, yaşamının sonunda, her şey, neyin gerçekten önemli olduğu netleşmişti. İlişkiler. Sevgi. Hayatını nasıl yaşadığı. Gerçekten kim olduğu. Onun geri dönmesi için sabırsızlanıyordu.

İlk kurşunlar atıldığında uyuyordu.

David ağaçların hizasından karnının üzerinde sürünmeye başladı. Konumlarını saklamaya yetecek şekilde fakat yine de çamurun içinde çırpınan, acıyla feryat eden büyük hayvanları gözlerinin önünden ayırmıyordu. Sonja da ona katıldı.

David alçak sesle, "Ya onlar ya biz," dedi.

Sonja, "Genellikle öyle olur," diye yanıt verdi.

David bekledi, eksadonların yere inip bu kolay avı yutmalarını umuyordu.

Nehirdeki büyük hayvanların günbatımında çamura gömüldüklerini gördüğünde teorisini oluşturmuştu: Eksadonlar gece avlanıyordu, öncelikli olarak kızılötesi yoluyla ısı ve hareket arıyorlardı. Çamur ve toprak bu büyük yaratıkları eksadonlardan saklamaya yarıyor, ekosistemi dengeliyordu, tabii içlerinden biri gece dolaşmazsa ya da bu durumda olduğu gibi haykırarak acı içinde saklandığı yerden çıkmazsa.

İnleyen hayvanlardan en yakındaki etrafa kızıl şeritler saçtı; sanki yan tarafı üç adet devasa et bıçağıyla kesilmişti. Hayvan yuvarlandı ve her yere çamur fırlattı; bu belki de başka bir doğal savunma mekanizmasıydı. Çamur tabakaları havaya saçıldı; bazıları düşmeye başladı ancak birçoğu durdu ve havada asılı kaldı.

Boşluktan kanatlar çıktı; sonra uzun kuyruklar ve ucunda keskin dikeni bulunan kafalar. David çamurla kaplı eksadonları bütün ihtişamlarıyla görebiliyordu; büyük hayvanlardan ikisini parçalıyorlardı. Bu dehşetli sahnenin diğer yarısı onu daha fazla endişelendirdi: uçan yaratıklardan üçü yaralı hayvanlardan birini sürükleyip götürüyordu. Bacaklarını kırıp keskin pençeleriyle onu yere bastırdılar. David şimdi durumu görebiliyordu: Diğerlerini izlemek zorunda kalan diğer hayvanları çamurdan çıkarmaya çalışıyorlardı.

David onların buna karşı koyabilmesini, çamurun içinde güvende kalmalarını diledi.

Eksadonlar hayal ettiğinden de zeki ve acımasızdı.

David karnının üzerinde geriye doğru süründü, Sonja yanındaydı.

Nehirdeki kanlı sahneyi artık göremeyecekleri bir yere geldiklerinde ayağa kalktılar ve kamp yerine koşmaya başladılar.

İlk kurşun David'in omzunu sıyırdı. İkincisi bir metre mesafedeki ince bir ağaca isabet etti ve onu paramparça edip David'in üzerine kıymık yağdırdı. David yere kapaklandı. Sonja'nın ateşe karşılık verdiğinin hayal meyal farkındaydı, elini David'in üzerine koymuş, onu sığınacak bir yer bulması için çekiyordu.

Dorian, David'in düştüğünü görmüştü ama ateş etmeye devam etti. İşi şansa bırakmayacaktı.

Kadın ateşe karşılık veriyordu ama o tek bir kişiydi; onlarsa beş.

Dorian kolaylıkla kadınla David'i ayırabilirdi, onları açık alana çekmeyi bile başarabilirdi. Kamp, ormanın içinden kendilerine açtıkları yolun ilerisinde olmalıydı.

Dorian son kurşunları kendisi atmak istiyordu. İşi kendisi bitirecekti.

Adamlarından ikisine dış hatta kalmalarını söyledi. "Vale'e ve kadına ateş etmeye devam edin. Onları oldukları yere çivileyin. Ben önce kampı, sonra da konumlarını bulacağım."

Dorian diğer iki adamı ovadan götürdü. Kadın onlara doğru bir iki kez ateş etti ama büyük farkla ıskaladı... görmeden ateş ediyordu.

Dorian kayalık sırtın tepesine gelince nehirde yaşanan katliamı ilk kez görebildi. Çamurla kaplanmış kanatlı canavarlar Dorian'ı bile dehşete düşüren çamurlu ve kanlı bir çırpınma içindeki büyük hayvanları lime lime ediyordu.

Daha hızlı koştu. Neredeyse açıklığa gelmek üzereydi. Kampa ateş açtığında David ve kadının saldırmaktan, ona gelmekten başka çareleri olmayacaktı.

20

Birbiri ardına patlayan silahlar Kate'i uyandırdı. Dinledi. İki yerden geliyordu. Biri ileride, biri gerideydi. Birbirlerine ateş ediyorlardı.

Yataktan fırladı, çantasını kaptı ve Milo, Paul ve Mary'yi çadırlarının dışında buldu.

Kate onlara, "Toparlanın," diye seslendi. Çadırlara koştu ve hızlıca kontrol panellerine toplanma komutunu girdi.

Gece artık tamamen çökmüştü, zifiri karanlıktı; bir tek silahların patlamaları, ormandaki kalın yaprakların ve dalların hışırtısı, bir de uzaktaki hayvanların feryatları geliyordu. Kate'in tüylerini diken diken etti.

Odaklanmaya çalıştı. Çadırlar kendi içlerine doğru kapanırken eşyalarını toplamak için koşuşturdular.

Paul, Kate'e, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Yapabilecekleri tek bir şey vardı. Kate, "Saklanın," dedi.

David'in nefesi yavaş yavaş düzeliyordu. Ağaçtan kopan parçaların bazıları Atlantis takımını delmişti ama takım büyük bir kısmını engellemeyi başarmıştı.

Arkalarındaki kayalıklar bir kez daha yaylım ateşine tutuldu, üzerlerine çakıl ve toz yağdı.

David çantasının içini aradı. Kullanabileceği ne vardı?

Evet.

Kurumuş çalılardan birkaç parçayı bir araya getirdi ve kibrit çakıp ateşe verdi.

"Bunun sönmesine izin verme," dedi. Çantadan bir el bombası çıkardı. "Ve beni koru."

Fazla doğrulmadan nehirdeki eksadonlara doğru bütün kuvvetiyle koştu.

Dorian ve iki askeri tam ağaç hattındaki açıklığa varmak üzereydi ki sağındaki adam yerden yükseldi ve acıyla haykırdı. Askerden kan fışkırdı ve Dorian'ı tekmeleyip yere düşürdü. Birkaç saniye boyunca havada öylece asılı kaldı, sonra öne geriye sallanmaya başladı, kanı akıyordu...

Yaratıklardan biriydi bu.

Dorian ateş açtı, canavarı ve kendi adamını delik deşik etti, sonra da silahı bir o yana bir bu yana çevirdi.

İğrenç yaratıklardan ikisi yeşil çayıra düştü. Görüntüleri titreşti ve pat pat parçalanmaya başladı, pulları küçük aynalar gibiydi. Onlar makine mi yoksa hayvan mıydı? Kanıyorlardı. Canlılardı. Ve görünmez olabiliyorlardı.

Arazi bir anda infilak etti.

Vadinin kenarında bir el bombası patladı. Bir çamur dalgası yükseldi, yaratıklardan yarım düzinesinin dış hatları belirdi ve çamurun içinde inlemekte olan dev hayvanlar etrafa koşmaya başlayıp çamur içindeki canavarların gazabına yakalandı.

Arazinin karşı tarafında, bir kayalık çıkıntının üzerinden David'e ateş açan adamlarından biri haykırdı ve havaya uçtu. Diğeri döndü ve arkalarındaki ormana doğru koştu ama o da

yakalandı, kaldırıldı ve parçalandı. Canavar onu yakaladıktan saniyeler sonra feryatları kesildi.

Dorian olduğu yerde döndü, arıyordu...

David'in ve kadının biraz önce oldukları yerde, ormanın kenarından alevler parladı, her saniye büyüyordu.

Dorian, *Canavarlar beden ısısını kullanarak avlanıyor. David onları kör etmeye çalışıyor*, diye düşündü.

Arkasında kurtuluşunu gördü. Dorian işaret etti. Son askerine, "Şu mağara. Acele et," dedi.

David başka bir kütüğü daha yakaladı, ateşin içinde tutuşturdu ve araziye doğru yuvarladı. Dizine kadar gelen çimler yeşildi fakat etrafında yanmaya yetecek kadar kuru ot bulunmasını umdu. En azından ağaç hattının altındaki çalılar tutuşabilirdi. Tek ihtiyaçları olan bir bariyerdi.

Kate etrafındaki ormanın değiştiğini hissedebiliyordu. Sanki hareket ediyordu. Her bir yaprak, dal ve ağaç yaratıklarla doluydu ve görünmeyen bir düşmandan kaçıyor gibiydiler. Sonra Kate patlamayı duydu ve dumanın kokusunu aldı. Ne olmuştu? Aklında yeni bir tehlike belirdi. Burada, bu kapalı ortamda boğulabilirlerdi. Yapmak istediği tek bir şey vardı: Alevlere doğru koşup David'i bulmak. Bunu yaparsa Kate'e çok kızardı. Kate bunu biliyordu ve ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Dönüp Paul, Mary ve Milo'ya baktı. "Acele etmeliyiz. Çıkışa varamazsak..."

Paul öne doğru adım attı ve palayı Kate'in elinden aldı. "İlk sırayı ben alırım. Dinlen."

Dorian kayalıklı araziden yavaşça yukarı doğru ilerledi. Hava artık dumanla doluydu ve lazerinin ışığı dumanın içinden geceyi yaran bir deniz fenerinin ışığı gibi geçiyordu. Çizgide bir bozulma olduğu anda ateş edecekti. Yaratıklardan biri kendisine doğru gelirse isabet etmek için tek şansı buydu.

Ama gelmediler. Dorian ve asker mağaranın ağzına vardı, çapı bir metreden biraz fazlaydı. Başını içeriye sokup hemen fenerini yaktı. Temizdi. Ve yeterince derindi.

Askere, "Kaya topla," dedi. "Ben bizi koruyacağım. Beden ısımızı görmemeleri için girişi kapatmalıyız."

Birkaç dakika sonra mağaranın hemen iç kısmında bir taş yığını oluşmuştu. O ve adamı içeriye tırmandı ve kayaları tam mağara ağzına göre ayarlayıp tamamen bloke ettiler. Güvendelerdi, tabii boğulmazlarsa.

Dorian askerin karşısındaki duvara dayandı. Adamdan bir gurultu geldiğini duyar gibi oldu. Horluyor muydu? Dorian adamın uçakta kusup kusmadığını hatırlayamadı. Geriye en iyi askerinin kalmış olduğunu umdu. David ve o kadın savaşçıya karşı birine ihtiyacı olacaktı.

Dorian'ın zihni mağaraya döndü ve belli belirsiz bir düşünce belirdi: burada ne tür bir yaratık yaşıyor olabilirdi?

Adam yine guruldadı.

"Hey, ağzından soluma."

Gurultu hırıltıya dönüştü.

Dorian adamın bacağını tekmeledi. Kasları sertti. Fazla sert. Dorian bacağına botuyla dokundu. Hem de çok inceydi. Derisi pürüzsüzdü, neredeyse kaygan gibiydi.

Dorian gerçeği fark ettikten bir saniye sonra başka bir kalın halat boynuna dolandı, onunla duvar arasına kayarak girdi ve etrafında dolanarak kollarını sıkıca bedenine bastırıp onu yere doğru çekti. Devasa yılan onu sıkıştırdı ve Dorian nefesinin kesilmeye başladığını hissetti.

21

David ve Sonja ormanda sırt sırta ilerlediler, dürbünlü tüfeğin nişangâhındaki kırmızı lazerle ovaller çizerek etrafı taradılar, eksadonlardan herhangi bir işaret olup olmadığına baktılar. Duman ve yorgunluk üzerlerine çöküyordu, yine de adım adım devam ettiler.

Kate, Milo'ya hayretle bakıyordu. Daha önce hiç görmediği bir enerji kaynağı vardı içinde. Palayı tuttuğu yere bez sarmıştı. Milo, Kate'in asla bitmeyeceğini düşündüğü bitkileri ve sarmaşıkları ardı ardına keserken onu durduran tek şey su toplayan yerleriydi.

Arkalarında ormandan bir gümbürtü geldiğini duydu, ağaçlardan ve yerden yaratıklar kaçıştı.

Paul, Mary ve Milo dönüp ona baktı.

"Saklanın."

Dorian yaşam enerjisinin içinden akıp gittiğini hissedebiliyordu. Yılan onu boynundan dizlerine kadar sarmıştı ve her saniye daha da sıkıyordu.

Tek bir hamle yapacak kadar kuvveti vardı. Büküldü, yan tarafa doğru yuvarlandı, öne eğildi, bastırdı, sıkıştırdı ve kendini mağaranın duvarına doğru fırlattı.

Yılan onu bırakmadı ama kasları spazm geçirdi ve bir salise gevşedi. Dorian'ın tek ihtiyacı buydu. Kemerinden bıçağını çıkarıp sapladı.

Yılanın ağzı kolunun üzerine kapandı, çenesiyle ezdi. Ama bu ısırık onun sonu olacaktı. Dorian bıçağı diğer eline aldı ve yeniden sapladı, keskin bıçağı yılanın kafasına ve kendi koluna geçirdi. Bıçağı çıkarırken acısını duymazdan geldi, tırtıklı arka tarafı korkunç yaratığın kafasını paramparça etti. Daha az şiddetle bir kez daha sapladı ve yılan etrafında gevşedi.

Çantasına uzandı, karanlıkta hemen içini karıştırdı, bıçağı saldırıya hazır bir şekilde elindeydi.

Küçük silindiri yakalayıp düğmeye bastı. Alevi küçük boşluğu aydınlattı ve içinden duman yayıldı.

Dorian, duman tamamen üzerini örtmeden önce adamı bir an görebildi fakat gözleri onu olduğu yerde dondurdu. Boş bakıyorlardı. Yılan kıvrıldı, sallandı ve adamı bıraktı. Ateş ve dumandan uzağa, mağaranın daha da derinlerine çekilirken Dorian'a sürtündü.

Dorian ölü yılanın üstünden adamın boynuna dokundu. Belli belirsiz bir nabız vardı. Hava alması gerekiyordu.

Dorian mağaranın ağzına yığdıkları taşlara doğru emekledi ve itti. Dışarıda korkunç bir yangın vardı. Bu ucube yerin ortasındaki arazi parlak alevlerle yanıyordu, üzerinden çıkan kara dumanla sert bir tezat oluşturuyordu.

Dorian adamı mağaradan çekerek çıkardı ve yere yatırdı. Daha ne kadar yaşayacaktı, Dorian bilmiyordu.

Adamı kaldırdı ve kayalığın içindeki bir girintiye doğru gitti. Savunabileceğini düşündüğü bir yerdi burası. Askeri kenara koydu, iki çantayı alıp getirdi ve bir taş yığını daha topladı.

Dorian kendini girintiye sıkıştırdı ve adamı üzerine çekti, bedenini bir kalkan gibi serdi. Adam ölürse, en azından kamuflaj görevi görecekti. Ve o hilkat garibeleri saldırırsa, pençelerine karşı koruma sağlayacaktı. Dorian ikisinin ısısının bir kısmını gizlemeyi umarak taşları etraflarına yığdı.

Tüfeğini eline aldı ama lazeri öne geriye sallama zahmetine girmedi. Yılan içindeki son kuvvet zerresini de almıştı. Tükendiğini hissediyordu, neredeyse Ares'le her konuştuğu defa olduğu kadar kötüydü. Atlantisli onu ele geçirmişti –bütün insan ırkını ele geçirmişti– tıpkı yılanın Dorian'ı mağarada yakaladığı gibi: sessizce, görünmeden, karanlıkta onu yakalamış, sıkıştırmış, içindeki yaşamı son damlasına kadar emip sonra da cesedini yutmak istemişti.

Dorian yangının arazinin geriye kalan kısmını da yok edişini izledi. Alevler sönüp közler parlarken, Dorian yeni bir ateşin içinde yükseldiğini hissetti.

Kate, David'in ormanın içinden, onlarınkini kesen patikadan geldiğini gördüğünde içine su serpildi.

"David," diye seslendi, saklanma yerini terk edip kollarına koştu.

David inledi ve başını hafifçe çevirdi.

Yaralanmıştı. Kate'in elleri onu aradı ve kanın nereden sızdığını buldu.

"İyiyim. Sadece birkaç kıymık."

David grubun geri kalanına baktı.

"Acele etmeliyiz," derken Sonja'yla beraber başa geçti ve diğerleri onların peşine düştü.

İki saat sonra, grup Ark 1701-D'nin çıkışını bulmuştu.

Tek bir sorun vardı; yerden neredeyse altı metre yüksekteydi.

David kara çamurun arkın yapıldığı sert kompozitle birleştiği yere doğru yürüdü. Buradaki toprak inceydi. Çok tuhaftı.

Grup ellerindeki iki zorluğa odaklandı: patlayıcıları arkın kapısına çıkarmak ve sonra, patlama yolu açarsa, herkesi dışarıya çıkarmak. Kapıya nasıl varılacağına dair hızlıca fikir alışverişi yaptılar; yukarıya tırmanmak için kullanabilecekleri bir ağacı nasıl keseceklerini düşünüyorlardı. Palayı kullanmak çok uzun sürerdi. Patlayıcılardan birazını kullanmak fazla riskliydi, yolu açabilmek için hepsine ihtiyaçları olabilirdi. Yetmezse, orada kalırlardı. Ağacı tüfekle indirmek; kurşunlara Dorian ve eksadonlar için ihtiyaçları vardı, aynı zamanda gürültü başlarına bela getirebilirdi.

Sonunda patlayıcıları ark kapılarına çıkarmak için en düşük teknolojiyi kullanacakları, kurşunsuz, el bombasız, gürültüsüz yolda karar kıldılar.

David en alttaydı. Sonja onun omuzlarında, kollarını yukarı uzatmış, ellerinde Milo'nun ayaklarını tutarak elinden geldiğince dengede durmaya çalışıyordu. Milo uzanarak kalın kapıya patlayıcıyı yapıştırıp etkin hale getiren düğmeye basarken Sonja hafifçe sallandı.

Sonja, Milo'yu bıraktı ve kucağında yakaladı. David darbenin etkisiyle keskin bir inilti çıkardı. Sonra Sonja Milo'yu yere bıraktı ve yere atladı. Hepsi bir sığınak bulup patlamanın sonucunu gergin bir halde beklediler.

Toz çöktüğünde ileride koridorun loş acil durum ışıklarını gördüler ve herkes tezahürat edip birbirine sarıldı. David önce Kate'e, sonra da onların arasına atlayan Milo'ya sarıldı. Mary

kendini Paul'ün kollarında buldu ve David, Sonja'ya başıyla keskin bir selam verdi, Sonja da ona dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Önceki insan piramidini yeniden oluşturdular, bu sefer ekibi yukarıya taşıyorlardı. Önce Milo, sonra Mary, Kate, Paul ve Sonja çıktı. Sonja diğerlerine kendisi üç çantayı askılarından David'e sarkıtırken onu tutmalarını söyledi. David koşarak geldi, sıçradı, çanta askılarını yakaladı ve ayağıyla duvara bastırıp Sonja'nın elini tutabilecek kadar yukarıya çıkmayı başardı. Sonja onu kendine çekti ve diğerleri onları içeriye aldı.

Patlama Dorian'ı uyandırdı. İçini bir korku kapladı. Niyeti uyuyakalmak değildi. Askerin kafası ona doğru yuvarlandı. Adam, "Efendim?" diye fısıldadı, sesi pürüzlüydü.

"Burada bekle."

Dorian kayalıkların kenarına koştu ve gürültüyü tüfeğinin dürbünüyle takip etti.

Bir kapı vardı. Bir çıkış... David'in ekibi onu patlatıp açmıştı. Dorian ekibi izledi. Demek altı kişiden oluşuyordu. Kate haricinde Dorian'ın daha önce hiç görmediği bu kişilerin tırmanıp dışarı çıkmalarını izledi.

Nefesini bıraktı ve arka göz gezdirdi. Sessizdi ve uzak köşede, yağmur ormanının girişle buluştuğu yerden bir güneş doğuyordu. Karşısındaki kayalık sırtta çamur içindeki iki kuş yayılmış güneşleniyordu.

Dorian onların güneş varken orada kalıp kalmayacaklarını merak etti. Kalırlarsa Dorian'ın Kate ve David'i takip edebileceği açık bir yolu olacaktı.

Kate ve ekip koşarak arka açılan kapıdan ve içindeki tehlikeden uzaklaştı.

Geçit kapısı odasında Kate yeşil ışık bulutunu kullandı ve kemerli kapıya doğru ilerledi. "Hazırız."

David, "Onu kapatabilir misin? Dorian'ın peşimizden gelmesine engel olabilir misin?" diye sordu.

"Hayır. Gemi acil durum protokolünde. Bu en son tahliye rotası. Kapatılamaz."

David başını salladı. Milo, iki asker ve üç bilim insanı peşi sıra yürüyerek parıldayan beyaz ışık kapısından Atlantis sinyalcisine geçti.

İKİNCİ KISIM:
ATLANTİS SİNYALCİSİ

22

Mary Caldwell geçit kapısından çıktığında, kalbi neredeyse duracaktı. Zemin inci beyazı, duvarlar mat griydi ancak onu daha önce hiç olmadığı kadar büyüleyen şey, tam önündeki panoramik pencereydi. Dünya, siyah bir tuval üzerinde mavili, beyazlı ve yeşilli bir misket gibi duruyordu.

Bu yalnızca seçilmiş birkaç insanın, astronotların tecrübe ettiği bir şeydi. Onlar bunu görebilmek, yaşamlarını ortaya koyarak insanlığın sahip olduğu bilgiyi genişletmek için her şeyi riske atmaya cüret edebilmiş kahramanlardı. Mary çocukken bu anın, uzaya ve büyük bilinmeyenin içine seyahat etmenin hayalini kurmuştu fakat bu ona hep çok fazla riskli gelmişti. O da astronomi alanında kariyer yapmakla yetinmiş, ayakları sağlam bir şekilde yere basarak elinden geldiğince katkıda bulunabilmeyi ummuştu. Ama hep istediği şey önündeki manzara ve görevdi.

Burada ve şu anda, bundan sonra ne olursa olsun mutlu bir şekilde öleceğini biliyordu.

Paul Brenner'ın aklından tek bir düşünce geçti: *mahvolduk*. Atlantis Vebası'nın başladığı ilk günden beri her gün aşağı yukarı böyle hissetmişti ancak bu defa farklıydı. Şimdi biraz keçileri kaçırıyor gibi hissediyordu. Terrance North'la yüzleşmek, onu öldürmek Paul'ün az kalsın çıldırmasına sebep olacaktı. Fas'taki

tufandan kaçış, Atlantis gemisindeki o tuhaf arenada olanlar, şimdi de yörüngeden Dünya'ya bakmak.

Kontrol edilemeyeni, yani virüsleri kontrol altına almaya çalışmaya alışıktı. O oyunun kurallarını biliyordu: patojenler, biyoloji, politika.

Burada nerede yer aldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Neredeyse elinde olmadan etrafına baktı ve yanında duran Mary'yi gördü. Onu... uzun zamandır böyle görmemişti.

Milo'nun gördüğü şey, onun buraya gelmesinin bir sebebi olduğuna, oynayacağı bir rolü olduğuna dair inancını tazeledi. Çocukken akla hayale sığmayacak kadar, neredeyse sonsuz büyüklükte olduğunu düşündüğü dünyayı minicik bir top olarak, evrenin muazzamlığı tarafından yutulmuş görmek, ona kendisinin ne kadar ufak, tek bir yaşamın ne kadar küçük olduğunu hatırlatmıştı... insanlık kovasının içinde göz açıp kapayıncaya kadar kaybolup giden tek bir damla; geçici, solan dalgalarıysa geriye bırakacağı tek mirastı.

Milo bir kişinin damlasının bir zehir ya da o çağın hastalıklarına ilaç olabileceğine inanıyordu... Çağ dediği şey de suyun yüzeyinde kısa bir an bulunan ince tabakaydı. Milo bir savaşçı ya da deha değildi. Etrafındaki yoldaşlarına baktı ve bütün bu özellikleri onlarda gördü. Ama onlara yardımı olabilirdi. Oynayacağı bir rolü vardı. Bundan emindi.

David geçit kapısının açıldığı küçük bekleme yerine baktı ve tabancasını kaldırıp içeriyi tararken sağa sola hızla çevirerek tek koridor boyunca koştu. Kimse yoktu.

Sinyalcinin yaşam alanı tabak şeklinde tek bir kattan oluşuyor gibi görünüyordu.

Biraz önce çıktıkları geçit kapısı, bir gökdelenin ortasındaki yuvarlak asansör gibi iç kısmın tamamını kaplıyordu.

David bir tur daha attı, geçit kapısının ağzından ve panoramik pencereden başlayıp saat yönünün tersine gitti. Sinyalcide sırayla iniş aracındaki mürettebat odalarına benzer dört oda bulunuyordu (tek kişilik bir yatak, çalışma masası ve kabinin içinde bulunan sonik arındırma bölmesi. David buraya kısaca "duş" diyordu ama teknik anlamda daha çok renkli flaşlar bulunan susuz bir duş kabini gibiydi); arka tarafında, geçit kapısının karşısında David'in laboratuvar olduğunu varsaydığı iki büyük oda ve son kapalı kısımda, panoramik pencerenin solunda kalan yerde, gümüş kutuları ve bir iki GDF takımının bulunduğu bir depo vardı.

David sinyalciyi ikinci kez turlayıp geçit kapısına döndükten sonra, grubun geri kalanı hâlâ pencerenin önünde durmuş, büyülenmiş bir halde dışarıyı seyrediyordu. Onların dikkatini yeniden ellerindeki göreve çevirmesi gerekiyordu. Hepsi fiziksel ve zihinsel olarak tükenmişti ama David yetişkinleri alıp silkelemek, "Hadi ama! Kendinize gelin! Katiller peşimizde, her an burada olabilirler!" demek istiyordu.

Milo'yu pas geçmişti. David kendini ergenlik çağında Dünya dışındaki bir uzay istasyonunda dururken hayal edemiyordu. Herhalde altına işerdi.

Kate'in yüzünde David'in tanıdığı o boş ifade vardı: Atlantis gemisiyle iletişim kurmak için implantını kullanıyordu. David'e dönerken yüzündeki duygusuz ifadenin yerini endişe aldı. Şimdi David de endişeliydi. Daha endişeli.

David geçit kapısını işaret etti. "Tek çıkış yolu orası mı?"

Kate, "Evet." dedi.

Bu sözler Sonja'yı kendine getirdi. "Barikat mı pusu mu?"

David mühimmatı düşündü. Geçit kapısını tamamen kapatabilecek miktarda yoktu. Yakınından bile geçmiyordu. "Pusu," dedi. Dört odaya doğru başını salladı. "Geçit kapısının şu tarafına kuracağız."

Depo odasına geri döndü ve Sonja'yla birlikte bütün gümüş kutuları dışarı alıp geçit kapısına dikey olarak yığdılar; böylece kurşunları karşıya, depo odasına doğru gidecek ve Dorian'la adamlarından geri kalanlara isabet edecekti, en azından David'in umduğu buydu.

David bunun güvenli olup olmadığından emin değildi fakat Dorian'ın kapıdan ateş ederek geçmesi muhtemeldi, o yüzden...

Kate kolunu tuttu. "Konuşmamız gerek."

Sonja, "İlk nöbeti ben alırım," dedi ve kutuların arkasında yerini aldı.

Kate, David'i en yakındaki odaya götürüyordu.

David, "Üç oda daha var; herkes birine geçsin," dedi. Dört kişiye karşılık üç oda vardı ama bir şekilde halledeceklerdi.

Paul dar yatağa kendini bıraktı ve Atlantis takımını üzerinden çıkarmaya başladı. Kapı açıldı ve Mary içeri girip çantasını yere koydu.

Paul, Mary'nin diğer kadınla başka bir odaya geçeceğini düşünmüştü. "Ben burayı Milo'yla paylaşabilirim."

"Hayır. Sorun değil."

"İstemiyordun..."

"Kusura bakma. Sonja... beni biraz ürkütüyor."

Paul başını salladı. "Evet, beni de."

Dorian, *En azından iyi bir haber var*, diye düşündü. Yılanın az kalsın öldürdüğü asker yürüyebiliyordu ve onları buraya getiren uçakta kusanlardan biri değildi, o yüzden ilk baştaki altılının içindeki iyi askerlerden biri olabilirdi. Ne olursa olsun, geriye bir tek o kalmıştı.

Adı Victor'dı ve çok konuşkan değildi. İyi haberler bu kadardı.

Ormanın içinde birkaç saat yürüdükten sonra Victor sonunda, "Planımız nedir, efendim?" diye sordu.

Dorian durdu, matarasından su içti ve adama uzattı. David'in uzakta kapıyı patlattığı yerdeki soyulmuş metali görebiliyordu.

"Şimdi tavşan deliğinden inip şu işi bitireceğiz."

Kapı kapanır kapanmaz Kate, "Bir sorunumuz var," dedi.

David masaya geçti, sonunda bitkinliği ona gelip geliyordu. "Lütfen bunu bir daha bu şekilde söylemez misin, başımız tamamen belada olsa bile? Bu cümle beni sorunun kendisinden daha fazla geriyor."

"Ne dememi istersin?"

"Bilmiyorum. 'Ufak bir sıkıntımız var?' mesela?"

"Ufak bir sıkıntımız var."

David, Kate'e onu anında yumuşatan bir teslimiyet ifadesi göstererek gülümsedi.

"Janus'un mesajı. Düşündüğümüz şey değilmiş."

David etrafa bakınarak bekledi.

Kate çalışma masasının üzerindeki ekranı açtı ve Janus'un yayınladığı mesajı oynattı.

David, "Bu," dedi, "çok, *çok* büyük bir sorun."

23

David gri duvara bitişik masada oturmuş, yorgun zihniyle Janus'un mesajını kafasına oturtmaya çalışıyordu.

"Yeniden oynat."

Kate, David'in arkasındaki dar yatağa tünediği yerden sinirsel bağlantısını kullanarak videoyu yeniden oynattı.

Kate, "Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Grupla paylaşmalıyız."

David'in görebildiği başka bir seçenekleri yoktu ve kararlarını birlikte almaları gerektiğini hissediyordu.

David odalara uğramış, herkesi sinyalcinin arka kısmındaki daha büyük laboratuvarda toplamıştı. Kate kapıları açık kalacak şekilde programlamıştı ve şimdi Milo, Mary, Paul ve Sonja'yla birlikte kapısı açık laboratuvardaydı. David, Sonja'nın yerine geçti, sebep olarak görüntüleri onun kendi gözleriyle görmesi gerektiğini söyledi. Geçit kapısının yanındaki derme çatma pusu noktasına oturdu, tüfeğini boş depoya giden yola çevirdi.

Video başlamadan önce, Paul ekranın önüne geçti ve Kate'e doğru konuştu. "Affedersiniz ama önce bir şey diyebilir miyim?

Ben sadece... burada ateş edilmesinin doğru olduğundan pek emin değilim." David'le göz göze gelmekten kaçındı.

Mary, "Katılıyorum," dedi alçak sesle.

Sonja kasıldı.

David onlara doğru yüksek sesle cevap verdi. "Dorian Sloane o kapıdan geçerse, *onu vuracağım*. Tartışma bitmiştir."

Mary boğazını temizledi. "Eh... kutuları geçit kapısına dizsek daha iyi olurdu sanki. O zaman geçtiğini anlardık ve sen de geçit kapısının içine ateş edebilirdin, böylece en azından kurşunlar diğer gemiye giderdi."

"Siz," dedi Sonja, "geçit kapısının kurşunları ileteceğini varsayıyorsunuz," dedi. "İletmezse, merkezdeki geçit kapısı mekanizmasını delip bizi buraya hapsedebilir, bu da basınç kaybının getireceği hızlı ölümden çok daha kötü olur; tabii bu da bir varsayım. Bu kadar ileri teknolojiye sahip bir araç kesinlikle dışarıdan gelecek darbelere karşı dayanıklıdır. Uzmanlık alanım değil fakat uzayın, bazıları hızlı hareket eden büyük küçük çok sayıda kayayla dolu olduğuna inanıyorum. Oradan yola çıkarak sinyalcinin muhtemelen içeriden de gelecek darbelere dayanıklı yapıldığı söylenebilir, değilse bile ihlal durumunda kendini hızlıca tamir edecek şekilde tasarlanmıştır."

Mary yanakları kızararak, "Ben, hımm, bunu düşünmemiştim," dedi.

Sonja, "Düşünecek çok şey var," dedi. "Ve hepimizin zihni yorgun. Bilinmeyen çok." Kate'e döndü. "Tabii bu bilinmezler gerçekten bilinmiyorlarsa."

Kate, "Ah, gerçekten bilinmiyorlar," dedi. Atlantis anılarında boşluklar vardı ve sinyalcinin kabiliyetlerine dair hiçbir fikri yoktu, silahlı çatışmalara dayanıklı olup olmaması da buna dahildi.

Milo, "Bir video mu var demiştiniz?" diye sordu.

"Evet. Onun gibi bir şey." Kate büyük ekranı açtı, video başladı ve beşi geriye adım atıp ekranın etrafında bir yarım daire oluşturdu.

Janus, Atlantisli ortağıyla birlikte Dünya'ya seyahat ettikleri, Ay'ın arka tarafına saklayıp yüzlerce metre kayaç ve toprağın altına gömdükleri geminin kaptan köşkündeydi.

Janus konuşurken yüzünde metanetli bir ifade vardı.

"Adım Dr. Arthur Janus. Çok uzun zaman önce yıkılmış bir medeniyetin bilim insanı ve vatandaşıyım. Yıllar önce büyük bir hata yaptık ve bunun bedelini ağır bir şekilde ödedik... toplumumuzun neredeyse bütün üyelerinin hayatlarıyla. Halkımızın geri kalanı buraya, bu gezegene sığındı; saklandık, bekledik. Ve aynı hatayı yeniden yaptık."

Gemi sarsıldı ve Janus'un arkasındaki kaptan köşkünün panelleri titreşip söndü.

"Sizlere, dünyamızı yok edenlere, yanlış yaptıklarımıza hitap ediyorum, lütfen intikamınızı bu gezegenin sakinlerinden almayın. Burada onlar da mağdur durumda."

Video sona ermeden bir saniye önce kaptan köşkünün içi alevlerle doldu.

Paul, "Evet, yani..." diye başladı. "Tam olarak bir müttefike gönderilmiş bir mesaj sayılmaz."

Mary dudağını ısırdı. "Yanıtın –benim aldığım mesajın– bu mesaja verilmiş bir karşılık olduğunu nereden biliyoruz? Ve gelen mesajın ne olduğunu biliyor musunuz?"

Kate, "Hayır," dedi. "Aslında, senin aldığın mesaj yayındaki şeydi. Bazen sinyalci gelen sinyalleri tercüme eder fakat bu sefer bunu yapmamış." Ekran değişti, gelen ve giden mesajlardan oluşan bir erişim günlüğü gösterdi. "İşte burada Janus'un giden mesajı bulunuyor, on dört gün önce ana gemiden gönderilmiş. İşin tuhaf kısmı, bunu bir kuantum iletişim şamandırasına yönlendirmiş olması..."

"Bir kuantum iletişim..."

"Atlantislilerin uzak mesafeler arası iletişim trafiğinde kullandıkları bir tür araç. Sorun uzayın başka bir yerine bilgi aktarmak değil, uzayı bükmek, geçici solucan delikleri oluşturmak ve bunu yapmak için gereken güç. Şamandıralar çok kısa bir süreliğine bu solucan deliklerini oluşturuyor ve veri iletiyor. Milyonlarcası birleşerek bir yedek ağ oluşturuyor."

Odadakilerin yüzlerinde boş ifadeler vardı, başını sallayan Mary hariç.

Paul, "Bu niçin önemli?" diye sordu.

"Çünkü bu, Janus'un, kendi gönderdiği sinyalin kaynağını gizlediği anlamına geliyor... o kadar çok şamandıradan atlatmış ki hedefinin bile izini süremiyorum."

Sonja, "Ama onlar bir şekilde izini sürmüş," dedi.

Kate, "Belki öyle, belki de değil," diye yanıtladı. İletişim günlüğünde bir sonraki satırı gösterdi. "Mesajı gittikten yirmi dört saat sonra bir yanıt gelmiş. Üzerinde Atlantis erişim kodunu taşıyor, bu yüzden sinyalci geçmesine izin vermiş. Bana garip gelen, içinde Atlantis formatında ve kodlamasında bir mesaj bulunmaması. Mesaj oldukça... 'Dünya'ya ait' gibi. İçeriği basit ve beklediğimizden çok daha az gelişmiş bir teknolojiyle oluşturulmuş. Atlantis bilgisayarı onu okumayı bile başaramadı."

Paul, "Gönderen kimse, Atlantislilerin daha az gelişmiş bir gezegende saklandığını biliyormuş gibi..." diye başladı.

David geçit kapısının yanındaki yerinden, "Yem atıyorlar!" diye bağırdı.

Sonja, "Katılıyorum," dedi. "Bu, büyük bir düşmana gönderilen bir mesaj olsaydı ve kaynağının izini süremiyor olsalardı, bizi ortaya çıkarmak için şüphelendikleri bütün gezegenlere sahte bir mesaj gönderebilirlerdi."

Paul başını salladı. "Yanıt vermemizi, konumumuzu belli etmemizi ya da daha da iyisi, Dünya'da tam olarak neler oldu-

ğunu görebilmek için sinyalciyi etkisiz hale getirmemizi umuyor olabilirler."

Mary, "Üzerinde bizim adresimiz vardı," dedi ama hemen ekledi, "tabii sanırım her gezegene onlara göre ayarlanmış bir mesaj göndermiş olabilirler." Kate, bunu öğrenmenin kadını çok etkilediğini düşündü, sanki içinde sakladığı bir umut sonunda ölmüştü.

Paul şakaklarını ovdu ve uzaklaştı. "Ben düşünemeyecek kadar yoruldum. Onlara yanıt veremeyeceğimiz ortada, en azından şimdilik. Sinyalciyi de devre dışı bırakamayız. Janus belli ki Atlantislilerin düşmanının hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğuna inanıyor. Geriye ne kalıyor? Ne yapabiliriz?" Geçit kapısına bir bakış attı.

Sonja, "Katılıyorum," dedi. "Kapana kısıldık."

24

Kate gözlerini kapadı ve ovdu. Ölümüne yorgundu ve odasındaki çalışma masasında oturup son bir saat boyunca ekrana bakmak onu daha da tüketmiş gibi geliyordu. Yine de ıskaladığı bir şey varmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Belki de sadece bir dilekti, içine düştükleri bu tuzaktan kurtulabilmeleri için bir yol olduğunu düşünmeye dair duyduğu çaresizce arzuydu.

Kapı açıldı ve David gözleri yarı kapalı halde yavaş yavaş içeri girdi.

Kate gülümsedi. "Günün nasıl geçti, hayatım?"

Yatağın kenarına varır varmaz kendini bıraktı. "Kendimi Atlantis'teki bir alışveriş merkezinin güvenliği gibi hissediyorum."

Kate yanına geldi.

"Yaramaz çocuklar yemek katında ortalığı mı karıştırdı?"

"Müdürüm beni iş başında uyuyakaldığım için eve gönderdi."

Kate, David'in üzerindeki kirli tuniği çıkardı. Sahte bir sempatik tonla, "Eh, seni kovamazlar," dedi. "Atlantis sinyalcisi sana çok fazla ihtiyaç duyuyor. Ama yatağı çamura buluyorsun." Kate onun pantolonunu ve botlarını aldı, sonra da köşedeki giysi temizleyiciye yerleştirdi.

David tek bir kasını bile oynatmadan gözleriyle onu takip etti. "Nasıl çalışıyor bu? Atlantis çamaşır makinesi yani. Aslında... anlatma. Umurumda değil."

Kate ona yumuşak bir paket verdi, sonra da ucundaki kapağını açtı ve onu David'in dudaklarına bastırdı.

"Bu ne?"

"Akşam yemeği." Jelin birazını David'in ağzına sıktı.

David yatağa oturdu ve turuncu püreyi duvara püskürttü. "Aman Tanrım, bu korkunç! Bu ne s... Ben size ne yaptım, hanımefendi?"

Kate başını yana yatırdı. "Gerçekten mi?" Püreden biraz yedi. "Bu yalnızca önceden sindirilmiş amino asitler, trigliseridler..."

"Tadı kaka gibi, Kate."

"Sen daha önce hiç yedin mi de..."

"Şimdi yedim. Rezalet bir şey. Bunu nasıl yiyebiliyorsun?"

Kate de aynı şeyi düşünüyordu. Ona sanki hiç tadı yok gibi gelmişti. Acaba değiştiği, daha... Atlantisli birine dönüştüğü için mi, diye merak etti. Bu düşünceyi zihninden attı.

"Eh, son yemeğim olarak o şeyi yemeyeceğim. Aç kalırım daha iyi."

"Çok dramatiksin."

David çantaya uzandı. "Neyimiz var?"

Kate çantayı açtı ve kumanyaları karıştırdı. "Biftek, siyah fasulyeli, patatesli, barbekü soslu tavuk, kırmızı biberli..."

David kendini yeniden yatağa bıraktı. "Ah, işte böyle tahrik edici şeyler söyle bana."

Kate göğsüne yumruk attı. "Sen delisin."

David gülümsedi. "Sen de buna bayılıyorsun."

"Bayılıyorum. Demek ben de deliyim."

David, "İstemediklerini ben alırım," dedi.

"Artık çok bir fark hissettiğimi sanmıyorum."

David bir an kaşlarını çattı, sonra Kate'in ne dediğini anlarken gülümsemesi kayboldu.

Rasgele paketlerden birini aldı, yırtıp açtı ve yemeye başladı.

Kate keşke David daha yavaş yese, diye düşündü, böylece daha fazla sindirim enzimi salgılanacak, besinler daha iyi parçalanacak ve yemekten daha fazla miktarda kullanılabilir kalori

elde edecekti. Kate'in ona besin değerleri daha yüksek Atlantis paketini verirken niyeti buydu. Ama... insan ihtiyaçları işte.

David, Kate'in burnunu şakadan çimdikledi, havayı yumuşatmaya çalıştı. "Burnun artık kanamıyor galiba."

"Evet."

Tam paketini bitirecekti ki durdu. "Deneyler yüzündendi, değil mi? Simülasyonlar yüzünden."

"Evet."

David son lokmalarını da bitirdi. "Alfa senin... dört ila yedi gününün kaldığını söylediğinde. Sağlık durumundan, teşhisten emin değildi. Senin kendin üzerinde kaç deney yapacağından emin değildi. Hiç deney yapmaman demek yedi gün demek, değil mi?"

"Evet."

David, "Güzel," dedi. "Yedi gün dört günden iyidir."

Kate, "Katılıyorum," dedi alçak sesle.

"Tamam, şimdi şu... *sıkıntımız* hakkında konuşalım."

Kate kaşlarını kaldırdı. "Sıkıntı mı?"

"Uzun top atışı."

Kate spor benzetmelerinden nefret ederdi. "Uzun topumuz mu var?"

David dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bilirsin hani, dördüncü çeyrekte ya tutarsa diye yapılan düşük ihtimalli atış. Şu anda bulunduğumuz yer burası, Kate. İkimiz de biliyoruz bunu. Sen bu sinyalcinin sayısız kuantum şamandırasına bağlı olduğunu söyledin. Bana göre yapabileceğimiz tek hamle var: İmdat çağrısı göndermek. Mesela... bilmiyorum işte, 'dünyamız bizden daha üstün bir yabancı işgal gücü tarafından saldırı altında,' gibi." Durdu. "Vay canına. Abartılı bir acil durum gibi dramatik bir şey söylemeye çalışıyordum ama aslında yüzde yüz doğru oldu."

Kate'in zihni açılıverdi. İşte buydu. David konuşmaya devam ediyordu, her kelimede gücü tükeniyor, bitkinlik ve düzensiz beslenme sonunda etkisini gösteriyordu.

"Yani, evet, kötü adamlardan bazıları bunu okuyacaktır. Belki de onlar gelir ama belki de galaksideki iyi adamlardan bazılarının umurunda olur falan, ne bileyim, yapsak da başımız belada, yapmasak da..."

Kate onu yatağa geri itti. "Dinlen. Bana şu anda bir fikir verdin."

"Ne fikri?"

"Geri geleceğim."

David, Kate'e çıkarken, "Beni bir saat içinde uyandır," diye seslendi. Kate onu kesinlikle bir saat içinde uyandırmayacaktı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kate haklıysa, olabildiği kadar zinde olması gerekecekti.

Kate, odalarının dışında Sonja ve Milo'yu parlayan beyaz geçit kapısının bitişiğindeki derme çatma hisarda nöbet tutarken buldu. Belki de Kate'in hayatı boyunca ilk defa Milo ona gülümsemedi. *Bu ciddi. Burada nöbet tutuyoruz,* diyen bir ifadeyle, ciddi bir şekilde başıyla selam verdi.

Kate de yanlarından geçerken ona karşılık verdi ve neredeyse koşarak sinyalcinin arka tarafında yer alan iletişim bölmesine gitti. Daha önce gruba gösterdiği iletim günlüğünü açtı. Bu sefer yeni bir tarih aralığı girdi; yaklaşık on üç bin yıl öncesi.

Veriler ekrandan akıp gitmeye başladı ve Kate gözlerine inanamadı.

Dorian elini aşağıya, Victor'a uzattı. "Seni yukarı çekeceğim. Acele etmeliyiz."

Asker arkın çıkışına doğru dayanmış ağaca Dorian'dan iki kat yavaş çıkabilmişti. Bu kalın kafalı herif olimpiyatlara asla giremezdi.

Dorian adamı karanlık koridora çekti ve yeniden yola koyuldular. Dorian yılanların ve uçan görünmez kuşların ve daha başka kim bilir nelerin bulunduğu o nemli, ucube yerden çıktığına seviniyordu.

Oradan başka bir şeyin çıkmadığından emin olmak için girişi kapatmak istiyordu fakat zaman yoktu.

İki adam yavaşça koridorda ilerledi, arka giderken yaptıkları gibi yine yalınayak ilerliyor, bulundukları konumu belli edecek bir ses çıkarmamaya dikkat ediyorlardı.

Dorian'ın gerçeklerle yüzleşmekle ilgili bir sorunu yoktu: David kuvvetli ve zekiydi. Kate'i sinyalciye gönderip geride kalması, nöbet tutması, bir tuzak kurması ondan tam da beklenecek şeydi.

Kate mesaj gönderdiyse ya da sinyalciyi etkisiz hale getirdiyse, Dorian çok geç kalmış olacaktı. Bu düşünce onun üzerine, deyim yerindeyse, dünyanın bütün ağırlığının çökmesine sebep oluyordu ama saldırıyı aceleye getiremezdi. Hâlâ şansı varsa, onları durdurmak Dorian'a kalıyordu. Başarısız olursa, uğruna mücadele verdiği, bunca şeyi feda ettiği dünya da başarısızlığa uğrayacaktı.

Ares bir konuda haklıydı: Dorian'ın oynayacağı bir rol vardı gerçekten.

Artık karanlığa alışıyordu, loş acil durum ışıklarına rağmen koridoru daha iyi görüyordu.

İleride geçit kapısı odası onları bekliyordu.

Eşiğe gelince Dorian ve Victor durdu, birbirlerine işaret verdiler ve hızla içeri girip odayı tüfekleriyle aradılar. Boştu.

Dorian paneldeki yeşil ışık bulutunu kullandı ve kemerli gümüş geçit kapısı canlandı.

Victor ona doğru adım attı.

Dorian, "Dur," diye emir verdi. "Dikkatli olmamız gerek."

Mary ve Paul dar yatağa uzanmıştı, ikisi de gözlerini tavana dikmişti.

Paul, "Uyuyamayacak kadar gerginim," dedi.

"Ben de."

"Nedense duş almak da istemiyorum."

Mary, "Aynen," diye yanıt verdi.

"Niye ki? Herhalde işgal gerçekleştiğinde, ateş açmaya başladıklarında duşta olma korkusu yüzünden. Belki de çıplak olma kısmıyla ilgilidir. Sanki çıplakken vurulmak istemezmişsin gibi."

"Evet. Olay kesinlikle çıplaklıkla ilgili."

"Ve suçluluk duygusu. Yani, her şey sona erdiğinde, uzaylılar buraya gelirse, bunu kayıtlarına girmelerini istemezsin." Paul sesini bir bilgisayarın sesine benzetmeye çalıştı: "Bu küçük insan, dünyası yok edilirken çırılçıplaktı. Diğer kötü insan işgal edip ekibini öldürürken sol bacağın temizliyordu ve sonu böyle oldu. Bir de kıçını iyi temizlemekte başarısız olmuş."

Mary güldü. "Biz resmen kafayı yedik." Paul'e döndü, yüzünü kolunun altına soktu. "Kodu düşünmeden duramıyorum."

"Ne açıdan?"

"Niçin iki parça halinde geldi? Yemse, neden doğrudan bir şey gönderilmedi? Sadece ikili dizi olan kod halinde."

Paul gülümsedi.

"Bu karmaşık, şifreli mesaj yem olarak pek mantıklı değil."

"Bu bir sınav gibi. Onu çözüp çözemeyeceğimizi görmek için."

"Ya da başka kimsenin okuyamamasını sağlamak için şifreleme yapıldı. Ya da çözememeleri için."

Paul, "İlginç," dedi.

Kapı açıldı ve Milo göründü. Sırıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Dr. Kate'in önemli bir haberi var!"

Grup sinyalcinin arka tarafındaki iletişim odasında toplandığında Kate, "Bir çözüm bulmuş olabilirim," dedi.

Sonja, "Ne için bir çözüm?" diye sordu.

"Bu sinyalciden çıkmak için."

25

Kate iletişim bölmesindeki büyük ekranda iletim günlüklerini açtı. Odadakilerin tepkileri grup kadar çeşitliydi. Milo gülümsedi. Sonja'nın yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Mary odaklanarak gözlerini kıstı. Paul sonuçlar ona kaç gün daha hayatta kalacağını söyleyecekmiş gibi gergin duruyordu.

David geçit kapısında nöbet tutuyordu, merkezdeki silindirin etrafından boynunu uzatıp ekranı görmeye çalıştı.

Kate, "Bu yaklaşık on üç bin yıl öncesine ait bir iletim günlüğü," dedi. "Tam olarak Atlantis'in yıkılma tarihi. Ares'in Cebelitarık açıklarında *Alfa İnicisi*'ne yaptığı saldırının hemen sonrası. O saldırı sırasında, gemi ikiye ayrılmış ve Janus Fas'a en yakın kısımda kapana kısılmıştı."

Mary, "Bizim biraz önce bulunduğumuz yerde," dedi.

"Evet. Janus'un ortağının on üç bin yıl önceki saldırıda öldüğünü biliyoruz. Janus onu diğer kısımda, Cebelitarık'ın yakınında bulunan tüplerden birinin içinde yeniden canlandırmak için her şeyi yapmıştı. Atlantis Vebası'nın son günlerinde ortağını yeniden canlandırma çabalarının kısmen de olsa başarılı olduğunu öğrendim: o kadının anıları bende. Fakat yalnızca belli başlı anılar. Janus onu bazı anılar olmadan geri getirmeyi arzulamış. Son iki haftadır ben bu anılara erişmeye çalışıyordum... böylece umuyordum ki..." Kate, David'le göz göze geldi.

Ekrana dönüp devam etti. "Anılara erişmeye çalışıyordum ancak onlar *Alfa İnicisi*'nin veri çekirdeğinden silinmişti. Bunun

mümkün olmaması gerekiyordu. Yeniden canlandırma, özellikle de hafıza verilerinin saklanması sıkı Atlantis yönergelerine bağlı olmak zorunda. Biraz önce öğrendim ki Janus aslında anıları silmemiş. Yeniden canlandırma sistemi ona izin vermemiş. O yüzden o da ortağından saklamak istediği anıları alıp bu sinyalciye iletmiş. Sonra da onları üç parçaya ayırıp diğer üç sinyalciye aktarmış ve buradan silmiş. Kopyalar iniş aracında kalmış fakat sinyalci ağında başka aktif kopyalar bulunduğu için, Janus onları arşivlenmiş depoya koyabilmiş. Oraya aktardığında da depo dizilimine fiziksel olarak hasar verip verileri bozmuş. Aynı zamanda bu sinyalciyle arasındaki aktif veri bağlantısını da devre dışı bırakmış, o yüzden onun gönderdiği ve Mary'nin aldığı mesajı iniş aracından göremedik: Sinyalciyle bağlantı devre dışı olunca, Janus anıların kopyalarının sinyalci ağından geri yüklenememesini garanti altına almış."

David holden, "Sonja!" diye seslendi. "Benimle yer değiştir."

Sonja iletişim bölmesinden tek kelime etmeden yürüyüp gitti ve David kavisi dönünce Kate'e odaklandı. "Kesinlikle olmaz."

"Daha ne diyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Biliyorum. Cevabım hayır."

Paul ve Mary ayaklarının etrafındaki zeminde olup bitenlerle bayağı bir ilgilenmeye başladı. Milo'nun neredeyse hep yüzünde bulunan tebessümü soldu.

"Bitirmeme izin verir misin?"

David kollarını kavuşturdu ve kapı pervazına yaslandı.

Kate büyük ekrana sinyalci ağının haritasını getirdi, ekranda üst üste bin tane örümcek ağı var gibi duruyordu.

"Atlantisliler diğerlerinin görmelerini istemedikleri bir şey olduğunda veya sinyalcinin menzilinin içindekilerin dış galaksiyi görmelerini istemediklerinde bu perdeleme amaçlı sinyalcileri

gelişen insan dünyalarına, araştırma yerlerine ve askeri karantina bölgelerine yerleştirirdi."

Mary ekrana eğilerek, "İnanılmaz," dedi.

Paul gözlerini Kate'ten David'e çevirdi. "Bunun ucu nereye varıyor?"

"Geçit kapısını o sinyalcilerden herhangi birine gitmek için kullanabiliriz."

Milo birden canlandı.

Paul, Mary'nin arkasına geçti, belki de düşerse yakalamak için. "Bu sanki," dedi, "biraz belirsiz gibi duruyor."

David burun büktü. "Atlantis sinyalcisi ruleti."

Kate de, "Bu tek seçeneğimiz," diye çıkıştı.

"Bu sinyalcilerin bulunduğu noktalar hakkında *herhangi bir şey* biliyor muyuz? Sen bu sinyalcinin hafıza çekirdeği silindi demiştin, değil mi? O zaman bu sinyalciler hasar almış ya da uzaya açık halde bile olabilirler. Bir savaş alanının ortasında olabilirler. Ya da şu büyük düşman tarafından gözetleniyor olabilirler. Dışarıya adım attığımız anda bizi yakalayıp Dünya'nın konumunu öğrenebilirler. Oyun biter. Bu işin ters gidebileceği milyonlarca yol var. Şu anda bile yüz tanesini sayabilirim ve hayal gücüm berbattır."

Paul, Kate ve David'in tartışmasını böldü. "Hedef sinyalcisinin kapalı olma ihtimali var mı? Geçit kapısı bizi uzaya çıkarabilir mi? Ya da hiçliğe?"

Kate, "Hayır," dedi. "Geçit kapıları bağlantı kurarsa bu diğer uçta geçerli bir sinyalci var demektir."

Mary, "Bir tür öncü araç gönderebilir miyiz?" diye sordu. "Diğer uçta neler olup bittiğine bir bakması için?"

Kate başını iki yana salladı. "Burada o şekilde bir ekipmana sahip değiliz ve bence gidip almak için iniş aracına dönmek fazla riskli."

David, "Birimiz kafamızı uzatabiliriz," dedi, "biri ateş edecek mi bakarız. Sinyalci ruleti bu fikir için gerçekten en doğru terim oldu."

Kate onu duymazdan geldi. "Janus'un, anıları ilettiği üç sinyalcinin güvenli olduğuna inanmak mantıksız olmaz."

David sesinde şüpheyle, "Mantık mı?" diye sordu.

"Janus bir dâhiydi. Yaptığı her şeyin bir amacı vardı." Kate, David'e baktı. "Bunu biliyorsun."

"Olabilir ama insan evrimini yetmiş bin yıl geriye almayı da amaçlamıştı. Modern insanlığa hayranlık duyuyordu diyemeyiz."

"Doğru ama bunu neden yapmak istediğini bilmiyoruz. Cevaplar dışarıda bir yerde."

"Olay da bu işte. Bir iki cevap için yedi günü dörde indirmek... belki de daha az."

"David, gidebileceğimiz hiçbir yer yok. Janus'un bu üç sinyalciyi seçmek için sebebi varsa, bu bir yedek planın parçası olabilir... bizleri kurtarmak için son girişimi olabilir."

"Ya da yok edilmek üzere olan üç sinyalci seçmiş olabilir... o anıları yok etmeye çalışıyordu ne de olsa."

"Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Uzun lafın kısası: o sinyalciye adım atarsak, hayatlarımızın sonu olabilir ve Dünya'nın konumunu açığa çıkarırsak, insanlığın da sonu olur. Bu çok büyük bir risk, Kate."

Dorian geçit kapısından taarruza geçmek için birkaç seçeneği tarttı: bir işaret fişeği atmak, önce Victor'ı göndermek ve son olarak da daha gizli bir yaklaşım.

Kemerinden bıçağını çekti, geçit kapısının önünde diz çöktü ve kemerli, parlayan kubbenin koyu renkli metalik zeminle bir-

leştiği yere soktu. Bıçağı kenar boyunca gezdirdi, bir metre yirmi santim boyunca zemine ya da kenarlara değmemeye çalıştı, ses çıkarırsa düşmanlarının dikkatini çekebilirdi.

Bıçağın karşısına bir engel çıkmadı. Kapıya barikat kurmamışlardı. En azından zeminin hizasına. Dorian çabucak geçit kapısının çevresini taramaya devam etti, yan taraflardan geçip en üste uzandı, yükseklik iki buçuk metre kadardı sadece.

Victor'a, "Önünü kapatmamışlar," dedi.

Birkaç dakika sonra Dorian duvara dayanmış, Victor omuzlarında duruyordu. Victor önce yalpaladı, sonra avucunu duvara bastırarak kendini dengeledi.

Dorian, "Dikkat et," diye çıkıştı. "Unutma. Çabuk olacaksın."

Victor yüzünü ışığın içine, kubbenin doğruca tepesine yalnızca birkaç santim kadar eğdi ve hemen geri çekti. Gözleri kocamandı. "Hepsi orada durmuş, tartışıyor."

"Altısı da mı?"

"Evet."

"Silahları var mı?"

"Adam ve Afrikalı kadının var."

"Mükemmel." İçi rahatlamıştı. Dorian'ın umabileceği en iyi şey buydu. Sinyalcinin içini araması gerekmeyecekti, kimse saklanıyor olmayacak, onları pusuda beklemeyecekti. Odanın ortasında duran tüfeğine doğru koştu. "Acele et, Victor."

Paul bir yere varamadıklarını hissediyordu. Grup tartışmayı –artık bağrışmaya dönüşmüştü– geçit kapısının orada sürdürüyordu, bunu David muhtemelen Sonja'nın kendisine destek olması için

yapmıştı, o da David'in tarafını almıştı; Atlantis sinyalcisi ruleti karşıtları tarafını.

Kate, "Bana daha iyi bir seçenek ver," dedi. "Ne olursa."

David, "İmdat çağrısı," diye karşılık verdi.

"Bu Dünya'nın konumunun belli olmasını garanti eder."

"Bizim bir gün daha yaşamamızı da garanti eder."

Kate ona, "Orası kesin değil," diye çıkıştı. "Aynı gün gelebilecek kötü adamlar dinliyor olabilir."

Paul, "Bence bu şekilde bir yere varamıyoruz," dedi.

Mary ona yaklaştı. "Sanırım bir şey gördüm."

"Ne?"

"Geçit kapısında."

Geçit kapısı o anda titreşti.

David, Kate'e baktı. "Onu programlamış mıydın?"

"Janus'un ilk hedefine. Gidip geri gele..."

"Hayır. Gidecek biri varsa o da..."

David başını hızla çevirdi. Milo gitmişti.

Sonra çabucak bir şeyler oldu, Paul'ün takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde.

David geçit kapısına adım attı ama Kate onu kolundan yakaladı. David, Kate'e döndü.

Sonja geçit kapısının içinden geçti, sonra da David, Kate'in kolunu üzerinden savuşturup içine adım attı ve Kate onun peşinden koştu, Mary ve Paul'ü ağızları açık, öylece bakakalmış bir halde geride bıraktılar.

Geçit kapısının ışığı Dorian oraya tam varmadan bir salise önce söndü.

Victor, "Ne oldu?" diye sordu.

Alfa İnicisi'ndeki acil durum protokolleri, geçit kapısı bağlantısını açık tutmalıydı, böylece geriye kalan tek acil çıkış işlevsel kalacaktı. Dorian kontrol panelini kurcaladı, ekranda şu kelimeler belirdi:

```
Hedef geçit kapısı bağlantısı kesildi.
```

Dorian yeniden bağlanmaya çalıştı.

```
Hedef geçit kapısı kullanımda.
```

Kullanımda mı? Düşman sinyalciyi işgal ediyor olabilirdi. Ya da... Dorian paneli çalıştırdı, bütün gücüyle sinyalcinin geçit kapısına bağlanmaya çalıştı.

Mary geçit kapısına doğru bir adım attı.

Parlayan kemerin yüzeyinde bir surat belirdi, yalnızca birkaç santimi görünüyordu.

Milo'ydu bu.

Milo gözlerini kapamıştı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Kendinizi kurtarın!"

Mary, Paul'ün kolunu tutuverdi, tırnaklarını etine geçirdi.

Milo gözlerini açtı ve birden sırıttı. "Şaka yapıyorum. Hadi gelin. Her şey yolunda."

Geçit kapısının bağlantısı yeniden kurulduğu anda, Dorian içinden geçti ve küçük uzay istasyonunu aradı. Boştu.

Başka bir sinyalciye geçmişlerdi. Ahmaklar. Dışarıda ne tür tehlikeler vardı? Biliyorlar mıydı? Umurlarında mıydı?

Dorian iletişim bölmesine gitti ve günlükleri açtı. Birkaç dakika içinde konumlarını bulacaktı. Onları zamanında durdurabilmeyi umuyordu.

26

Milo için bu yeni sinyalci de başka bir mucizeydi. Ekibi buraya o getirmiş, onlara öncülük etmişti. İçgüdüsel olarak en başından beri amacının bu hareket olduğunu biliyordu. Tam o saniyede geçit kapısından geçmeseydi, çok korkunç şeyler olacakmış gibi hissetmişti. Belki de bunu hiç bilemeyecekti. Ekip arkadaşlarına dönerken bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Bu sinyalci farklıydı. David anında anlamıştı bunu. Dünya'yı saklayan istasyon bir bilim sinyalcisiydi. Zemin inci beyazı, duvarlar mat gri, her bir birimi minimal ve klinikti.

Bu sinyalci daha askeri gibiydi; daha karanlık ve bakımsızdı, zemini ve duvarları siyahtı. Antik zamanlardan kalmış ve kullanılmış gibiydi, yıpranmış denebilirdi. Bir önceki sinyalcide geçit kapısının karşısında geniş panoramik pencere varken, burada uzayın karanlığına bakan pencere göreceli olarak daha küçük, daha endüstriyeldi. Dışarıda birkaç yıldız göz kırpıyordu ancak gözüne çarpan başka bir şey göremedi.

David silahını kaldırdı ve içeriyi aradı, Sonja hemen onu takip etti, arkasını kolladı.

Yapısı bir önceki sinyalciyle benzerdi: Merkezinde geçit kapısı bulunan tabak şeklinde bir araçtı. Fakat bir merdiveni ve iki katı vardı. Burada daha fazla oda ve ekipman bulunuyordu. Ve boştu.

David hafif bir hareketlenme hissetti. Bu sinyalci dönüyor muydu?

Geçit kapısına döndü, Paul ve Mary onlara katılmıştı.

David, Milo'yu omuzlarından yakaladı. "Bunu bir daha asla yapma."

"Yapan ben olmak zorundaydım."

"Ne?"

Milo başını sallayarak, "En kolay harcanabilecek kişi benim," dedi.

"Sen harcanabilir falan değilsin."

"Bilim insanı ya da asker değilim. Ben..."

"Sen bir çocuksun."

"Hayır, değilim."

"Bundan sonra en son sen geçeceksin."

"Niye?"

David, "Çünkü," dedi başını iki yana sallayarak. "Bunu... büyüyünce anlarsın." Bu kelimeleri söylemek onun için gerçeküstü bir andı: Anne babasının ona kim bilir kaç kere söylediği sözleri tekrar ediyordu; eskiden David bunu hep ucuz bir kaçış olarak görmüştü.

Milo, "Bunu şimdi anlamak istiyorum," dedi.

"Sen en son tehlikeye atacağımız kişisin."

"Niçin?"

David nefesini bıraktı ve başını salladı. "Bunu sonra konuşuruz. Sadece... şimdilik odana çık, Milo." David kendi sözlerine içinden inledi. Milo ayağını sürüyerek odalara ilerlerken Kate'in gülmemek için kendini tutmaya çalıştığını gördü.

David, Sonja'ya başıyla işaret verdi, o da geçit kapısında nöbet tutacağı yeri ayarlamaya başladı.

David kolunu Kate'e sardı, onu yatak odalarından birine doğru götürdü.

Kapıyı kapatınca, "Gençler işte," dedi Kate.

David, "Senden de çok memnun değilim," dedi. "Ona kapıyı sen açtın."

"Geçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Önce en önemli konuya bakalım: Sloane peşimizden buraya gelebilir mi?"

"Evet. Ama bizi bulması biraz zor."

"Ne kadar zor?"

"Binde bir ihtimal." Kate durdu. "Tabii çok, çok zeki değilse."

David bundan hoşlanmamıştı. Dorian Sloane'dan nefret ediyordu. Hayatının büyük bir kısmını Sloane'u bulup cezalandırmaya adamıştı fakat düşmanı hakkında yalan söylemeyecekti: Adam zekiydi.

"O zaman bu bir sorun."

Kapı açıldı ve Paul kafasını içeriye soktu, konuşurken suratını buruşturdu. "Gerçekten çok özür dilerim ama bunu görmeniz gerek."

Kate ve David onun peşinden geçit kapısı bölgesine geri döndüler; diğerleri onlara sırtları dönük durmuş, küçük pencereden bakıyordu.

David bu sinyalcinin gerçekten de döndüğünü fark etti. Pencereden görünen boş uzay manzarası değişmişti.

Manzaranın ortasında parlak bir güneş yanıyordu fakat David'in nefesini kesen, sinyalciden yıldıza kadar uzanan muazzam enkazdı. Etrafa uzay gemilerinin binlerce, belki de milyonlarca parçadan oluşan kalıntısı yayılmıştı. David uzayda yüz tane Dünya yok edilse bile bu paramparça gemilerin kapladığı alanı dolduramayacağını düşündü. Uzayda dolaşan enkaz çoğunlukla siyah ya da griydi fakat boşlukta arada bir beyaz, sarı ve mavi noktalar görünüyordu. Moloz parçaları birbiriyle çarpışıyor, bir saliseliğine yıldırım gibi onları birbirine bağlayan mavi ve beyaz ışık kemerleri uzanıyordu. Hepsine bir anda bakınca, ışıldayan

karanlık enkaz alanı uzayın içinde güneşe giden bir asfalt yolu andırıyordu.

Diğerleri bir önceki sinyalcide Dünya'nın manzarası karşısında huşu içinde durmuşlardı, şimdi sıra David'deydi. Bir asker ve tarihçi için bu görüntü bilinç sınırlarını aşan bir andı.

David bir parçasının kendini bıraktığını hissetti. Belki de sebebi büyüklüğü, evrenin muazzam boyutu karşısında insan ırkının ne kadar küçük bir zerre olduğunu fark etmesiydi, belki de evrende bu kadar kuvvetli, dünyaları yok edebilecek bir gücün olduğuna dair bir kanıt görmekti. Sebebi her ne olursa olsun, o anda içinde bir şeyler değişmişti.

Kate haklıydı.

Saklanamazlardı. Ya da uygun bir zamanı kollayamazlardı.

Hayatta kalma şansları neredeyse yoktu.

Şimdi harekete geçmeleri gerekiyordu. Bu onların tek umuduydu.

27

Dorian sinyalcinin bilgisayarını vurmak istiyordu. Bir de Kate Warner'ı. Geçit kapısının *Alfa İnicisi*'yle bağlantısının kesildiği birkaç dakika içinde, Kate diğer bin sinyalciye bağlanmıştı. Girdilerin hepsi aynı zaman aralığında gruplanmış, Dorian'ın geçit kapısının hangi sinyalciye ne kadar süreyle bağlandığını görmesine engel oluyordu. Kate Warner ilk saniyede 999 sinyalciye bağlanmış, sonra da geri kalan zamanı asıl hedeflerine geçmek için kullanmış olabilirdi. Girdideki bin konumdan herhangi birinde olabilirlerdi.

Dorian odada ileri geri yürüdü. Onları nasıl bulacaktı? Elinde ne vardı? Kontrol etmişti: Kamera kaydı yoktu. Başka bir sinyalciye geçit kapısı açmak riskli bir hamleydi. David ve Kate'in bu sıçrayışı gerçekleştirmiş olmaları Dorian'ı bile şaşırtmıştı.

Gidecekleri yeri nasıl seçmişlerdi ki? Rasgele mi? Kesinlikle rasgele olamazdı. Kate'in bildiği bir şey mi vardı? Bir şey biliyor olmalıydı ama ne? Onun elinde ne vardı? Kate, Atlantisli bilim insanlarından birinin anılarına sahipti. Elindeki ipucu neydi; onlara yardımcı olabilecek bir şey mi hatırlamıştı? Bir müttefik mi? Bu fikir Dorian'ın içinde bir şüphe çanının çınlamasına sebep oldu. Kendisinden daha fazla şey biliyorlarsa...

Hemen bilgisayarı kurcaladı. Evet. Sinyalcide yeniden canlandırma anılarının bir yedeği vardı. Üç girdi bulunuyordu: Janus'unki, siliniyor olarak tanımlanmış olan ortağınınki ve... Ares'inki.

Dorian bilgisayarda sorgulama yaptı. *Yeniden canlandırma anılarını görebilir miyim?* diye sordu.

```
Yalnızca kendi anılarınıza erişebilirsiniz, General
Ares.
```

Sinyalci onu Ares olarak tanımıştı. Bilgisayara yeniden sordu. *Onları nasıl görebilirim?*

Odanın yan tarafındaki küçük bir kapı açıldı.

```
Konferans kabini yeniden canlandırma anı
simülatörü olarak ayarlanabilir.
```

Dorian kare odanın içine adımını attı. Duvarlar ve zemin ışıl ışıl parlıyor, kutu gibi yerin sanki ışıktan yapılmış ve uçsuz bucaksızmış gibi görünmesini sağlıyordu. Dorian gözlerini kırptı ve görüntü gitti, yerini tren istasyonuna çok benzeyen bir yer aldı. Yukarıda geniş bir tabela asılıydı, boştu.

Bilgisayar sesi, "Anı tarihini belirleyin," diye gürledi.

Dorian, *Anı tarihi*, diye düşündü. Nereden başlamalıydı? Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Bir an sonra, "Bana Ares'in en acı dolu anısını göster," dedi.

Tren istasyonu kayboldu ve Dorian kıvrımlı camda yansımasını gördü. Ancak bu kendisinin değil, Ares'in yüzüydü. Antarktika'daki haliyle neredeyse aynı görünüyordu ancak yüz hatları bir şekilde farklıydı. Aynı sertlikte değildi.

Dorian ilk başta başka bir tüpün içine girdiğini sandı ama bu fazla büyüktü. Etrafına bakındı. Bir asansör vardı. Yansımanın geri kalanı giysilerini gözler önüne serdi: sol göğsünde rütbe arması olan mavi bir üniforma.

Saniyeler geçip asansör yükselince, Dorian kendi düşüncelerinin ve varlığının uçup gittiğini hissetti. Artık asansörde duran

sadece Ares'ti; Dorian sadece izliyor, olanları geldiği gibi tecrübe ediyordu. Bu anıda Ares olmuştu.

Asansör sarsıldı, sonra şiddetle sallanıp Ares'i arka duvara fırlattı. Etrafında kelimeler ve sesler döndü, bilincini yitirmemek için mücadele etti.

Bulanık görüntüler ve geveleme gibi gelen gürültü birleşti, şimdi adamın biri kulağına bağırıyordu. "Komutanım, bizi yakaladılar. Ana filoya geçiş izni veriyor musunuz?"

Asansör kapıları açılırken Ares kalktı ve gemi yeniden sarsıldı. Bir ekranın uzaktaki duvarı kapladığı kaptan köşkündeydi. Odada bir düzine üniformalı Atlantisli bağırıyor, terminallere işaret ediyorlardı.

Ekranda dört büyük gemi yüzlerce yuvarlak, koyu renkli objeden kaçıyordu; onlara yetişiyor, ateş ediyorlardı. Koyu renkli küreler en arkadaki geminin üzerine çullandılar, sarı ışıklar ve mavi patlamalarla birlikte içinden geçtiler.

"Ana filoya geçiş yapalım mı, efendim?"

Ares, "Olumsuz!" diye bağırdı. "Cankurtaran sallarını yollayın. Yayarak gönderin."

"Efendim?"

"Dediğimi yapın! Sallar bitince destek kuvvetlere yerçekimi mayınlarını fırlatmalarını ve bütün gemilere asteroit toplarını yollamalarını emredin."

Ekranda, filodan geriye kalan geminin içinden bin küçük disk kayarak çıktı, içlerinden sadece bir iki tanesi gemileri çevreleyen toplarla temas etti. Patlamalar küreleri parçaladı ama sayıları çok fazlaydı.

Ekran ışıkla dolup kavurucu sıcak gemiyi yırtarak açıp ona çarptığında, Ares, *Filomuzu koruyarak can vereceğiz*, diye düşündü.

Gözlerini açtı. Kabaran bir ışık dalgasına –biraz önce mücadele verdiği savaşın kalıntılarına– bakan tek bir pencereye sahip küçük, dikdörtgen bir gemide duruyordu.

Cankurtaran sallarından birindeydi. Acil durum tahliye etiketi onu diğer dokuz kişiyle birlikte sala getirmişti: kendi kaptan köşkündeki ikinci kaptan ve alt filosundaki diğer gemilerin kaptanları ve ikinci kaptanları. Hepsi medikal tüplerin içinde ayakta duruyordu. Birkaçı kafasını çıkarıp içeriyi saydı.

Dalga onlara ulaştı ve ısı parlaması, acı ve kemikleri titreten darbe bir kez daha Ares'in içinden geçti.

Gözlerini açtı. Başka bir cankurtaran salındaydı. Dalga daha uzaktaydı. Tahliye etiketi, dalga sonuncuyu yok ettiğinde onları bir sonraki sala taşımıştı. Ares dalga onlara yaklaşırken büzülüp sinmeye çalışmakla uğraşmadı. İzledi, bekledi, kendini hazırladı. Darbe, ısı ve acı yeniden üzerinden geçti ve kendini üçüncü cankurtaran salında buldu. Beşinci sala geldiğinde, dalganın gelişinden korkmaya başlamıştı.

Onuncuya vardığında artık gözlerini açamıyordu. Zaman kavramı sanki kaybolmuştu. Yalnızca ıstırap ve hiçliğin yükselip inen dalgası vardı. Sonra gemi sarsıldı ama ısı ve acı gelmedi. Ares gözlerini açtı. Sal uzayda fırıl fırıl dönüyordu. Dönmeye devam etti ve Ares yerçekimi dalgasının uzaktaki yıldızlar olan küçük ışık noktalarını kıvırarak yuvarlanıp uzaklaştığını gördü; eskisi kadar güçlü değildi.

Ares gözlerini kapadı. Cankurtaran salının medikal koma başlatıp başlatmayacağını ya da sadece ölmesine izin verip vermeyeceğini merak etti. Hangisini tercih ederdi, bilmiyordu. Bundan sonra ne geleceğinden emin değildi ama yalnızca hiçliği tecrübe etti; his ve düşüncelerden arınmış bir zaman uçurumuydu.

Salın kapıları sonuna kadar açılırken metal gıcırdadı. İçeriye hava doldu ve ışık birden üzerine düşüp gözlerini acıttı.

Bir geminin içinde, büyük bir kargo bölmesindeydi. Düzinelerce asker etrafında durmuş, bön bön bakıyordu. Salın platformuna beyaz ve mavi üniformalı medikal ekip hızla çıktı ve beklentiyle ona selam verdi.

Ares içeriye gömülü medikal tüpün kapısını iterek açtı ve dışarıya adım attı. Bacakları tutmuyordu, bütün gücüyle ayakta durmaya çalışırken yere çöktü. Kollarını bacaklarına sardığını ve yan tarafa doğru düşerken top gibi kıvrıldığını hissetti. Medikal ekip onu sedyeye kaldırdı ve saldan uzaklaştırdı. Diğer dokuz asker gözleri kapalı halde tüplerinde duruyordu. "Subaylarımı niçin çıkarmıyorsunuz?"

Teknisyen boynuna bir cihazı bastırdı ve Ares bilincini kaybetti.

28

Ares'in anısı sona erdiğinde, Dorian kendini Dünya'nın yörüngesinde dolaşan sinyalcinin içindeki ışıldayan beyaz odada buldu. Ares gibi Dorian da yerde top gibi kıvrılmıştı, bedeni zangır zangır titriyordu. Burnundan kan aktı ve midesi bulandı. Kalp atışları hızlandı ve burnundan daha fazla kan aktı, sanki kendi korkusu bedenindeki kanı son damlasına kadar dışarıya pompalayacaktı.

Bilincini kaybetmemek için odaklandı. Bu anı ona ne yapmıştı? Dorian haftalar boyunca Ares'in anılarını görmüştü. Atlantis Vebası sırasında hem Ares'in *Alfa İnicisi*'ne yaptığı saldırıyı hem de son on üç bin yıldır insanlığın evrimine şekil veren olayları görmüştü. Ares'in o anıları ona gösterdiğini, Ares'i kurtarması için görmesi gereken şeyleri ona sunduğunu biliyordu.

Sonraki haftalarda, burun kanamaları ve gece terlemeleri başlamıştı. Sık sık, etkisi hemen geçen kâbuslardan uyanıyordu.

Dorian bu anıları yeniden yaşamanın onu öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Ve başka bir seçeneğim var mı acaba, diye düşündü. Ares'in geçmişiyle ilgili gerçeklerin tamamını öğrenmesi gerekiyordu ve kendi hayatına yön veren bu bastırılmış anıları, bilinçaltındaki o canavarı görmeyi arzuluyordu.

Etrafına bakındı. Odanın başlangıcı ya da sonu yok gibi görünüyordu; Dorian kapının nerede olduğunu hatırlayamadı fakat bunun bir önemi yoktu: Buradan ayrılmaya niyetli değildi.

Anıyla ilgili bir şey kesindi; dışarıda bir düşman vardı. Ares bu konuda yalan söylememişti.

Fakat bir şey yerine oturmuyordu. Anının içinde, Dorian, Ares'in bir asker olmadığına dair kuvvetli bir izlenime kapılmıştı, en azından o anda. Yüzlerce küreyle yapılan savaş doğaçlama gibi görünmüştü: asteroit topları, yerçekimi mayınları... bunlar keşif araçları gibi gelmişti kulağa, silah gibi değil. Mürettebat ve gemiler savaşa hazırlanmamış, savaş için yapılmamıştı.

Dorian sesli komut sistemini kullanarak yeniden canlandırma anı simülasyonunu tekrar etkinleştirdi. Tren istasyonu simülasyonunda bir sonraki anıyı yükledi, bir önceki anının bıraktığı yerden devam etti.

Ares gözlerini açtı. Revir odalarından birindeki yatakta yatıyordu.

Orta yaşlı doktor köşedeki sandalyeden kalktı ve ona yaklaştı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Ekibim?"

"Onlarla ilgileniyoruz."

Ares, "Durumları?" diye sordu.

"Belirsiz."

Ares, "Söyle," diye emretti.

"Hepsi komada. Fizyolojik olarak bir sorunları yok. Uyanmaları gerekir fakat hiçbiri uyanmıyor."

"Ben neden uyandım?"

"Bilmiyoruz. Üzerinde çalıştığımız teori sizin psikolojik acı eşiğinizin, zihinsel dayanıklılığınızın daha yüksek olduğu."

Ares üzerini örten beyaz çarşafa baktı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Bana bunu sormayı kes. Karımı görmek istiyorum."

Doktor gözlerini kaçırdı.

"Ne?"

"Filo konseyinin size rapor vermesi gerekiyor..."

"Önce karımı göreceğim."

Doktor kapıya yaklaştı. "Nöbetçiler size eşlik edecek. İhtiyacınız olursa buradayım."

Ares temkinli bir şekilde yataktan dışarı adım attı, uzuvlarının onu yüzüstü bırakıp bırakmayacağını merak etti ama bu sefer dayanıklılardı.

Masada katlanmış bir standart hizmet üniforması vardı. Üzerinde rütbesi ve nişanlarının bulunduğu sefer filosu üniformasının nerede olduğunu merak etti. İnce giysiyi açtı ve istemeye istemeye üzerine geçirdi.

Dışarıya çıkınca nöbetçiler onu bir oditoryuma götürdü. Ortasında, sahnenin hemen dışındaki yükseltilmiş masaya bir düzine amiral oturmuştu ve üzerlerinde çeşitli üniformaları ve nişanları bulunan iki yüz vatandaş arkalarındaki koltukların hepsini doldurmuştu. Ares'in tanımadığı bir amiral ona tam görev raporu sunması talimatı verdi.

"Adım Targen Ares, muharebe komutanı, Yedinci Sefer Filosu. Şu anki görevim..." Zihninde yok edilen filosunun görüntüsü belirdi. "En son görevim *Helios* kaptanlığı ve Yedinci Sefer Filosu'nun Sigma grubunun alt filo komutanlığıydı. Görevimiz halihazırda gözcüler olarak anılan kürelerden birini ele geçirmekti."

"Ve başarılı oldunuz mu?"

"Evet."

"Raporunuzu cankurtaran salından edindiğimiz geminin günlükleri ve telemetrisiyle karşılaştırmak istiyoruz."

Ares'in arkasındaki devasa karanlık ekran Ares'in yok edilen gemisinin kaptan köşkündeki görüntüsünü gösterdi. Ekran tek başına uçan bir küreyi gösteriyordu.

Video dört gemisinin küreyi takip ettiğini, sonra da kürenin onları takip ettiğini gösterdi.

"Onu gözcü hattından çekmeyi nasıl başardınız?"

"Hattı haftalar boyunca izledik. Gözlemimiz sekiz ışık yılı boyunca sürdü ve gözcü ağının galaksimizin büyük bir şeridini kapladığı konusunda üzerinde çalışmakta olduğumuz teoriyi doğruladı. Küreler arası mesafe eşit, bir örümcek ağı gibi, fakat hareket ediyorlar, üzerimize doğru kapanıyorlar. Yakın bir tehlike değil ancak hareket hızları bu şekilde sürerse, uzak gelecekte, yaklaşık yüz bin yıl içinde, gözcüler güneş sistemimize ulaşacak."

Salonu mırıltılar kapladı.

"Küreyi nasıl ele geçirdiniz?"

"Kürelerden arada bir hattı bozanlar olduğunu fark ettik ama çabucak geri dönüyorlardı. Bu durumu başıboş uzay sondalarının varlığıyla bağdaştırdık. Genellikle soyu tükenmiş medeniyetlerden kalma antik gemi enkazlarıydı bunlar. Çoğu güneş enerjisiyle çalışıyor ve basit evrensel selamlamalar yayınlıyordu. Her seferinde küreler bu uzay sondalarına gidiyor, bir tür analiz yapıyor ve onları yok ediyordu. Görev brifingimiz, kürelerin, gözcü hattını geçmeye çalışan her gemiye saldırdığını bildiriyordu. Ancak hiçbir gemi yok edilmemişti, bu yüzden kürelerin uzay sondalarını yok etmeleri bizleri meraklandırdı. Bunu bir uyarı olarak almamız gerekirdi. Basit bir ikili diziyi tekrarlayan kendi uzay sondamızı yaptık. Kürelerden birini çekmek için onu kullandık."

Ekran bir kürenin filoyu takip edişinin görüntüsünü oynattı, önünde uçan küçük bir objeye yaklaşıyordu. Sonrasında gemilerin kürenin etrafında döndükleri bir sahneye geçti, ardından kürelerin yok edildikleri birkaç sahneyi gösterdi.

Küreyi ele geçirmek için yapılan birkaç teşebbüs başarısız oldu. Sonunda içlerinden birini yakalamayı başardık, bu süreçte onu devre dışı bırakmış olsak bile."

Ekran değişti ve Ares'in gemisinin kargo deposunu gösterdi, muazzam büyüklükte bir siyah küre Ares'e tepeden bakıyordu. Gemi sarsıldı ve Ares duvara dayandı.

"Bu saldırının başlangıcı. Bir düzine küre *Helios*'u hedef aldı ve plazma toplarıyla ateş etti. Onlardan kaçmayı başarabildik. Hat gözcüleri çok basit bir yapıya sahip gibi görünüyorlar. Bizim gemilerimizden çok daha yavaşlar. Görev parametrelerimiz iletişim kurmamamızı gerektiriyordu, biz de sessizliğimizi koruduk. Birkaç saat sonra, stabil solucan delikleri açıldı ve yeni bir gözcü türü geldi. Yüzlercesi. Onlar çok daha... gelişmişti. Ve saldırgan."

Arkasındaki ekran savaşı tekrar oynattı.

"Niçin filoya geçiş yapmadınız?"

"Korkudan. Yeni gözcüleri Yedinci Filo'ya, sonrasında da gezegenimize götürmekten korktum. Kaybımızın haklı bir kayıp olduğu çıkarımında bulundum. Verimizi filoya iletme konusunda da aynı korkuyu taşıyordum. Cankurtaran sallarını, komutanların hayatta kalıp bu bilgiyi geri getirebilmeleri umuduyla kullandım. Yerçekimi mayınlarının gözcü filosunu yok edeceğini ve sonrasında gelen dalganın, salları savaşa katılmakta geç kalan gözcülerin menzilinden çok daha uzağa itmesini umdum. Salların arasında boşluk bıraktım, biri yok edilirse tahliye etiketlerimiz bizi zincirdeki bir sonraki sala götürecekti. Bunun işe yarayacağından emin değildim ama salların en azından girdilerimizi ve telemetrimizi taşımasını umdum."

"Bu açıdan, görevinin başarıyla sonuçlandığı kanısındayız, Ares. Bize getirdiğin bilgi bu savaşta bizi kurtarabilir."

"Savaş mı?"

Oditoryum sessizdi.

"Görevimin sonraki aşaması hakkında bana rapor verilecek mi?"

"Evet. Gizlice. Seni görmeyi çok isteyen biri tarafından."

29

Nöbetçiler Ares'i *Helios*'taki kaptan odasından çok daha büyük bir kamaraya götürdüler. Ona amiral rütbesinde biri gibi davranıyorlardı. Bir cevap bulma umuduyla veri istasyonunu denedi ancak kapalıydı. Ondan ne saklıyorlardı?

Sefer filosu yüz yıldan uzun süredir gözcülerin varlığını biliyordu fakat bu kürelerin sadece uzun zaman önce soyu tükenmiş bir kadim medeniyetin kalıntısı olduğunu varsaymışlardı, yıldızlarla ilgili olayları inceleyen bilim şamandıraları olmaları muhtemeldi.

Bundan çok daha fazlası oldukları ortadaydı.

Kapı açıldı ve karısı Myra içeri girdi, kan çanağı gözlerine yaşlar doldu.

Ares ona doğru koştu ama birden duruverdi. Karısının şişmiş karnına bakıp anlamaya çalıştı.

Myra aralarındaki mesafeyi kapadı ve ona sıkıca sarıldı. Ares de ona sarıldı, zihninde milyonlarca soru birbiriyle savaşıyordu; tek bir düşünce galip geldi: *Ben hayattayım ve o burada.*

Koltuğa oturdular ve ilk konuşan Myra oldu.

"Sen gönderildikten hemen sonra öğrendim. İletişim kurulmaması emrini aşmak için birkaç kez talepte bulundum ama geri çevirdiler."

"Ben sadece nokta bir yıldır yokum."

Kadın yutkundu. "Sana benim söylememi istediler. Sen aslında nokta yedi yıldır yoktun. Kaybolmuştun, nokta beş boyunca görev sırasında öldürülmüş olduğunu düşündüler. Cenazeni yaptık."

Ares yere baktı. Yarım yıldır yok muydu? Ona ne olmuştu? Dalga geçtiğinde, zincirdeki cankurtaran sallarına atlamayı kestikten sonra medikal tüpten çıkabilmesi gerekiyordu. Fakat bilinci geri gelmemişti. Zaman kaybolmuş ve zihni gerçeklikten kopmuş gibiydi.

"Anlamıyorum."

"Doktorlar zihninin bir kısmının kısaca kapandığını düşünüyor... bütün subaylara da aynısı oldu. Diğerleri hâlâ bitkisel hayatta ama fiziksel olarak iyi durumdalar. Doktorlar senin için çok endişeleniyor. Seni... değerlendirmemi istiyorlar."

"Ne için?"

"Herhangi bir zihinsel değişiklik için. Bu tecrübenin seni değiştirmiş olabileceğini düşünüyorlar... psikolojik olarak."

"Nasıl?"

"Emin değiller. Bu tecrübenin senin zihninin acı eşiğini artırmış ve beyin yapını kalıcı olarak değiştirmiş olabileceğini düşünüyorlar; bu da senin gidip her türlü... Söylenenleri tekrar etmek istemiyorum. Endişeleniyorlar."

"Bende hiçbir sorun yok. Aynı adamım."

"Bunu görüyorum. Onlara söyleyeceğim. Eğer bir... sıkıntı varsa da bunu düzelteceğiz... birlikte."

Kendinde bir değişiklik hissetti. Ares içinde tütmeye başlayan bir hiddetin büyüdüğünü fark etti.

Rahatsız edici sessizliği karısı bozdu. "Sen kaybolduktan sonra, *Pylos*'a geçtim. Nokta iki yıl boyunca arama yaptılar. Ardından cenaze yapıldı ama kaptanı, aramaya devam etmem için araştırma gemilerinden birini almama izin vermesi için ikna ettim. İznimin tamamını kullandım. Sanırım filonun medikal ekibi yeterince ararsam, yani tatmin olana kadar ararsam, bunun benim için ve hamilelik süreci için daha sağlıklı olacağını düşündü."

"Beni sen mi buldun?"

"Hayır. Sanırım asla da bulamayacaktım. Uzayın büyük boşluğunu ve salın acil durum sinyalinin kapalı olduğunu düşününce..."

"Bunu yapmak zorundaydım."

"Biliyorum. Gözcüler seni bulurdu."

"Anlamıyorum."

"Başka bir şey buldum. Uzun menzilli taramalarım gözcü hattında muazzam değişiklikler gösterdi. Dizilişleri bozulmuş durumda. Geri çekiliyorlar. Senin hatta bir delik açtığına inanıyoruz ve biri içinden geçmeye çalışıyor. Gözcüler onlarla savaşıyor. Amiraller ve küresel konsey, gözcülerin düşmanının bizim için bir müttefik olabileceğini düşünüyor... onlara katılabilirsek."

Myra çantasından bir tablet çıkardı ve Ares'e verdi. "Gözcü hatlarıyla ilgili bulduğum şey, filo komutanlığını bütün sefer filolarını gözcü hattının bu tarafına göndermeye ikna etti. Gemilerin hepsi seni aradı, uzay sondaları gönderdi. Bir araya getirilen taramalar gözcü hattındaki boşluğun büyüdüğünü gösterdi." Bir görüntü açtı. "Sebebi bu."

Ares görünce neredeyse irkilip geri çekilecekti. Binlerce geminin enkazıyla dolu bir savaş alanı dev bir yıldıza kadar uzanıyordu.

"Ne..."

"Bu savaş alanı, müttefik adayımızın içinden geçmeye çalıştığı alan. Dahası da var. Bizimle iletişime geçmeye çalışıyorlar. Sondalarımız bir sinyal yakaladı. Basit bir sinyal. Arkasından dört temel kodlu bir tür şifre gelen bir ikili dizi. Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. Bu ordunun hattaki bu deliği açmak için çok şey feda ettiğini düşünüyoruz... Senin ilk başta açtığın yere, küreleri hattan uzaklaştırdığın yere odaklanmışlar. Bütün filo şu anda oraya doğru gidiyor. Yarın varmış olacağız."

"Görevimiz?"

"Temas kurmak. Bir müttefikimiz olup olmadığını ve gözcü savaşında onlara nasıl yardım edebileceğimizi görmek."

"Başka ne biliyoruz?"

"Çok fazla şey değil. Gözcüler bütün sondalarımızı yok etti ancak bir görüntü elde ettik." Tablete dokundu ve uçan bir geminin pürüzlü görüntüsü belirdi. Ares yuvarlak ambleme baktı, kendi kuyruğunu yiyen bir yılandı bu.

"Bir yılan..."

"Onlara Yılan Ordusu diyoruz."

"Onlar insan mı?"

"Enine kesitte görebildiğimiz koridorların boyutuna bakılırsa bu mümkün. Ve onların kodunu okuyabiliyoruz. Yakında çözeceğiz."

30

David için askeri sinyalciden yanan yıldıza uzanan muazzam enkaz alanından gözlerini ayırmak olağanüstü bir irade gücü gerektirdi. Manzara insanı etkisi altına alıyordu. Burada olmuş şeylerin gizemi, binlerce, belki de milyonlarca gemiyi yok edebilecek şeyin ne olduğu, zihnini olasılıklarla ve korkuyla doldurdu. Onu gördüğü anda duruma, hatta hayata bakışı tamamen değişmişti.

Döndü. Paul, Mary, Milo ve Sonja bekliyordu fakat David sadece Kate'e baktı. Kate'in yüz ifadesi David'i okumaya çalışırken korkudan kafa karışıklığına büründü.

David, "Tamam," dedi. "Kate şu anda burada güvende olduğumuzu söylüyor. Bu fırsatı ihtiyacımız olan bir şey için kullanacağız."

Onu bezgin, yılmış ifadeler karşıladı. Ardından gelen saniyeler içinde kimse "ihtiyaçları olan şeye" dair tek bir tahminde bulunmadı.

David, "Dinlenmek," dedi. "Herkes önümüzdeki sekiz saat boyunca karnını doyuracak, uyuyacak ve duş alacak, başka hiçbir şey yapmayacak."

Sonja geçit kapısına bir bakış attı.

David, "Bu sefer nöbet tutmak yok," dedi. "Geçit kapısına barikat kuracağız. Bu sinyalcide yeterince erzak var. Koridorun da iki tarafına yedek barikatlar kuracağız. Sloane geçerse bu bizi yeterince erkenden uyaracaktır." Durdu ve sözlerinin anlaşılmasına izin verdi. "Pekâlâ, hadi başlayalım. Sonja, barikat kurmama yardım edebilirsin. Milo, sen de."

Milo gülümsedi, sonra da Sonja ve David'e katılırken ciddileşti. Depolardan ağır gümüş kutuları taşımalarına yardımcı olurken hırıldıyordu.

Barikat tamamlanıp herkes odalarına çekildiğinde, David bir elini Milo'nun omzuna koydu. "Milo..."

"Biliyorum, ben..."

"Bitirmeme izin ver. Sana biraz önce, büyüdüğünde anlayacağını söyledim. Ben çocukken annemle babam bunu hep söylerdi bana." Milo'nun yüzündeki ifadeyi okudu. "Senin çocuk olmadığını biliyorum ama bu, büyüklerin çocuklara henüz anlayamayacakları bir şey olduğunda söyledikleri bir şeydir... ve bu birçok kez olur. Ama şu an onlardan biri değil. Hiçbirimiz senin geçit kapısından geçmeni istemedik çünkü biz senin hayatını asla kendi hayatlarımızdan önce tehlikeye atmazdık."

"Neden?"

"Çünkü biz yetişkinleriz ve seni önemsiyoruz. Bizim büyüyüp olduğumuz kişiye dönüşmek için şansımız oldu. Senin önünde daha yaşayacağın bir hayat var ve bizimkinden daha önemli. Bu askeri bir karar değil, bu doğru olanı yapmakla ve vicdan azabı çekmeden yaşayabileceğimiz kararlar almakla ilgili. Senin hayatından önce kendimizinkini düşünseydik, hiçbirimiz bununla yaşayamazdık. Anlıyor musun?"

Milo, "Evet," dedi alçak sesle.

"Sana güvenebilir miyim, Milo?"

"Güvenebilirsiniz, Bay David. Her konuda."

David odaya girdiğinde, Kate küçük çalışma masasında oturuyor, başını kaşıyordu.

Kate, "Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi.

"Değilim."

Kate kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, kızgındım. Ama şimdi değilim."

"Gerçekten mi?"

"O moloz alanını görünce bir şeyin farkına vardım."

Kate bekledi, hâlâ şüpheliydi.

"O sinyal gerçekten potansiyel bir düşmandan geliyorsa ve Dünya'nın nerede olduğuna dair bir fikirleri varsa, yardım bulmak için büyük bir hamle yapmak zorundayız. Tabii Dünya üzerinde kurtaracak kimse kaldığını varsayarsak."

Kate yere baktı. "Katılıyorum. Ne yapmak istiyorsun?"

David giysilerini çıkarmaya başladı. "Şu anda, dinlenmek istiyorum. Sonra birlikte bir plan yaparız. Artık hücuma geçmek istiyorum. Bütün bu olanlar sırasında, senin hasta olduğunu öğrendiğim andan beri dişimi sıkıyordum. Seni ve geriye kalan vaktimizi boşa harcamak istemiyordum. Korkuyordum. Hâlâ korkuyorum ama sanırım üstesinden gelmek için herhangi bir şansımız bile varsa almamız gereken riskler var."

Kate, "Bir konuda haklıydın," dedi.

"Öyle mi?"

"Geriye kalan vaktimizin tadını çıkarmalıyız."

Paul uykuya daldığını hatırlamıyordu; o kadar yorgun düşmüştü. Gözlerini açtı ve sesin geldiği yeri aradı.

Mary duştan dışarı adımını attı ve göğsünü kapamak için kolunu rahat bir şekilde kaldırdı.

Paul hemen gözlerini kapadı ve kontrolden çıkan nabzını dizginlemeye çalıştı.

"Bu duş çok acayip."

Paul gözlerini açmadan, "Evet," dedi. "Tek kişilik susuz bir disko gibi."

Paul, Mary'nin giysilerini çamaşır sepetinden alışını, üzerine geçirişini ve sandalyeye oturuşunu duyabiliyordu.

"Evet. Bana solaryumu anımsattı."

Paul oturur pozisyona geldi ve ona merak içinde baktı.

Mary savunmaya geçerek omuz silkti. "Bir kere gitmiştim. Üniversitede, tam bahar tatilinden önce. Yanık olmamak için. Ve büyük ihtimalle çevre baskısından dolayı çünkü diğer kızlar..."

Paul ellerini kaldırdı. "Yargılamıyorum. Yani, sağlık açısından bakılırsa, bronzlaşmak için güvenli bir yol değil. Ama günlük küçük bir miktar güneş ışığı almak oldukça sağlıklı. UVB ışınları derideki kolesterolü, D vitamini için, ki bu aslında vitamin değil bir hormondur, bir öncü maddeye çevirebilir. Temel gereksinimlerden biridir aynı zamanda. Mevsimsel duygu durum bozukluğu, otoimmün durumlar, belli başlı kanserler, hepsi sağlıklı D vitamini seviyelerine bağlıdır."

"Doğru. Eh, ben de işte tam şeyi diyecektim, değişmediğimi yani... Solaryumlara gitmeye ya da farklı giyinmeye başlamadım. Önemi yok da zaten. Porto Riko'nun Arecibo şehrinde flörtleşecek insan yok."

"Tabii. Eminim öyledir. Ben senin değiştiğini düşünmüyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Paul boğazını temizledi. "Sen... tıpkı hatırladığım gibisin."

Mary gözlerini kıstı.

Paul, "İyi anlamda yani," diye ekledi.

Paul ardından gelen sessizliğin en az üç dört saat sürdüğünü düşündü.

Mary, "Hâlâ çok çalışıyor musun?" diye sordu.

"Hem de hep. Özellikle son birkaç yıldır."

"Ben de. Mutlu olduğum tek yer orası." Dirseğini masaya dayadı ve bir elini saçına daldırdı. "Ama sanırım her yıl mutluluğum azalıyor."

"O hissi bilirim. Birkaç yıl önce, şeyden sonra..."

Mary başını salladı. "Yeniden evlendin mi?"

"Ben mi? Hayır. Tanıştığım o diğer astronom... O, siz ikiniz..."

"Hayır. Tanrım, hayır. Kimseyle görüşmüyorum." Bir an durdu. "Hayatında bir kadın var mı?"

Paul rahat bir havayla konuşmaya çalıştı. "Pek sayılmaz." *Pek sayılmaz mı?*

"Ah." Mary şaşırmış gibi görünüyordu.

"Yani, birlikte yaşadığım biri var ama..."

Mary geriye çekildi.

"Hayır, öyle bir şey değil."

"Doğru."

"İşten sonra bir kere benimle eve gelmişti."

Mary gözlerini başka yere çevirdi. "Senin için bu şekilde olacağını tahmin etmiştim."

"Hayır, demek istediğim bu değil."

Mary dudağını kemirmeye başladı. Bu Paul'ün çok iyi bildiği bir alışkanlığıydı.

Paul boğazını temizledi. "Aslında oldukça basit. Bir çocuğumuz var..."

Mary'nin ağzı açıldı.

"Şey, benim çocuğum değil. Ya da artık öyle. Yani çocuk öyle. Adı Matthew."

"Matthew güzel bir isim."

"Evet, tabii, harika, harika bir isim. Ama Matthew benim biyolojik çocuğum değil... yani genetik olarak bağımız var ama o..."

"Bence biraz dinlensek iyi olur."

Kate, David'in yanında hareketsizce uzanmış düşünüyor, uyuyamıyordu. Kendine hâkim olamadan zihni sürekli bildiklerine kayıyor, bir işaret, bulmacanın bir sonraki parçasını çözmeye yarayabilecek bir ipucu arıyordu. İçgüdüsel olarak kaçırdığı bir ayrıntı, erişemediği yerde bir anahtar olduğunu hissediyordu.

David biraz horladı ama sonra durdu. Kate bu adamın uyuyabilme kabiliyetine hayret ediyordu... tehlike kapılarındayken bile, ki bu da tanıştıklarından beri geçen süreyi kapsıyordu aşağı yukarı. Kate'e sanki David ihtiyaç duyduğu anda beynini kapatıp uyuyabiliyormuş gibi geliyordu. Bu öğrenilmiş bir özellik miydi? Yıllarca gizli savaşlarda düşmanlarla mücadele etmenin sonunda mı edinmişti? Yoksa böyle mi doğmuştu? Kate'in onunla ilgili bilmediği çok şey vardı. Asla bilemeyeceği. Öğrenmeye zamanı olmayacaktı.

Bu düşünce, gelecekte olacaklar yüzünden Kate'in vicdanını biraz sızlattı. Bir yanı David'in uyanmasını, diğer yanı dinlenmesini istiyordu.

Yataktan kalktı, üzerine bir şeyler geçirdi ve sessizce odadan çıktı. Askeri sinyalcinin karanlık, kaygı verici koridorlarından ilerleyip iletişim bölmesine geçti.

Nereden başlamalıydı? Janus bu sinyalciyi bir sebeple seçmişti. Niçin? Buranın özelliği neydi? Burada bir savaş yaşanmıştı. Kate'in Atlantisli dengi bunu görmüş müydü?

Anı arşivi cevabı verdi: Hayır.

Aslında, Janus'un buraya depoladığı anılar sinyalci buraya yerleştirildikten binlerce yıl sonra başlıyordu. Kate'in dengi buraya adım bile atmamıştı.

Geriye gitmeye karar verdi. Bilgisayarda sorgulama yaptı, enkaz alanıyla ilgili tarihi kayıtları aradı.

Yılan savaş alanına dair bütün bilgiler Vatandaş Güvenlik Yasası gereğince gizlidir.

Yılan savaş alanı. Gizli.

Bilgisayarı otuz dakika daha kurcalamak başka herhangi bir bilgiyi ortaya çıkarmamıştı. Aslında Kate neredeyse başladığı noktaya geri dönmüştü. Bu sinyalcide hiçbir bilgi bulunmuyordu ve hiçbir ipucu yoktu. Bu bilinçli mi yapılmıştı? Onu bulan düşmanlardan korumak ve veri çekirdeğine ulaşılmasını engellemek için mi? Janus'un niyeti bu muydu? Burada başka hiçbir şey olmadığı için mi anıları buraya yollamıştı? Bu çok zekice olurdu. Ve Janus da çok zekiydi.

Kate tam bölmeden ayrılıyordu ki ekran kararda ve kırmızı bir kutu yanıp sönmeye başladı. Büyük beyaz harflerle yazılmıştı:

Gelen İleti

Kate bayılmamak için masaya tutundu.

31

Ares'in anılarını yeniden yaşamak Dorian için işkence olmuştu fakat Atlantislilerin yedikleri şey de aynı derecede kötüydü.

O ve Victor depo odasındaki gümüş kutulara oturmuş, Atlantislilerin "yiyecek" olarak gördükleri turuncu jeli tüketiyorlardı.

Victor, "Bu şey berbat," dedi.

Dorian, "Ne kadar zekice bir gözlem," diye homurdandı ve paketini bitirdi.

"Ne yapacağız?"

"Sanırım şikâyet kutusuna bir şikâyet kartı atmamız gerek."

Victor gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. Dorian bunun Victor'ın her zamanki hali olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Dorian koridora çıkarken, Victor, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Dorian, "Ödevim var," dedi ve iletişim bölmesinin kapısını kapattı.

Bir sonraki anıyı başlatmaktan ölesiye korkuyordu ama başka seçeneği yoktu. Ares'le, sinyalcinin ötesindeki düşmanla ilgili gerçeği öğrenmek dünyasının tek umuduydu. Bunu yapmak zorundaydı. Dorian asla yapılması gereken şeye yüz çevirmemişti. İletişim kabinine adımını attı ve Ares'in anılarına kaldığı yerden devam etti.

Ares standart filo tehlikesi alarmıyla uyandı. Bunu daha önce birçok kez duymuştu... En sık da geminin içinde ya da dışında deney yapan ekiplerden birinin başı derde girince. Bunu en son duyduğunda, yüzlerce gözcü gemisi onun alt filosunun üzerine gelmekteydi. Gemilerini ve emrindeki her bir erkekle kadını yok etmişlerdi.

Yatağa oturdu ve ayaklarını soğuk metal zemine koydu. Terlediğini fark etti ama teni sıcak değildi. Korku. Kendinde ters giden bir şey vardı.

Ayağa kalkmak için mücadele etti, bedeni onunla savaşıyor, yanıt vermek istemiyordu.

Hoparlör sisteminden bir çınlama geldi ve sakin bir ses aynı şeyi tekrar etmeye başladı: "Bütün çalışanlar acil durum istasyonlarına."

Acil durum istasyonları. Her eleman kendi istasyonunu biliyordu. Tatbikatlar en az beş günde bir yineleniyordu. Sefer Filosu için güvenlik başta gelirdi ve Ares'in kariyeri boyunca ilk kez bir acil durum istasyonu yoktu. İstasyon süresi yoktu. Artık bir geminin kaptanı ya da bir alt filonun komutanı değildi, komuta zincirinde bile yer almıyordu. Görevi bulunmayan bir subaydan ibaretti ve o anda, neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Standart hizmet üniformasını giydi ve hemen koridora çıktı, etrafı bütün hizmet dallarından insanlarla kaynıyordu. Birkaç kişiye neler olduğunu sormaya çalıştı ama herkes onun elini itip yanından geçti gitti.

Ares insanların arasından kıvrıla kıvrıla geçip asansöre varmak için çabaladı.

Kaptan köşküne geldiğinde, ekranda gördüğü şey karşısında donup kaldı.

Yıldıza doğru uzanan muazzam savaş alanı... Myra'nın ona gösterdiği sahneyle aynıydı fakat uykuda değildi; canlanmıştı, birçok şey oluyordu. Atlantisli birinci ve ikinci sefer filoları diğer

ucunda yer alıyordu; toplamda yetmiş üç gemi. Ancak siyah enkaz alanının hemen üzerinde çok daha büyük bir filo görünüyordu. Bazıları Atlantis filosunun tamamı kadar büyük olan devasa gemiler, uzayda güneşin büyük parçalarını kapatıyor, onlardan daha küçük, hepsi de keşif amaçlı yapılmış Atlantis gemilerinin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Atlantisliler ilk derin uzay keşif gemilerini gönderdikleri zaman, onları silahlandırmışlardı. Ancak onlarca, yüzlerce yıl geçip karşılarına hiç düşman çıkmayınca, gemilerini silahlandırmanın gerektirdiği bedel ve kapladığı yeri haklı göstermek gitgide zorlaşmıştı. Silahlanabilir gemiler yaptıkları ilkel dönem bazıları için komik, başkaları içinse utanç vericiydi. Uzayın derinliklerine ulaşmayı başarabilecek kadar gelişmiş bir ırkın medeni olacağına inanmışlardı.

Kaptan köşkünde durmuş, Atlantis gemilerinin tepesindeki muazzam filoya bakarken, Ares ne kadar ahmakça davrandıklarını fark etti. Bunlar savaş ve yıkım gemileriydi; tıpkı gözcü küreleri gibi.

Geminin kaptanı, köşkün merkezindeki kürsüsünden, "Yeniden oynatın," diye seslendi. Kaptan köşkündeki subaylar ve teknisyenler ekrana odaklandı. Ares öne adım attı, kaptanın hemen arkasında durdu, yalnızca ekrana odaklanmıştı. Sahnenin başa sarıldığını gördü, sağ üst köşedeki tarih bilgisi daha önceki bir zamana döndü. Bir kaydı; Yılan savaş alanındaki filoların telemetrisini izliyorlardı. Ares, *Hâlâ yolda olmalıyız*, diye düşündü.

Birinci Filo Amirali'nin sesi hoparlörlerden geldi.

"Filo, Yılan Ordusu'ndan bir sinyal aldık. Şifresini çözmeye çalışıyoruz ama mesajı bir dostluk göstergesi olarak yorumlamaları umuduyla onlara yeniden ilettik."

Ekran görüntüsü ileri bir zamana alındı. Yılan filosunun arkasında bir solucan deliği açıldı ve daha fazla gemi akın etmeye başladı. Hepsi aynı şekilde ve boyuttaydı. Bir an geçit kapısının

önünde durdular, sonra daireler çizmeye başladılar, birbirlerine uç uca bağlanıp bir halka oluşturdular. Yoksa bir yılan mıydı bu? İkinci bir çember oluştu, diğerinin hemen içindeydi, sonra bir tane daha, ta ki yedi çember olana kadar. Güneşi bloke eden bir çörek gibi birbirlerine sığmışlardı. Ares bir ışıltı gördü ve onların güneş ışığını topladıklarını fark etti. Devasa bir güneş pili, enerjiyi hapsediyordu.

Amiralin kaydedilmiş sesi yeniden oynatıldı. "Filo, sinyalin ilk kısmı bir ikili dizi. Uzayda bu konum henüz haritada belirlenmemiş bir bölge. Yılan gezegeni olabilir. İkinci kısmın bir DNA dizini olduğuna inanılıyor, virüs olması muhtemel. Tam bir insan genomu oluşturmaya yetecek kadar uzun değil."

Ekranda Yılan filosunun derinliklerindeki büyük bir geminin içinden birkaç küçük gemi çıktı ve Birinci Filo'nun amiral gemisine doğru yavaşça ilerledi.

"Yaklaşan gemiler var. Taramalar içeriği hakkında olumsuz sonuç veriyor. Tekrar ediyorum: Ya taramalarımızı bloke ediyorlar ya da gemilerinin içinde hiçbir şey yok. Beklemede kalın. Bütün gemiler, pozisyonunuzu koruyun."

Ares, *Ahmaklar*, diye düşündü. Amiral işi güvenli yoldan götürüyordu, savaşamayacakları için kaçmayı mantıksız görüyordu. Ares öyle görmüyordu. Karısı *Pylos*'ta, ikinci filoda yer alan bir keşif sınıfı gemisindeydi. Bekledi, amiralin filoyu tahliye emri vermesini umdu.

Küçük siyah gemiler Yılan ve Atlantis filolarının ortasında durdu.

"Filo, ilk bir iki gemiyi getirmek için çekici gönderiyoruz. Bu bir tür barış teklifi ya da haberleşme olabilir. Beklemede kalın."

Çekiciler gemilerden birkaçını en yakındaki keşif sınıfı gemiye çekti, sonra da video kaydı hiçbir şey olmadan devam etti ve görüntü donarak sona erdi.

Ares etrafına bakındı. Herkes klavyeleriyle birtakım notlar yazıyor ve panellerinde çalışıyordu, bazıları konuşuyordu.

Kaptan, "Oynatmaya devam edin," dedi. "Herkes dikkatle izlesin. Herhangi bir ayrıntı önemli olabilir."

Ares ona, "Ne oldu?" diye sordu.

"Birinci ve ikinci filolarla bağlantımızı kaybettik. Tam Yılan gemileriyle temas kurdukları anda."

Ares, "Bu bir saldırı," dedi sert bir şekilde.

"Bunu bilemeyiz. İletişimde yaşanan bir sistem arızası olabilir. İletişimi gözcüler kesmiş olabilir. Yıldızlarla ilgili bir anormallik olabilir. Herhangi bir şey olabilir. Gemilerimizin hepsini Yılan savaş alanına ilerletiyoruz."

"Konseyi haberdar ettiniz mi?"

"Evet."

"Tahliyeye başladılar mı?"

"Hayır. Neler olduğundan emin olana kadar herhangi bir açıklama yapılmayacağına karar verdiler."

"Ahmaklar. Bu bir istilanın başlangıcı olabilir. Filomuzu bölmeliyiz, bütün madenci ve yük gemilerini çağırıp olabildiğince çok kişiyi tahliye etmeliyiz."

"Peki ya bu bir yanlış anlaşılmaysa? Tahliye de birilerinin hayatına mal olacak. Panik bizi felç eder, hem de olabilecek en kötü zamanda. Bu karar verildi."

Ares, "Bana bir gemi verin," dedi.

"Sana gemi vermek için kriz zamanı komutanlardan birini sebepsiz yere görevinden mi edeyim? Okuduğum psikiyatri raporlarına inanmadım, Ares. Ama gitgide doğru gibi görünüyorlar. Dakikalar içinde Yılan savaş alanına varmış olacağız..."

Ares kaptan köşkünden hızla çıktı ve asansöre bindi. Zihninden senaryolar, seçenekler geçti. *Pylos'a*, karısının yanına gitmesi ve oradan kaçmaları gerekiyordu.

Koridorlar hâlâ doluydu ama önceki kadar tıklım tıklım değildi.

İlk patlama gemiyi sallayıp onu koridorun duvarına fırlattığında Ares geçit kapısı bölmesinden yaklaşık yedi metre uzaklıktaydı. Suratının yan tarafı şişti ve bilincini kaybedeceğini sandı. Kaburgaları ve bileği zonkluyordu. Sırtüstü döndü ve gemi sarsıldı, dengelendi ve hareket engelleyici sistemler çalışıp bozulurken sallandı. Sarsıntılar dindiğinde, tökezleyerek geçit kapısı bölmesine gitti ve hızlıca kontrolleri çalıştırdı. *Pylos*'a kapı açabilirse, karısına ulaşabilirdi.

Bağlantıyı etkinleştirdi ama ekranda bir yazı belirdi:

```
Geçit Kapısı Kilit Protokolü Etkin
```

Filo kendini mühürlemişti. Zekiceydi. Ama şimdi kendisi kapana kısılmıştı.

Koridordan koşarak servis bölmesinin kapılarına gitti. Kapılar açıldı ve içinde on tane küçük aracın yarısının altüst olduğu, bazılarının da bölme duvarına çarptığı geniş, derin bir hangarı gözler önüne serdi. Hâlâ ayakta duran, tek parça halinde bir iniş aracı vardı. Ares ona bindi ve fırlatma dizisini girdi.

Biraz zaman kazanmayı umarak üç DGF takımından birini giydi. Saniyelerin önemi olabilirdi. Kokpite geri döndüğünde, açılan servis bölmesi kapılarının arasından manzarayı ilk kez gördü.

Gıcırdayan kapılar yavaşça açıldı ve katliamın dehşetini ve boyutunu gözler önüne serdi. Birinci ve ikinci Atlantis filolarının tamamı parçalanmıştı; çözülmüş bir halde enkaz bölgesine uçuyor, kendilerinden önce yok edilmiş milyonlarca geminin arasına katılıyorlardı.

Ares'in savaşa yeni gelmiş kendi filosunun parçaları servis bölmesinin yanından yuvarlanıp bu şiddetli fırtınaya çarptı. Kendi gemisinin kalıntılarından ve filosundakilerden ateş ve ışıklar

geliyordu ama onlar da yakında tıpkı birinci ve ikinci filo gibi karanlığa gömüleceklerdi. Ares cansız gemilerin birbirine çarpmalarını, parlayarak patlamalarını, sonra da kararmalarını izledi; parçalanan kısımlardan basınç kaybetti, uzayın içine hava, eşya ve silah arkadaşlarını püskürttü.

Fakat imha edilen Atlantis filolarının görüntüsü, enkaz alanının hemen üzerinde patlayan savaşın yanında sönük kalıyordu. Alanın diğer ucunda, güneşin hemen önünde Yılan gemilerinden oluşan bir halka dönüyor, ortasında beyaz ve mavi ışıklı devasa bir solucan deliği açık duruyordu. Bu, akla hayale sığmayacak miktarlarda enerji gerektiren bir şeydi. Her saniye yeni bir Yılan filosu geliyordu sanki. Gemilerin hepsi aynı boydaydı ve geçit kapısının ortasında, birbirine bağlı gemilerden oluşan tek bir dev sütun vardı; uzaydaki bir yırtığın içinden çıkan muazzam bir metalik yılan.

Sallanan yılanın her tarafında ışıklar parladı. Ares görüntüyü büyüttü. Gemilerin yan taraflarındaki amblemi görebiliyordu. Kendini yiyen bir yılan. Ve onunla savaşan şeyin ne olduğunu gördü. Gözcü küreleri. Binlercesi kendi solucan deliklerinden geçiyor ve delik, gözcü savaş alanına girdiği anda kayboluyordu. Hücum düzenine geçen gözcüler, yılanı yan tarafına saçmalar isabet etmiş gibi yırtıp geçti ve gemileri tabaka tabaka parçaladı. Yılan filosunun dizili kısmı çözülüyordu fakat çekirdekleri hiç bozulmadı. Yırtılan kısımlar anında yetişen diğer Yılan gemileri tarafından dolduruluyor, yok edilen bağlantılar yeniden kuruluyordu.

Kürelerin geliş hızı artıyordu; Yılan filosunun üzerine baskı yapıyor, büyük sütunu geriye itiyordu. Ares onların hedefini anladı: solucan deliğine güç veren güneşin önündeki halka.

Bu sahne ona bir parça umut verdi. Belki de savaşı kazanan taraf Atlantis filosundan geriye kalanların canını bağışlardı. İniş aracının görüntüleme ekranını çevre hattında gerçekleşen çatış-

malara çevirdi. Umudu söndü. Küreler hattı aşan Atlantis gemisi enkazlarını paramparça ediyor, içinde kimsenin bulunmadığı kısımları uzaya açıyorlardı. Kontrollerle oynadı ve görüntüyü odakladı. Yılan gemileri cankurtaran sallarına ateş ediyor, hayatta kalan tüm askerleri öldürüyorlardı. İki büyük ordu hem birbiriyle hem de Atlantislilere karşı savaşıyordu.

Burada destekleyebilecekleri bir müttefik yoktu. Umut yoktu. Gerçeğin tamamı, umutsuzluğunun ağırlığı onu GDF takımının içinde boğdu.

32

Servis bölmesini parçalayan patlama Ares'i kendine getirdi. İniş gemisi uzaklaşıyor, uzayın içine, filo enkazının ve güneşe kadar uzanan Yılan savaş alanının içine doğru uçuyordu.

Zihni yavaşça durum değerlendirmesi yaptı. Kaçış yoktu. Umut yoktu. Buna rağmen tek bir arzu zihnini ele geçirmişti. *Myra. Onu göreceğim. Buraya birlikte gömüleceğiz.*

Kontrolleri tuşladı. Minik gemisinin parçalanıp güneşe uzanan enkaz kumsalındaki kum tanelerinden birine dönüşmesi an meselesiydi.

Ares konsantrasyonunu bozmadı; küçük gemiyle manevra yapıyor, uzayda sürüklenen enkaz parçalarının arasından kendine bir yol buluyor, yavaşça *Pylos*'a doğru ilerliyordu. *Pylos* üç büyük ve binlerce küçük parça halinde duruyordu. Ares nereye bakacağını düşündü. Onun görev aldığı iletişim istasyonuna mı? Odasına mı? Enkaz onun yerine karar verdi: İletişim bölmesi yok olmuştu.

İniş gemisini enkazın içinde, odaların yarısının bulunduğu bir kısma demirledi. Hava kilidinden çıkarken ne kadar mantıksız bir iş yaptığının belli belirsiz farkındaydı. Beyninin mantıklı kısmı kapanmıştı; kenara çekilmiş, Ares'i karanlık koridorlardan uçarak geçerken ona acıyarak seyrediyordu. Geminin gücü tamamen tükenmişti; acil durum ışıkları ya da yapay yerçekimi bile çalışmıyordu. Yaşam desteği kapalı demekti bu. Onu odasında bulsa bile...

Ares o süre boyunca burada durmaya karar verdi. Onunla birlikte boşlukta sürüklenecekti; etrafı onun eşyalarıyla çevrelenmiş halde, onların fotoğraflarını göstermesi gereken boş ekranlara bakarak.

Myra'nın odasının kapısı açıldı. Havada tek bir GDF takımı dönüyordu, cansızdı. Döndü ve Ares içindeki yüzü gördü. Onun yüzünü. Kapıyı itip ilerledi, karısıyla çarpıştı ve onu kucakladı.

Myra'nın fısıltısı Ares'in kaskının içine geldi. Cılız fakat kontrollüydü. "Ares..."

Ares ona sıkıca sarıldı. "Akıllılık etmişsin. Takımını giymişsin." Karısı ona sarılmadı. Havası mı bitmek üzereydi? Bilincini mi yitiriyordu? "Buradan çıkıyoruz."

Karısının elleri onu kollarından yakaladı, kuvveti Ares'i şoke etti. "Kalmamız gerek."

Ares onu odadan sürükleyerek çıkardı, sonra koridora doğru itti. Myra şoktaydı. Koridorda yollarına çıkan cesetlere, kutulara ve aletlere çarpmadan uçarken Ares'le mücadele etti. Hava kilidine geldiklerinde Ares önce karısını itti. Myra iniş gemisinin basınç odasında yere uzandı. Tamamen bitkin düşmüş, tükenmişti.

Ares hemen yanına geldi ve takımını çıkarmaya çalıştı.

İniş gemisinin arındırma alarmı öttü ve kapı kapanmaya başladı.

Ares kapılar kapanmadan hemen önce çıkmayı başardı. Hızlıca kapıya geldi ve odanın içini gösteren küçük pencereden baktı. Yanındaki ekranda kelimeler belirdi:

```
Biyolojik Tehlike Karantina İşlemi Başlatıldı
```

Ares diyafonu çalıştırdı.

"Myra."

Kadın yavaşça kalktı ve ona döndü. Odanın parlak beyaz ışıklarının altında, Ares onun yüzünü ilk kez net bir şekilde görebildi. Beti benzi atmış, teni neredeyse griydi. Derisinde küçük mavi kan damarları belirginleşmişti ve Ares bir an altında dolaşan bir şey gördüğünü sandı.

Ekranda tam beden taraması belirdi.

```
Zenobiyolojik patojen tanımlandı. Sınıflandırma
bilinmiyor.
```

Altında iki düğme belirdi: `Karantinayı İptal Et` ve `Odayı Arındır`.

Ares kendini geriye doğru adım atarken buldu.

"Odayı aç, Ares. Bir sorun yok. Düşündüğün şey değil. Halka bizi kurtaracak."

Ares'in gözleri taramaya kaydı. *Artık hamile değil.*

"Tümörü aldılar, Ares. Kapıyı aç. Göreceksin. Bunu bizi kurtarmak için yapıyorlar."

Ares bir adım daha uzaklaştı, sonra bir adım daha. Uyuşmuştu. Gemi sarsıldı. Neden sarsılmıştı ki?

Yere düşmüştü, yukarıya baktı. Karantina. Gemi ateş altındaydı.

Tökezleyerek kokpite gitti ve üç gözcü gemisinin onun iniş gemisini hedef aldığını gördü. Arka taraftaki kompartımana ateş ediyorlardı.

Myra'nın olduğu yere.

Onu kurtarmak zorundaydı. O...

Sonraki patlamalar gemiyi ikiye ayırdı. Ekranlarda acil durum prosedürleri belirdi, kapanmış kapaklar ve çevrimdışı sistemler listelendi. İniş gemisinin ön kısmı olduğu yerde dönerken, gözcülerin kopan kuyruk kısmını parçaladıklarını gördü,

içinde evrende sevdiği tek şeyin bulunduğu arındırma odası da bulunuyordu.

Gözcüler onu görmezden geldi. Myra'yı acımasızca yok ettiler.

Ares koltuğa yığıldı, gözlerini ayıramıyordu. Sonra da bekledi, her şeyin sona ermesine hazırdı.

33

Konferans kabininin parlak ışığı, Dorian için yakıcı bir güneşti; içine zorla giriyor, hiç rahat vermiyordu. Sanki doğruca gözkapaklarından sızıp kafasına darbeler indiriyordu. Ares'in Yılan savaş alanındaki kaybı Dorian'ın içinde derin bir kuyu açmıştı ve kendini o kuyunun dibinde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Yerde yüzükoyun döndü ve kendini yerden itti, beyaz zemine damlayarak büyüyen kan havuzuna baktı. Anılar onu zehirliyordu. Yoksa şimdiden ölüyor muydu?

Dorian hastalığın onu haftalar öncesinden yavaş yavaş ele geçirdiğini hissetmişti ancak şu anki tehlike daha acildi.

Odaklanmaya çalıştı. Ares'in anıları yine beraberinde cevaptan çok soru getirmişti. Yılan Ordusu'nun Ares'in karısını bir şeyle enfekte ettiği belliydi ve gözcüler Yılan Ordusu'na ve enfekte Atlantislilere saldırıyordu.

Taraflardan biri –Yılanlar ya da Gözcüler– sonunda Atlantislilerin gezegenini yerle bir eden o büyük düşman mıydı? Dorian tam bir sonraki anıyı açıyordu ki anlatmakta tereddüt etti. Bunu öğrenmenin daha iyi bir yolu var mıydı? Belki de her göz attığında onu biraz daha öldürmeyen bir yol? Bu ideal olurdu. Ares'in geçmişine kaç yolculuğu daha kaldırabileceğini bilmiyordu. Ve artık bir başlangıç noktası vardı.

İletişim bölmesine çıktı ve bilgisayara erişim sağlayıp Yılan savaş alanıyla ilgili bilgi talebinde bulundu. Her sorguda, ekranda kırmızı bir uyarı mesajı belirdi:

Vatandaş Güvenlik Yasası gereğince Gizli Bilgi

Atlantisliler Gözcülere ve Yılan Ordusu'na ait her türlü bilgiyi silerken dikkatli davranmıştı.

Aslına bakılacak olursa, o bölgeden geçen derin uzay inceleme sondalarından gelen telemetri ve verilerin tamamı silinmişti. Fakat... savaş alanını dolaşan bir sinyalci vardı. Girdi açıldığında Dorian'ın ağzı neredeyse açık kalıyordu. Kate buradaki geçit kapısını o sinyalciye yirmi saat önce bağlamıştı. Bu Kate'in çılgın rotasyonundaki bin sinyalciden biriydi fakat... bu çok büyük bir tesadüftü.

Dorian odada volta atıp bildiklerini gözden geçirdi. Kate ve David, Dünya'ya gönderilen sinyali biliyordu; Ares'in çok korktuğu o yayını. Ve ona yanıt vermek ya da sinyalciyi devre dışı bırakarak mesajı gönderenlerin Dünya'yı bulmalarına izin vermek için bu sinyalciye gelmişlerdi.

Fakat burada olan bir şey onları durdurmuş, durumu yeniden değerlendirmelerine yol açmıştı. Herhangi bir ileti göndermemiş, sinyalciyi de devre dışı bırakmamışlardı. Düşman hakkında bir şeyler mi öğrenmişlerdi? Daha çok şey öğrenmek, belki de Dünya'dan uzaktaki bir müttefikle iletişime geçmek için Yılan savaş alanındaki sinyalciye mi gitmişlerdi? Burada tahminleri yanlış çıkarsa katlanılacak daha az sonuç mu olurdu?

Ares'in anısındaki katliam Dorian için gerçekti. Atlantisli bu adam Yılan Ordusu'ndan ya da Gözcülerden korkmakta haklıydı.

Yılan savaş alanında bulunan sinyalcinin girdisini seçti. Günlükte yalnızca iki girdi vardı: dün yapılan bir geçit kapısı bağlantısı ve yaklaşık on üç bin yıl önce gerçekleşen bir veri iletisi.

İlginç. Bu tarihin önemi neydi? Janus. O dönemde kapana kısılmıştı; Ares'in, bilim insanlarının Cebelitarık açıklarındaki iniş gemisine saldırısı sırasında. Janus olası bir müttefike mesaj mı yollamıştı? Yardım çağrısı mıydı bu? Mümkündü.

Dorian tarihi sorguladı. O tarihte bu sinyalciden üç ileti gerçekleşmişti. Janus yardım bulma şansını mı artırıyordu?

Kate buraya gelmiş, onu korkutan bir şey görmüş, sonra da geçit kapısından geçmesini sağlayacak cesareti bulabilmişti, hem de evrenin herhangi bir yerinde, hayal edilebilecek her türlü durumda bulunabilecek bir sinyalciye geçmişti. Diğer taraftaki ödül çok büyük olmalıydı. Ayrıca Kate orada bir tehlike bulunmadığından bir şekilde emin olmak zorundaydı.

Janus'un ekmek kırıntıları. Dorian bunların ne olduğunu anladı: anılar. Kate, Dorian'la aynı oyunu oynuyordu: Atlantislilerin geçmişi üzerindeki perdeyi aralamaya ve düşmanları ile müttefikleri hakkındaki gerçeği öğrenmeye çalışıyordu. Ekibi bu üç sinyalciden birine gitmişti. Ve hâlâ orada olmaları muhtemeldi.

Dorian sinyalci adreslerini zihnine kazıdı. Artık an meselesiydi.

David, "Yavaşla biraz," dedi. Etrafına baktı, hepsi iletişim bölmesinde toplanmıştı. Haklıydı: Kate yeni haberleri herkes için fazla hızlı anlatıyordu; belki hipnotize olmuş gibi görünen Mary hariç.

Kate, "Bu bir yayın... savaş alanından geliyor," dedi.

David, "Nasıl?" diye sordu.

"Enkazdan olmalı." Kate ekranı açtı, hızlıca mesaja geldi; içlerinden biri onu okuyabilecekmiş gibi. "Bu tıpkı Mary'nin Dünya'da aldığı mesaj gibi... başlangıcı ikili rakam dizisi ve dört temel kodlu olarak devam ediyor."

Mary hemen, "Aynı mesaj mı?" diye sordu.

Kate, "Bilmiyorum," dedi. "Ama formatı aynı."

Paul, "Yani en azında gönderen aynı olabilir," dedi.

Kate başıyla onayladı.

David, "Ne biliyoruz?" diye sordu. "Bu yerle ilgili bilgilerin gizli olduğunu söylemiştin."

Kate, David'e dönerek, "Evet," dedi. "Kontrol ettim. Janus'un ortağı olan bilimci, bu yeri hiç ziyaret etmemiş. Hatta bu kadının Yılan Ordusu'yla ilgili hiçbir anısı yok."

"Buna rağmen Janus son saniyelerinde birine bir ileti yolladı, sonra da ortağının anılarını buraya, o kadının hiç ziyaret etmediği bir yere gönderdi ve burada, onun mesajına verilen yanıta tuhaf bir şekilde benzeyen bir sinyal binlerce yıldır tekrar tekrar yayınlanıyordu." David kafasını kaşıdı. Bu aklına yatmıyordu. Kaçırdığı şey neydi? Burada ters bir şey vardı. "Onlar bu sinyalcileri kimsenin bulmasını istemedikleri yerlere koyuyorlardı, değil mi?"

Kate, "Doğru," dedi. "Ya da içerideki şeyin dışarıyı görmesine engel olmak için.

Evet, işte buydu. David bundan emindi.

Üst kattan, tam onların hizasından gelen mekanik bir ses tüm sessizliği bozdu.

David'in gözleri hemen Kate'e döndü. "Geçit kapısı."

Kate, "Ben değilim," diye çıkıştı.

David iletişim bölmesinden koşarak çıkarken, "Bu kapıyı kilitli tutun," dedi, Sonja hemen peşindeydi.

Zemin kattan geçit kapısının, geniş depo bölmelerinin ve odaların bulunduğu üst kata çıkan tek bir merdiven vardı. Alt katta iletişim bölmesi ve bir dizi küçük depo bulunuyordu.

David'in seçenekleri kötü ve daha kötüydü: Ya merdivenden çıkıp Dorian ve ikinci katta kaç adamı varsa onlarla yüzleşecek ya da burada bekleyip indiklerinde onları pusuya düşürecekti.

Hemen pusuya karar verdi. Sonja'ya küçük depolardan birinde pozisyon alması için işaret etti; o da hemen başka bir depoya

girdi. Bu iki konumdan Dorian'a ateş edeceklerdi, ateş açmak için merdivenden inmesini bekleyeceklerdi.

David merdiven boşluğundan gelen metalik bir tıngırtı duydu; teneke kutu yuvarlanması gibiydi. Sloane herhalde o kadar da aptal olamazdı... David karşı tarafta Sonja'nın kendi kapı eşiğinden başını çıkardığını gördü. Merdivenden aşağı, dar koridora üç siyah silindir zıplayarak düştü. Flaş bombaları.

David olduğu yerde döndü, kapı çerçevesinin arkasına sığındı, kulaklarını elleriyle kapadı ve gözlerini sıkıca yumdu. Bir salise sonra parlama ve gümbürtü görüşünü ve duyuşunu götürdü. Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyordu. David duvara dayandı ve duyularına geri kavuşabilmek için çenesini açıp gözlerini kırpıştırdı.

Etrafına bakındı. Sonja. Patlama ona doğrudan çarpmıştı. Koridora doğru tökezledi.

Merdiven boşluğundan aşağı bir şekil atıldı, üçer üçer iniyordu. Daha zemine inmeden Sonja'ya ateş etmeye başladı.

David tüfeğini kaldırıp adama ateş etti ama artık çok geçti.

Sonja, bedeninden kanlar fışkırarak yere düştü. Adam karşısında zemine yuvarlandı, şiddetle sarsılıyordu; hâlâ tetiğe basıyor, her yöne kurşun yağdırıyordu, merdiven boşluğu da dahil.

Merdiven boşluğunun duvarından küçük bir nesne sekti, sonra bir tane daha. Zıplayıp yuvarlandılar. David'in gözleri kocaman açıldı. El bombaları.

Geriye doğru adım attı ve kutulardan birine ayağı takıldı. Dar kapı eşiğinden kana bulanmış koridoru görebilecek kadar doğruldu. Sonja ve Dorian'ın askeri cansız yatıyordu. Bir an hiç ses çıkmadı. Sonra... turuncu bir ışık duvarı şekil aldı, çıtırdıyor, parlıyor, el bombasının patlamasını içinde tutuyordu. *Bir güç alanı.*

Deponun küçük kapısı kapandı ve hareketin kuvvetiyle David arka duvara fırladı. Odadaki yapay yerçekimi onu bıraktı ve David yavaşça yukarıya uçarak gümüş kutuların arasına katıldı.

Bütün bu olanlar hiçbir sesin çıkmadığı garip bir rüya gibiydi. David döndü, pencereden dışarıya, askeri sinyalciye baktı. Bu oda depo değildi. Onlar depo olarak kullanmışlardı sadece. Burası bir acil durum kaçış kapsülüydü. Ve uçsuz bucaksız enkaz alanına doğru uçuyor, mücadele edilip kaybedilen savaşların kalıntılarının milyonlarca parçasının arasına katılıyordu. Tek yapabildiği pencereden bakmaktı, görüntü ve sessizlik tuhaf ve huzursuz ediciydi. Hüzün verici. Sloane, Kate ve diğerlerini bulacaktı. Başarısız olmuştu. Nihai mağlubiyetiydi. Ve Kate'i bir daha asla göremeyecekti.

34

Kate, Milo, Paul ve Mary'yle iletişim bölmesinde bekledi, silah seslerinin yerini patlamaların aldığını duydu. Duvar ekranı birden canlandı, üzerinde kırmızı bir metin belirdi.

```
Basınç Kaybı Olasılığı Yüksek
Sınırlama Protokolleri Başlatıldı
```

İki kelime yanıp sönüyordu.

```
Tahliye Ediniz
```

Kate sinyalcinin durumunu inceledi. İkiye bölünmüştü. Güç alanları uzayın vakumunu engelliyordu ancak sinyalci onlara daha uzun süre güç sağlayamazdı. Kaçış kapsüllerinin hepsi güç alanının diğer tarafındaydı ve sinyalci onları yollamıştı.

Başka seçeneği yoktu. Geçit kapısını hızlıca Janus'un anıları yolladığı bir sonraki sinyalciye ayarladı. İçinde oldukları sinyalcideki anıları taşınabilir bir hafıza çekirdeğine indirdi ve kapıya ilerledi.

Elinden geldiğince cesur görünmeye çalışarak, "Hadi," dedi. "Arkamda kalın."

Kapılar kayarak açıldı. Sonja ve diğer asker yerde cansız bir şekilde yatıyordu. Kate'in içi keder ve neşeyle doldu. David burada değildi. Hâlâ bir şans vardı.

Işıldayan bir turuncu güç alanı uzayın ve ilerideki enkaz alanının manzarasını bulanıklaştırıyordu.

Kate etrafına bakındı. Tek bir çıkış yolu vardı. Merdiven. Kanın içinden adım attı, cesetlerin üzerinden ilerledi ve ilk basamağa geldi. Tereddüt etti, eline bir silah almayı düşündü. Paul'ün gözleri ölen askerin tüfeğine ilişti ve bir saniye sonra onu adamdan çekip aldı, sonra ilerleyip Kate'in önüne geçti.

Kate, "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu.

Paul omuz silkti. "Pek değil. Sen?"

"Pek değil."

Bir an öylece durdular. Yukarıdan ses gelmiyordu. Kate, zihninin gerisinde bir yerlerde David'in köşeden çıkmasını, başını merdiven boşluğuna uzatıp, "Tehlike geçti. Gidelim," demesini umut etmeyi sürdürdü.

Ama David çıkmadı. Kate metal merdivenden çıktı, diğerleri onu takip etti, Paul yanındaydı.

Acil tahliye anonsundan gelen ses patlaması Kate'i az kalsın düşürüp merdivenlerden yuvarlanmasına sebep olacaktı.

Tepeye çıktıklarında Kate parlayan geçit kapısını görebildi ve karşısında duran küçük penceredeki yansımadan koridorda, geçit kapısının diğer tarafında bir askerin yerde yattığını fark etti. Bu David değildi. Pencereden dışarı, o anda büyümekte olan enkaz alanına baktı. Sinyalcinin parçaları yavaşça yanlarından süzülüp geçti.

Kate hareket edemedi.

Kolunda Paul'ün elini hissetti.

"Hemen gitmeliyiz, Kate," dedi.

Kate'in zihni artık yavaş çekimde hareket ediyordu ancak kendini geçit kapısından adım atmaya zorladı.

Geçit kapısı bu sefer bir sinyalciye açılmıyordu. Kate bunu hemen anladı. Bu yer geniş, kocamandı; etkinliği ön planda tutan dar sinyalcilerden çok farklıydı.

Paul, Mary ve Milo'yla, en az otuz metre genişlikte ve on beş metre yükseklikte bir penceresi olan devasa bir odadaydılar.

Gördükleri sahne karşısında gruptaki kimse söyleyecek bir şey bulamadı. Dehşete düştüler. Kate için Dünya manzarası büyüleyiciydi. Yılan savaş alanıysa korkutucu fakat uzaktı, uzun zaman önce soyu tükenmiş bir tehlikeydi. Bu yerse oldukça canlıydı.

Sıralarca siyah küre uzanıyordu. Hareketsiz duruyorlardı, hemen üzerlerinde küçük ışıklar uçuyordu, gece vakti otoparkta dizili arabalar gibiydiler.

Orta sırada, hareketsiz küre kümelerinin üstünde, Kate'in sonunu göremediği uzun bir silindir uzaya doğru yükseliyordu. Küreler onun içinden geçiyor, diğer taraftan daha büyük, daha tamamlanmış bir halde çıkıyorlardı. Bu, küreler için bir montaj hattıydı ve saniyede binlercesini üretiyordu. Üretim silindirlerinin ne kadar öteye uzandığına bağlı olarak milyonlarca da olabilirdi. Hatların üzerinden büyük gemiler geçiyor, silindirlere demir atıyorlardı. Malzeme gemileri miydi bunlar? Üretim işlemi için mineral ve hammadde mi getiriyorlardı?

Bu bir sinyalci değildi. Burası uzaydaki bir fabrikaydı. Küre ordusu üreten bir fabrika.

Boyutu akla hayale sığmıyordu.

Kate odaklanmaya çalıştı. Burada kalamazlardı.

Son sinyalcide koridorda yatan askerin Dorian olduğundan oldukça emindi. Onun öldüğünü düşünmüştü. Ummuştu. Ama David'i, geri dönüp dönemeyeceklerini, onu bir şekilde kurtarabilirler mi diye düşünmekten kendini alamadı. Hepsinin hayatını riske atıyor olurdu. David ölmüş bile olabilirdi. Odaklanması gerekiyordu. *Bildiklerim neler?*

Dorian son sinyalciyi bulmuştu... onun şaşırtma rotasyonundaki bin yerin içinden hem de. Janus'un iletisini keşfettiyse burayı da kolaylıkla bulabilirdi.

Harekete geçmeleri, bir şekilde güvenli bir yere gitmeleri gerekiyordu. Üçüncü sinyalci onlara sığınak olabilirdi.

Kate taşınabilir veri çekirdeğini aktif etti ve Janus'un buraya ilettiği anıları indirdi.

Geçit kapısını son varış noktasına programladı.

İçinden adımını attı ve diğerleri tek kelime etmeden onu takip etti.

Kate, Janus'un anıları ilettiği üçüncü ve son sinyalciye adımını attığında başlarının belada olduğunu anladı. Isı. İçerisi yanıyordu. Burası başka bir askeri sinyalciydi.

Kate pencereden dışarı baktı, fabrikadaki görüntüye göre çok minik gelmişti.

Aşağıda kırmızı, kayalıklarla dolu ölü bir dünya vardı. Yüzeyi siyah yanık izleriyle beneklenmişti. Kate bu yeri biliyordu. Evet. Daha önce de görmüştü: *Alfa İnicisi*'nde eriştiği son anıda, David onu kurtardığı zaman. Düşüncesi içini yeniden sızlattı ama kafasından uzaklaştırdı. Janus bu dünyaya olanların anısını silmeye çalışmıştı. Anıda bu gezegen askeri karantina altına alınmıştı. Janus'un ortağı *Beta İnicisi*'ni inceleme için yüzeye çıkarmıştı...

Paul, "Bence buradan gitmeliyiz," dedi.

Herkes terlemeye başlamıştı ve kimse geçit kapısından fazla uzaklaşmıyor, umutla gidebilecekleri başka bir yer vardır diye düşünüyordu.

Kate sinyalcinin arayüzüne girdi. Evet. İçinde bir adres vardı, buradaydı, yakındaydı. *Beta İnicisi* hâlâ yüzeydeydi. Kate başka

bir sinyalci bağlantısı dizisi programladı –bu sefer on bin tane– olur da Sloane buraya gelirse diye. Kate haklı çıkarsa ve Sloane yüzeydeki *Beta İnicisi*'nden habersizse, güvende olurlardı. Bu onların tek hamlesiydi.

Kate geçit kapısından geçti; Paul, Mary ve Milo da peşinden geldi.

Etraflarında *Beta İnicisi*'nin zemin ve tavanındaki boncuk gibi ışıklar parlaklaştı, gemi uyanıyordu.

Paul, "Burada güvende miyiz?" diye sordu.

"Sanırım evet." Kate etrafına baktı. Gemi tek parça halinde görünüyordu. Nöral bağlantısı ona bütün sistemlerinin artık çevrimiçi olduğunu söyledi. Anıya odaklandı. Kate dışarıdayken yakıcı bir darbeyle sona ermişti. "Dışarı çıkmayın ama."

Başka bir şey demeden onlardan uzaklaştı, cansız bir şekilde mürettebat odalarına doğru yürüdü. Odalardan birini rasgele seçti ve yatağa oturdu, bir an öylece bakakaldı. Bu, *Alfa İnicisi*'nde David'le paylaştıkları odanın tıpatıp aynısıydı.

Yatağa kıvrıldı ama uykusu bir türlü gelmedi.

Dorian sırtüstü döndü, sinyalcinin acil durum sesinin çenesini kapamasını diledi. Burayı tahliye etmesi gerektiği açıkça belliydi.

"Saldırı" planladığı gibi gitmemişti. İki şeyi suçladı. Birincisi, Victor ölürken ateş etmeye devam etmişti ve bunu belli bir yönde yapmamıştı. Embesil adam ölmeyi bile düzgün beceememişti. Dorian, Victor oraya buraya ateş açtığı için geriye savrulmuş, saldırıdan uzaklaşınca da düşmanının işini bitirmek için çaresizce elindeki bombaları atmak zorunda kalmıştı. Bu işe yaramamıştı. Sinyalci ve güç alanları patlamanın darbesini merdiven boşluğundan yukarıya, giriş katındaki küçük alana

yönlendirmiş ve Dorian'ı bir duvara fırlatmıştı. Ondan sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyordu ama bildiği şey şuydu: İyiydi, silahı elindeydi, Kate ve ekibiyse gitmişti.

Ancak... Dorian onların nereye gittiklerini biliyordu. Kate'in yalnızca iki seçeneği vardı. Dorian geçit kapısına adımını attı, paneli çalıştırdı. İyi haber: Kate geçmeden önce rasgele bir geçit kapısı rotasyonu ayarlamamıştı. Dorian, *Acele işe şeytan karışır, Kate*, diye düşündü. Şimdi onları takip edebilirdi.

Arkasına bir bakış attı, Yılan savaş alanını ilk kez görüyordu. İnanılmazdı. Ares nasıl hayatta kalmayı başarabilmişti? Bunun gizemi beklemek zorunda kalacaktı. Dorian geçit kapısından geçti.

Gözün alabildiğine uzanan gözcü montaj hattı içini anında korkuyla kapladı. İçgüdüsel olarak silahını kaldırdı ve sonra durdu, durumun farkına vardı. Bu bir Atlantis geçit kapısıydı, gözcü montaj hattında yer alıyordu. Onun gördüğü gözcülerle savaşması için başka gözcüler mi üretiyorlardı? Yoksa Atlantisliler gözcü ordusunu ele mi geçirmişti? Artık onların ordusu muydu? Yoksa onlara düşman olup gezegenlerini yok mu etmişlerdi?

Elindeki göreve odaklan, diye düşündü. Fabrikayı hızlıca aradı. Boştu. Kate ve arkadaşları Yılan savaş alanına geri dönemezdi. Dorian onları şimdi kıstırmıştı. Son varış noktası için geçit kapısını tuşladı ve içinden geçti.

Onu ısı karşıladı ve pencereden görünen manzara sinyalcinin, gezegenin atmosferine düşmekte olduğunu doğruladı. Ve hızlanmaktaydı.

Dorian koyu metalik koridorlardan koştu, iki katı da hemen aradı. Boştu.

İletişim bölmesindeki ekranda kırmızı bir mesaj yanıp sönüyordu.

Yörünge Bozulması. Atmosfere Giriş Gerçekleşmek Üzere. Tahliye Ediniz

Dorian bilgisayarı kontrol etti. Kate bu sefer daha dikkatli davranmıştı. On bin geçit kapısı girdisi. On bin ihtimal. Geçit kapısı bağlantıları sinyalcinin gücünün son damlasını kullanmıştı. Artık daha hızlı düşüyordu. Dorian'ın hareket etmesi gerekiyordu.

Geçit kapısından yeniden geçip güvenli olduğuna inandığı tek yere gitti.

Gözcü montaj hattına gözlerini dikti. Kapana kısılmıştı ama burada bulabileceği cevaplar, kullanabileceği bir şey olabilirdi.

Kate sadece dar yatağın karşısındaki duvara bakıyordu, bunu ne zamandır yaptığını bilmiyordu.

Kapı açıldı ve Paul içeri girdi. "Bunu görmen gerek."

Paul, Kate'i kaptan köşküne geri götürdü, burası birkaç iş istasyonu ve yaklaşık beş kişilik boşluğu olan sıkışık bir yerdi. Küçük ekran, bulutların arasından ilerleyen parlak bir kor gösteriyordu.

Paul, "Bu sinyalci mi?" diye sordu.

Kate, "Evet," dedi.

Sinyalci gökyüzünde yanarken, Kate şimdi gerçekten kapana kısılmış olduklarını fark etti. *Beta İnicisi* gemiler ve gezegenler arasında hareket etmek için tasarlanmıştı. Geçit kapısı da öyle. Bu dünyadan ayrılamazlardı.

Mary, "Ne düşünüyorsun, Kate?" diye sordu.

"Sanırım şu uzun top atışını yapmak zorundayız."

ÜÇÜNCÜ KISIM
İKİ DÜNYANIN HİKÂYESİ

35

Dorian gözcü fabrikasını yeniden aradı. Gerçekten de boştu ve bir süredir böyleydi. Uzayda duran bu devasa üs ona bir hastane gibi gelmişti ama klinik ya da temiz değildi; endüstriyel ve bakımsızdı, işlevsellik ön plandaydı fakat hatasızdı. Bu dört katlı yapının içinden geniş koridorlardan oluşan simetrik bir şebeke geçiyor, Dorian'ın prototip gözcülere ait olduğunu varsaydığı tuhaf cihazların ve mekanik parçaların bulunduğu odalara açılıyordu. Bir atölyeye benziyordu. Gözcüler üzerinde küçük oynamalar yaptıkları, "bir sonraki versiyon" için montaj hattına giden dağıtımın formülünü gözden geçirdikleri bir yerdi. Bir araştırma laboratuvarıydı.

Bütün terminaller onu General Ares olarak algıladı ve bütün tesis hiçbir sınırlama olmaksızın ona kendini açtı.

Dorian seçeneklerinin üzerinden geçmişti. Dünya'nın etrafında dönen sinyalciye geçit kapısı açıp Ares'ten yardım istemek için geri dönmek ya da anıların geri kalanını incelemek. Dorian iki yolun sonunda da kendisini ölüm bekliyormuş gibi hissediyordu ancak birinde cevaplar ve muhtemelen Ares'in gizemini çözüp Dünya'nın kaderini değiştirmek için bir fırsat vardı. Kolay bir seçimdi.

Konferans kabinine, Ares'in anılarının bulunduğu veri çekirdeğini yükledi ve içeri adım attı.

Ares için zaman bir nehir gibiydi: akıp giden, durdurulamayan, içindeki son duygusal parçayı da alıp götüren bir nehir. Her saniye, her dakika, her saat azaldığını hissediyordu.

Yılan Ordusu'nun hattın içine doluşan gözcülerle savaşmasını izledi. Siyah gözcü küreleri katlanarak artıyordu sanki. Fakat yılan daha hızlı büyüdü. Yılan gemilerinin oluşturduğu, yıldızın gücünü kullanan siyah halka iç kısmında mavi ve beyaz bir geçit kapısı oluşturdu, neredeyse güneşi kapatıyordu. Bir güneş tutulması gibi kenarlarından ince bir sarı ve turuncu ateş çemberi göz kırpıyordu sadece. Geçit kapısından akarcasına gelen büyük yılan, parçaları –yani gemileri– dökülürken dış tabakasını üzerinden attı ve gözcülerle çatışmaya girdi. Küreler yılanın ana hattına ve ayrılan gemilere daldı, onları parçaladı, küçük siyah ve gri partiküllere ayırdı ve devasa enkaz alanına kül gibi savurdu.

Savaşın ivmesi bir ileri bir geri gidiyordu; yılan önce büyüyor, genişleyerek uzanıyor, sonra da yeni küre dalgaları yan taraflarını yutup onu geri çekilmeye ve eski boyutuna dönmeye zorluyordu. Sonunda yılan kendine zorla yol açmayı başardı. Kafası savaş alanının diğer tarafında bir halka daha oluşturmayı başardı ve başka bir geçit kapısı daha belirdi. Muazzam yılan, savaş alanından akarcasına geçti, iki geçit kapısı arasında hareket eden sonsuz bir gemi geçidiydi. Geriye kalan küreler pırıldayıp kaçtı, savaşı kaybettikleri belliydi.

Ares açlığını görmezden geldi. Onu giderme arzusu duymadı.

Küçük bir Yılan gemi grubunun enkazın içinde sinsice dolaşmasını izledi. Asimile edecek Atlantisli mi arıyorlardı? Yoksa kendi türlerini, şimdi onların tarafına geçmiş Atlantislileri mi? Myra onlara ne diye hitap etmişti? Halka. Onu düşününce, ona ve doğmamış çocuklarına yaptıklarını düşününce Ares'in içi sızladı ve içindeki bütün hislerin ölmediğini hatırlattı. Gözlerini Yılan gemilerinden ayırdı, izlemeyi reddetti.

Ares bütün gözcülerin gittiklerini sanmıştı ama bir tanesinin onun gemisinin yakınlarında dolaştığını fark etti; sanki ona bakıyor, ruhunu okuyordu.

Ares duygusuzca bakışına karşılık verdi, tek bir düşüncesi vardı. *Hadi yap.*

Kürede bir boşluk açıldı ve küre ileri doğru gelip Ares'in gemisini yuttu.

Zifiri karanlıktı. Ares, GDF takımının içinde havada duruyordu. Kaderinin nasıl olacağına dair yalnızca belli belirsiz bir merak duyuyordu.

Karanlığı bölen ışık kör ediciydi. Ares gözlerini kapamak için kolunu kaldırdı. Küre geriye çekilirken iniş gemisinin, onun içinde bulunduğu parçası havada asılı kaldı.

Ares'in gözleri biraz alıştı ve geminin kokpit penceresinden bakınca gözcü kürelerinden oluşan filoyu zor da olsa seçebildi ancak nefesini asıl kesen şey devasa gemiydi. Uzaktaki üç yıldızın ışığı geminin şeklini çıkarmasına yetiyor fakat özelliklerini göremiyordu. Uzundu ve Ares bunun gözcüleri kontrol eden gemi, bir taşıyıcı ya da fabrika olup olmadığını merak etti.

Birkaç küçük küre Ares'in harap olmuş gemisine kendini yapıştırdı ve onu bekleyen dev gemiye doğru çekti. Bir bölme açıldı ve gözcüler gemisini içeriye yerleştirdi.

Bölme kapısı kapandığında, hızla gelen yapay yerçekimi Ares'in gemisini zemine düşürdü. Bir an Ares bu darbenin, bilincini kaybetmesine sebep olacağını sandı ama GDF takımı darbeyi emmişti.

Kendini yerden itti ve gemiden dışarıya, devasa boş mekânın içine yürüdü. İçi ışıklandırılmıştı ve yapay yerçekimi Atlantis

standartlarındaydı, Ares bunun tuhaf, biraz da endişe verici bir tesadüf olduğunu düşündü.

GDF takımı havanın nefes almaya uygun olduğunu söyledi ama takımını çıkarmamaya karar verdi.

Bölmenin sonundaki çift kapılar açıldı ve Ares gri metalik duvarları, yerde ve tavanda da boncuk şeklinde ışıkları olan dar bir koridora girdi.

Bir an tereddüt etti, ilerlemekle gemisine geri dönmek arasında kaldı. Merakına yenik düştü. Koridorda ilerledi, ucunda diğer iki koridorun sağa ve sola ayrıldığı bir kesişim noktası ve tam önünde de büyük bir çift kapı bulunuyordu. Kapılar açıldı, geminin içindeki bir mağarayı gözler önüne serdi. Burası gemisinin iniş yaptığı bölmeden çok daha büyüktü.

Ares yavaşça ilerledi, bir yandan bir tuzağın derinliklerine mi gidip gitmediğini merak ediyordu. İçeride bulunan şeyler kafasını karıştırdı. Sıra sıra dizilmiş cam tüpler, zeminden yukarıdaki karanlığın içine ve göz alabildiğince ileriye doğru dizilmişlerdi. Her bir tüp içine tek bir Atlantisli'yi alabilecek büyüklükte görünüyordu.

"Takımını çıkarabilirsin."

Ares döndü ve onu yakalayan kişiyi ilk kez gördü.

36

Ares bir ona baktı bir de uçsuz bucaksız cam tüp sıralarına. Bu adam –ya da en azından Ares onun erkek olduğunu düşünüyordu– girişte, kapıların hemen iç tarafında duruyor, koridorun ışıkları etrafında hale oluşturuyordu.

Ares, "Bu ne?" dedi, takımını çıkarmaya cüret edemedi.

"Ne olduğunu biliyorsun."

Ares yeniden dönüp tüplere baktı. *Uyutma odaları. Derin uzay keşfi için. Bir koloni gemisi mi?*

"Evet."

Ares elinde olmadan geri adım attı. *Bu şey benim düşüncelerimi okuyabiliyor.*

"Evet, o şey bunu yapabiliyor. Bedenin bu geminin okuyabileceği bir radyasyon yayıyor, benim de onu düzenlenmiş bir veri akışı olarak görebilmeme izin veriyor."

"Sen nesin?"

"Seninle aynıyım, tek fark, milyonlarca yıldır ölü olmam."

Ares düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aklına ilk gelen soruyu sordu. "Sen... burada değil misin? Hayatta değil misin?"

"Hayır. Gördüğün şey benim avatarım, eskiden olduğum şeyin bir yansıması. Benim ırkımın çok uzun zaman önce soyu tükendi. Bizden geriye sadece Yılan Ordusu kaldı."

"Sen onlardan biri misin?"

"Hayır. Hiç olmadım. Ben yalnızca zaman içinde katlettikleri sayısız kişiden biriyim. Çok uzun zaman önce, benim dünyam büyük bir hata yaptı. Nihai cevabı aradık, kökenimiz ve evrenin

kaderi hakkındaki gerçeği. Onu bulmak için yanlış araçları seçtik: bilimi ve teknolojiyi. Algılayabileceğinin ötesinde metotlarla... Son bilgiye ulaşma mücadelemiz sırasında, yarattığımız teknolojiler bizi sonunda köleleri haline getirdi ve elimizden kayıp gittiğini biz daha anlayamadan insanlığımızı elimizden aldı. Medeniyetimiz bir ayrılık yaşadı. Karşı koyanlar asimile edildi. Yılan Ordusu onlardan geriye kalanlar. Üyeleri kendilerine halka diyor. Onlar bu evrenin kaderi ve yeni bir evrenin başlangıcı olduklarına inanıyorlar, zaman ve uzayın içinden geçen bir halka.

"Halkalarının bir gün bütün insan dünyalarını çevreleyeceğine, her bir insan yaşamını birbirine bağlayıp yeni yasaları olan ve asla yok edilemeyecekleri yeni bir evren yaratmalarına izin verecek köken varlık dedikleri bir kuvveti kullanabileceklerine inanıyorlar."

Ares nefesini bırakıp takımını çıkardı. Burada boyundan çok büyük bir işin içindeydi ve insanlığın geçmişinden gelen bu hayalet onun ölmesini isteseydi, burada bulunamayacağını anladı.

Ares lafı dolandırmadan, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Kurtarılmayı. Halkımın şu anda senin halkına yaptığı yanlışları düzeltmek için bir fırsat."

Aralarındaki karanlık boşluğun içinden holografik bir görüntü yükseldi. Ares'in gezegeni orada duruyordu, önünde siyah gemilerden oluşan bir halka bir geçit kapısı açıyordu. İçinden Yılan gemilerinden yapılmış kalın bir halat fırladı. Halatın ucu çentikliydi, gemileri Ares'in dünyasına koyu renkli yağmur damlaları gibi püskürtüyordu.

Binlerce gözcü gemisi yılanla savaştı ama Yılan savaş alanında olduğu gibi kaybediyorlardı. Atlantis gezegeni düşüyordu.

"Son günlerimizde, budalalığımızın farkına vardığımızda, diğer insan dünyalarını hatamızın sonucundan kurtarmayı umarak senin gözcü adını verdiğin şeyleri yarattık. Gördüğün gibi,

gözcüler Yılan savaşında rakipleriyle boy ölçüşemiyorlar. Son çare olarak, stratejimizi insan dünyalarını saklamakta bulduk."

"Gözcü hattı."

"Evet. Bir bariyer, uzayınızı örten bir tür sinyalci ağı oluşturup Yılan Ordusu'nun, içinde insan yaşamı bulunduran gezegenleri görmesini önlüyor. Bu hat aynı zamanda hiperuzay tünellerinin onu geçmesini engelliyor."

Ares durumu anladı. "Gözcü hattında Yılan Ordusu'nun içinden geçmesine izin veren bir boşluk açtım."

"Evet. Ama döngü böyle işler."

Ares'in içinde bir öfke alevlendi. "Bizi uyarabilirdiniz."

"Bunu denedik. Birçok kez, yıllar boyunca. Felaket uyarıları felaketin anılarından çok daha az etkili oluyor."

"Anıları mı?"

Avatar tüplere doğru yürüdü. "Bu arkı dünyana götüreceksin. Düşüncelerinizi ileten radyasyon aynı zamanda bedenlerinizin hücresel şemasını iletmek için de kullanılabilir. Bu geminin etrafındaki gözcü filosu seni yörüngeye taşıyacak. Yılan virüsünün, onların insan yaşamını asilime etmek için kullandıkları biyolojik teknolojinin bir sınırı var: Kişinin bunu kabul etmesi gerekiyor. Kullandıkları tekniklere karşı gelmek zor fakat nüfusu yüksek topluluklarda, çok az sayıda cesur ruh buna karşı koyabiliyor. Yılan onu kabul etmeyenleri öldürüyor. Bu gemi onların radyasyon imzalarını yakalayıp yeniden canlandıracak. Senin halkın olacaklar. Medeniyetini onlarla kuracaksın. Yılan dehşetini görmüş olacaklar. Tehlikeyi bilecekler. Işığın kıymetini bilmek için karanlığı görmek gerekir."

Ares, yeniden canlandırma arkının köprüsünden hiperuzayın mavi ve beyaz dalgalarının dağılmasını bekledi, sonra gezegeni ekranda belirdi.

Gemi üzerine ateş açılınca sarsıldı. Ares'in dünyasına Yılan tarafından yapılan kuşatma neredeyse tamamlanmıştı. Büyük siyah gemiler her kıtanın üzerinde büyük alanları kaplamıştı. Gözcüler onlarla savaşıyor ancak yavaşça kaybediyorlardı.

Ares arkın devasa savaş alanından kendine yol açarak ilerleyişini izledi, darbe alıyor fakat karşılık vermiyordu. Bir grup Yılan gemisi gözcü savaş hattını her yardığında yeni bir grup küre geliyor ve onu geri püskürtüyordu.

Avatar, Ares'i kaptan köşkünden çıkarıp yeniden o odaya getirdi ve tüplerin içi Atlantislilerle dolarken ikisi de sessizce bekledi.

Türbülans her saniye artıyordu, adam sonunda Ares'e döndü. "Zamanı geldi."

Ares en yakındaki tüpün içine girdi ve duman onu yavaşça içine aldı. Halkının göçü yakında tamamlanmış olacaktı ve yeni yuvalarına ineceklerdi. Avatar ona geminin zamanı da genişlettiğini anlatmıştı. Burada geçen zaman dışarıdakiyle karşılaştırıldığında bir hiç olacaktı.

Sonunda avatar geri döndü ve tüp açıldı. Ares dışarı adım attı ve onun peşinden kaptan köşküne gitti. Görüntüleme ekranı el değmemiş, yeşilli, mavili ve beyazlı bir dünyayı gösteriyordu.

"Peki ya Yılan bizi bulursa?"

"Yeni bir gözcü hattı oluşturduk ve bu dünyanın yörüngesine bir sinyalci yerleştirdik. O sizi gizleyecek. Fakat bunun bir garantisi yok. Sizlere sunabileceğimiz şeyler bu kadar. Size tehlikeyi gösterdik ve sizi kurtardık. Tek bir hediye daha verebilirim sadece: insan yasaları. Bu bizimle aynı hatayı yapmanıza mani olacaktır."

Avatar uzun uzun konuştu, halkının felsefesini anlattı, barışçıl bir varoluşun şemasını paylaştı. "Halkının geriye kalanları kurtarmanın karşılığında tek istediğimiz yasalara göre basit bir yaşam. Yeni gözcü hattının içinde birçok insan dünyası bulunuyor, hepsi de senin dünyandan daha az gelişmiş durumda. Bir gün onlar da cevap bulmak için uzaklara yol alacak ve yeni gözcü hattını bozacak. Senin halkın dışarıda bekleyen tehlikeye şahitlik edebilir, sayısız dünyadaki sayısız yaşamı kurtarabilir. İnsan yasalarını yayarsan burada güvenle yaşayabilirsin. Ortak hayatta kalma mücadelenizin anahtarı bu."

Ares karısıyla birlikte olduğu en son anları, ona ve dünyasına yapılanları, üzerini kaplayan siyah gemileri, milyarlarca insanın katledilişini düşündü. İçindeki öfkeyi bastırmaya çalıştıysa da yapamadı. "Sizin yarattığınız canavar benim halkımı yok ediyor, gelip bir de talepte mi bulunuyorsunuz?"

"Biz rehberlik, huzura ve barışa giden bir yol sunuyoruz. Diğerlerinin sizin hatanızı tekrar etmelerini, aynı kaderin sonuçlarına katlanmalarını önlemek için bir fırsat."

Ares arkın yanında havada duran küçük gözcü grubuna baktı.

Biz saklanıp, dualar edip düşmanımızın gitmesini dilemeye çalışmayacağız. Savaşacağız. Bir saniye sonra fark etmişti hatasını; avatarın düşüncelerini okuyabildiğini hatırladı.

"Kendi büyük hatanı planlıyorsun."

"Bunu insan dünyalarının milyonlarca yıldır katledilişini izleyen ölü adam mı söylüyor?"

"Korkun ve nefretin saha ihanet ediyor."

Ares avatarı görmezden geldi. Zihninde bir plan şekillenmeye başladı.

Avatar ona doğru bir adım attı. "Hikâyemizi hatırla. Yarattığımız teknoloji bizi kölesi haline getirdi. Sakın, Ares: Güvenliğinin bedeli özgürlüğünüz olabilir. Muhtemelen hayatta kalışınızın da."

"Benim ne düşündüğümü biliyorsun: Siz bu savaşı o kadar uzun zamandır kaybediyorsunuz ki tek bildiğiniz bu olmuş. İnsan olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorsunuz bile. Benim dünyamda o kadar çok kişinin katledilmesine ancak bu yüzden izin verebilirdiniz. Bütün bunlar sizin için büyük bir matematik problemi. Ama benim için onlar birer yaşamdı, önemi olan insanlardı. Sizin *yardımınızdan* bıktık. Artık kendi kendimizi savunacağız."

"Öyle olsun, Ares." Avatar, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle yavaşça kayboldu.

Ares uzun bir an boyunca karanlık odada tek başına durdu, halkının son üyelerinin bulunduğu uçsuz bucaksız tüp sıralarına baktı. Yakında uyanacaklardı. Ares'in başka kimsesi kalmamıştı ve onların hayatta kalmalarını ne pahasına olursa olsun sağlayacaktı.

David, kaçış kapsülünden Yılan savaş alanındaki sinyalcinin içindeki güç alanlarının titreşip kaybolduğunu izledi. Atmosferi sinyalciyi enkaz alanına fırlatan bir patlamayla uzaya boşaldı. Parçalar alandaki boş ceplere yerleşirken yuvarlandı ve çarpıştı. David alanın kütlesinin kendi kaçış kapsülünü de çektiğini hissetti ve bedeninin yakında buradaki kalıcı parçalardan biri olacağını anladı.

Kate'i düşündü. Son günlerini nasıl geçirecekti? David'in tek bir dileği vardı: Onu bir kez daha görmek, bir saniyeliğine bile olsa. En son gördüğü an zihninden geçti: Kate ekranın önünde duruyor, David'in zar zor anlayabildiği bilimsel bir şeyi açıklıyordu. Ona söylediği son sözler neydi? "Kapıyı kilitle." Gülümsedi. Bu duruma çok uygundu. Son yaşadıkları şey, birlikte geçirdikleri

zamanın özeti gibiydi. Zaman değerli bir şeydi. Şimdi ikisinin zamanı da kısalmış, saatlerle ölçülüyordu.

O anda bir şeyin farkına vardı: David onsuz yaşamaktan korkmuştu aslında. Bununla yüzleşmeyecek olmak ona tuhaf bir sakinlik hissi getirdi.

Enkaz alanının üzerinde bir yarık açıldı, uzayın siyah dokusunda çentikli, mavi-beyaz bir yırtık gibiydi. İçinden tek bir gemi çıktı ve enkaz alanında hızla ilerleyip doğruca David'in kaçış kapsülüne uçtu.

Sinyalcinin yok edilmesi geminin burada neler olduğunu görebilmesini, onun burada mahsur kaldığını fark etmesini mi sağlamıştı?

Gemi yaklaşırken, David ön tarafında bir amblem gördü: Bir halkaydı. Hayır, kendi kuyruğunu yutan bir yılandı.

37

Dorian yerde yatıyor, üzerinden su gibi ter boşanıyordu. En son anı en kötüsü olmuştu. Fakat duramazdı. Yakındaydı. Bunu hissedebiliyordu. Gemi –o ark– Ares'in Antarktika'nın altına gömdüğü gemiydi. Yılan Ordusu, Atlantislileri yine mi bulmuştu? Ares'in korktuğu büyük düşman onlar mıydı?

Dorian devasa fabrikaya doğru yürüdü ve gözcüleri biner biner üreten hatlara baktı. Yoksa gözcüler ona ihanet mi etmişti?

Dorian son gerçeği görmek için kendini hazırladı.

Ark yeni Atlantis dünyasına iniş yaptıktan sonraki günlerde, Ares'in halkı avatarın söylediği her şeyi doğruladı. Yeniden canlandırma gemisinde yeniden doğanlar bir amaç ve ateşle doluydu, Ares'in daha önce hiç görmediği bir birlik içindelerdi. Tek bir halktılar ve tek bir hedefleri vardı: Yılan Ordusu'nun yıkımı. Enerjilerinin her zerresini buna adamışlardı. Arktaki teknoloji ve gözcüler de ihtiyaç duydukları diğer şeyleri sağlamıştı.

Arkın etrafında önce yerleşkeler, sonra şehirler, ardından da medeniyet yükseldi. Kanunlarının mihenk taşları avatarın hikâyesinden, kontrolsüz teknolojinin tehlikeleriyle ilgili uyarılarından oluşturulmuştu. Ares avatarın taleplerini geri çevirmişti ama halkının gerçeği görmezden gelecek kadar ahmakça davranacağını biliyordu: Teknoloji açısından hiçbir sınırı olmayan bir medeniyet

her zaman bir Yılan dünyasına evrimleşecekti, asimile olsa da olmasa da. Yılan karşıtı yasalar bir tekillikle sonuçlanabilecek her türlü yeniliği yasaklamıştı ve kontrolsüz teknolojiye karşı verilen mücadele ortak bir mantraya dönüşmüştü.

Kabul seremonisinde Ares bir sahnede durmuş, kalabalığa seslenmişti: "Karşımızdaki en büyük düşman biziz. Yılan içimizde gizlice dolaşıyor. Kendimizi kendimizden gözcü hattının ötesindeki düşmandan koruduğumuz gibi karşı korumalıyız."

Ondan sonraki anılar kısa parçalar halinde geldi. Ares yörüngedeki bir gemide duruyor, Atlantislilerin yeni gezegeninin dışında, uzayda duran bir gözcü üretim tesisine bakıyordu. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

Başka bir fabrikada duruyor, ucu bucağı görünmeyen yeni bir gözcü montaj hattına bakıyordu.

"Daha fazla."

Anılar akarak geçti. Başka fabrikalar. Yeni gözcüler. Yeniliğin hızı azalıyordu. Ares bir odada duruyor, daha fazla araştırma ve teknoloji elemanı için sebeplerini açıklıyordu. Ancak artık kendisi bile buna inanmıyordu. İçindeki ateş yok olmuştu. Tüplerin zaman genişletme ve iyileştirme özelliklerini kullanıp çağları atlayarak geçmiş, otomatik madencilik gemileri ve robot fabrikalarının Atlantislilerin sayamayacağı kadar çok gözcü ürettiği bir noktaya varmıştı.

Tüplerde yeniden doğmuş olanlar uzun yaşamlar sürmüş, Ares gibi sağlıklarına yeniden kavuşmak için tüpleri kullanmayı seçmişlerdi. Fakat artık hiçbiri yoktu; devam etme isteğini uzun zaman önce kaybetmişlerdi. İçlerinden bazıları sekiz yüzüncü yaşına kadar, birkaçı da bin yaşına kadar gelmişti ancak nihayetinde Ares dışında hepsi yeniden canlandırma tüplerinin menzilinin çok uzağında gerçek ölümle buluşmuş, asla geri dönmemişti.

Ares kendini yapayalnız hissediyordu; kurucuların sonuncusu, kendi türünün, Yılan Ordusu'nu, yeni dünyalarını inşa

eden çalışkan vatandaşları kendi gözleriyle görmüş kabilenin sonuncusuydu.

Eski dünyanın yıkılışından bin yıl sonra bile arkta her sene gece seremonileri düzenleniyordu. Sonra seremoniler her on yılda bir yapılmaya başlandı, ardından her yüzyılda bir yapıldı ve sonunda yapmayı bıraktılar.

Ares konsey toplantılarına katılmak için tüpünden her uyandırıldığında, kendini kendi dünyasında daha da yabancı hissediyordu. Halkı rahat ve konforlu bir yaşama alışmış, sanata, bilime ve eğlenceye odaklanmıştı. Gözcü fabrikalarının hepsi boştu, ilgilenmeleri için robotlara bırakılmıştı. Yılan tehdidi bir öcüye, doğru bile olmayabilecek korkutucu bir gece masalına dönüşmüştü.

Ares bir yadigâr, uzak geçmişteki karanlık bir dönemin, yoğun bir paranoya ve savaş çağının simgesi olarak görülüyordu.

Konseye artık gerçek ölümle buluşacağını bildirmiş, onlar da istemeye istemeye kabul etmişlerdi.

İhanet ertesi gün halka yapılan bir bildiri şeklinde gelmişti. Hizmetlerini onurlandırmak ve o ve göçte yer alan diğer üyelerin fedakârlıklarını sonsuza kadar hatırlamak için konsey oy birliğiyle onu arşivlemeye karar vermişti.

Evine nöbetçiler gelmişti, arkalarında bir haberci güruhu vardı.

Halk ark lahdine giden yolun iki yanında dizilmişti, çocuklar ve yetişkinler onu bir kerecik görebilmek için itişip kakışıyordu. Taşın üzerinde, *En son askerimiz burada yatıyor*, yazıyordu.

Ares girişin önünde durdu ve konsey başkanına hitap etti. "Herkes ölme hakkına sahiptir."

"Efsaneler asla ölmez."

Ares uzanıp parmaklarını kadının boynuna dolamak ve sıkmak istedi. Onun yerine içeriye girdi, ilk kez eski dünyanın yıkıldığı gün gördüğü koridorlardan geçti ve tüplerden birine girdi.

Zaman genişletmesi onun zaman akışının ıstırabını çekmesini önledi ama Ares'in hissettiği boşluk ve yalnızlığa hiçbir şey merhem olamazdı.

Devasa odanın girişinde birileri belirdi ve onun tüpüne doğru koştu.

Ares tüpten çıktı ve bir şey söylemeden onları takip etti. Belki de durumu yeniden değerlendirmişlerdi. İçinde artık neredeyse yabancı bir his olan umut yükseldi.

Arkın bulunduğu lahitten çıktılar ve sessizce geceye adım attılar. Uzakta Ares'in daha önce benzerini hiç görmediği bir şehir duruyordu. Gökdelenler bulutlara kadar yükseliyor, köprüler onları birbirine bağlıyor, holografik reklamlar ayın karşısında dans eden iblisler gibi gecenin içinde yürüyorlardı.

Köprülerden biri bir patlamayla yıkıldı. Başka bir patlama iki binayı ateşe verdi. Alevler kuleden kuleye sıçrıyor, yangın söndürme sistemlerini yenmeye çalışıyordu. Başka bir patlama daha oldu.

Ares, "Bu ne?" diye sordu.

"Yeni bir düşmanımız var, General."

38

Ares soyu tükenmekte olan halkını getirdiği ve inşa edilmesine yardım ettiği dünyayı neredeyse tanıyamadı. Temiz ve pırıl pırıldı ancak kalabalıktı, insanları öfkeliydi. Sokakları doldurmuş birbirlerini itiyor, ellerinde pankartlarla bağırıyorlardı.

"Yılan Kısıtlamaları = Kölelik"

"Evrim = Özgürlük"

"Asıl Yılan Ares'tir"

Konsey odasında, aptallardan oluşan bir grup Ares'in sevgili dünyasının kötü durumunu ayrıntılarıyla anlattı. Entelektüel ayrımcılık Atlantis toplumunu bölmüş, iki gruba ayırmıştı: entelektüeller ve işçiler. Entelektüeller toplam nüfusun neredeyse yüzde seksenini oluşturuyordu ve Ares'in görebildiği kadarıyla günlerini zihinleriyle yaptıkları şeylerle geçiriyorlardı: sanatla, icatlarla, araştırmalarla ve Ares'in anlamadığı ve soracak kadar umursamadığı başka etkinliklerle. Nüfusun geri kalan yüzde yirmisi, yani işçiler, geçimlerini elleriyle sağlıyorlardı ve bu durumdan, devlet tarafından ödenen yevmiyelerden ve onları sürekli ikinci sınıf vatandaş konumunda bırakan refah devletinden bıkmışlardı.

Sorunun merkezinde, eğitimin, işlenmemiş zekâyı geliştirebileceği sınıra gelinmesi yatıyordu. İki taraf da entelektüellerin her zaman entelektüel olacağını, çocuklarının da aynı şekilde devam edeceğini biliyordu; bu durum işçiler için de geçerliydi. Sınıflar arası evlilik zaman geçtikçe daha da azalmıştı çünkü entelektüeller sonraki nesillerinin bir daha geri dönmemek üzere alt sınıfa kaymaları riskini göze almaya cüret edemiyordu.

Ekonomik ve sosyal ayrılık gitgide gergin bir hal almıştı. Uzlaşmalar ve anlaşmalar yapılmış, barış sürdürülmüştü. Ancak tavizler sonunda yetersiz kalmış ve işçilerin tek pazarlık yolu şiddet haline gelmişti.

Ekran işçi grubunun artan huzursuzluğunu ayrıntılarıyla gösterdi; protestolardan isyanlara, rasgele saldırılara, oradan da binlerce kişinin hayatına mal olan organize terörizme dönüşmüştü.

Ares, konsey başkanı Nomos'u neredeyse duymadan sorunu kafasında evirip çevirdi. "Sorunun düğüm noktası polis kuvvetlerimiz."

Ares, "Onlara ne olmuş?" diye sordu.

"Üç yüz yıldır polis kuvvetimiz olmadı. Çok az suç işlendi ve toplu gözetimle vatandaş yaptırımlarının birleşmesi suçu işleyenlerin her zaman yakalanmasıyla sonuçlandı. Bu durum farklı. İnsanlar davaları için canlarını tehlikeye atmaya razı olmuş durumdalar... çocukları da onlar gibi çekmesin diye."

Konseyin başka bir üyesi söz aldı. "Daha büyük sorun, yeni polis kuvvetinin işçilerden oluşturulacak olması ve onlara asla güvenemeyiz. Hükümeti devirebilir ve yönetimi tamamen ele geçirebilirler. Bence hepimizin korktuğu bu, dile getiren tek kişi ben olsam bile."

Sessizlik oldu.

Sonunda Nomos konuştu. "Ares, fikir birliğine vardığımız, danışmak için seni uyandırdığımız çözüm, Yılan Kısıtlamaları'nı gevşetmek."

Ares öfkesini bastıramadı. "O yasaların çıkarılmasının bir sebebi var... bizi kendimizden korumak."

Nomos elini kaldırdı. "Biz üç kısıtlamanın sadece ikisinde hafif bir rahatlatma düşünüyoruz: genetik mühendislik üzerindeki yasağı kaldırmak, sadece bir seferlik, işçileri entelektüel denkliğe getirmek için tek bir iyileştirme. İkinci olarak da robot üretimi üzerindeki yasağı kaldırıp basit hizmet robotlarının bütün fiziksel

işçiliği halletmesine izin vermek. Bu değişiklikler sürdürülebilir tek bir toplum oluşturacak..."

Ares ayağa kalktı. "Siz ahmaklar genetik mühendislik ve robot üretimi kutusunu açarsanız, ileride Yılan dünyasına dönüşmemizi garanti altına alırsınız... hem de istila bile edilmeden. Bu kaçınılmaz. Yılan yıkımı en başta böyle başladı zaten. Atalarımızın hatalarını tekrar etmiş olacağız. Bunu kabul etmeyeceğim. Beni ya yeniden uyutun ya da gerçek ölümü verin. Bunu öylece durup izleyemem."

"Sen olsan ne yapardın?"

Ares, "Sorunumuz oldukça basit," dedi. "İnsanlarımızın yüzde yirmisi geri kalanını öldürüyor. Onların ortadan kalkması gerek."

Ares eğitim görmekte olan ordusuna baktı. Sinyalci yörüngede, gezegeninin ışığını evrenin geri kalanından saklıyor olmasa, bütün kozmosun alay konusu olurlardı.

Konsey haklıydı: İşçi sınıfından güvenlik kuvveti oluşturmak tam bir budalalık olurdu. Ares bu pozisyona uyabilecek entelektüelleri seçmişti. Modeller: Biçimli, kaslı ve yeteneklerinden bağımsız olarak korkusuz görünme sanatında oldukça eğitimlilerdi; dansçılar ve akrobatlar: zarafetle ve kusursuzca hareket ediyorlardı, her ne kadar savaşma konusunda bir işe yaramasalar da ve atletler: öfkeli kalabalıklar içinde iyi nişan alma becerileri vardı ve rahatlardı fakat insanlar ölmeye başladığında şüphesiz kendilerini kaybederlerdi.

Ares onların eğitim görmelerini izledi. Olmadıkları ve asla olamayacakları bir orduydu. Fakat üniformaları ve çalışılmış hareketleriyle rollerini oynayabiliyorlardı ve onun ihtiyacı olan da buydu.

Ares keşif filosu günlerine özlem duyuyordu ancak bu, Yılan Kısıtlamaları'nın getirdiği kayıplardan biriydi. Uzay keşfi bilinmeyen tehlikelere veya en büyük riske, Yılan Ordusu tarafından yeniden bulunmaya yol açabilirdi.

Bu düşünce ona sonun gelmesine yol açan görevde oynadığı rolü hatırlattı: Bir gözcü küresini yakalayıp hatta kırılma yaşanmasına sebep olmak ve büyük yılanın oradan geçip Atlantislilerin ilk gezegenlerine gelmelerine sebep olması. Bu hatanın bir daha yapılmasına izin vermeyecekti.

Atlantis rüyası tek bir dünyada tek bir toplum olmaktı, sinyalcinin ve onların etraflarındaki uzayda duvar oluşturan muazzam gözcü ordusunun ardında güvende olmak; sonsuzluğa uzanan, barış ve bolluk içinde yaşayan bir Atlantis dünyası. Bu rüya üç günahı yasaklamak üzerine inşa edilmişti: Robotların sağladığı kolay iş gücünü, genetik mühendisliğin hatalı ilerleyişini ve derin uzay keşfinin büyüleyiciliğini.

Ares, Nomos'un yanında olduğunu fark etti ancak bir şey demedi. Bu aptalın da aynı şekilde karşılık vereceğini umdu. Genellikle olduğu gibi, Ares hayal kırıklığına uğradı.

Nomos, "Her geçen gün bir orduya benziyor," dedi ve Ares'in onun zekâsı hakkındaki görüşünü daha da aşağıya çekti.

"Evet, rollerini güzel oynayacaklar."

Ares bir sonraki saldırının ne zaman geleceğini bilmiyordu ama bunun önemi yoktu. Gelecek onun için önceden belliydi, bilindik bir sona ilerleyen bir denklemdi.

Çok nadiren uyuyordu, uyuyabildiğindeyse sık sık kesiliyordu uykusu. Ona verdikleri dairedeki çalışma masasına oturdu, karısının verdiği mektupları karıştırdı, videolarını izledi ve zihninde

sonsuz senaryoları yeniden oynatıp olaylar nasıl farklı gelişebilirdi diye kafa yordu. Fakat gerçek şuydu ki o sadece rolünü oynamıştı, tıpkı ondan önceki birçoklarının yaptığı ve gelecekte de yapacakları gibi. Avatar haklıydı. Ares bunu anlamıştı artık. Acaba kaç dünyanın yükselip battığını görmüştü? Bin tane mi? Milyon tane mi? Daha fazla mı?

Avatar ortak bir yasaya uyarak geçirilen sade bir yaşamı savunmuştu. Ares o dünyalarda her bir bireyin hem entelektüel hem de işçi olduğunu ve her yaşama saygı duyulduğunu hayal etti. Olayı doğru anlamışlardı.

Ares o zaman söylediği sözleri düşünüp güldü: *Savaşacağız.*

Ancak savaşacak büyük bir düşman yoktu, yalnızca çaresiz birkaç kurban vardı. Kapılarında bekleyen rahatsızlık verici, insanları bir araya getiren bir tehdit yoktu. Yılan Ordusu asla gelmemiş ve tehlikenin yokluğunda insanlar savaşma isteklerini kaybetmişlerdi. İşin aslı, binlere yıldır ilk kez şiddetle karşı karşıya kaldıklarında, çözümleri onu uykusundan uyandırmak olmuştu. Neredeyse unutulmuş bir geçmişe ait bir fosil, barbar tehlikesini ortadan kaldırmak için geri gelmişti.

Hayır, savaşmak istemiyorlardı. Bu insan gerçeğinin karanlık tarafıydı: Çatışma olmayınca, meydan okuyan bir şey olmayınca insanın içindeki ateş sönüyor ve o ateş olmadan toplum durgunlaşıp yavaş bir düşüşe geçiyordu. Dünyasının problemlerinin tek bir çözümü vardı: bu kanseri kesip atmak.

Ares bundan korkuyordu. Ancak bu bir çatışma, mücadele, onun var olması için bir sebepti. Acaba onu hayatta tutan tek şey bu muydu?

Pencereye doğru yürüdü ve inşa ettikleri şehri hayranlıkla izledi. Gezegenin neredeyse her metresini kaplayan binlerce şehirden biriydi. Titizlikle planlanmışlardı. Kendi büyüdüğü eski dünyanın şehirlerinin aksine, bu metropoller doğayı çelikle ve camla birleştiriyor, ortaya sanatsal ve işlevsel bir tablo çıkıyordu.

Ares, yüz kırk yedinci kattaki dairesinden binaların çatılarını kaplayan yeşil ve kahverengi ormanlara, tarlalara ve bahçelere baktı. Çatıların altında, köprüler binaları örümcek ağı gibi birbirine bağlıyordu. İnsanlar ve kapsüller bu köprülerden tıpkı her bir ışığı güzelliği ve işlevselliği en iyi seviyeye getirecek şekilde düzenlenmiş metal ve camdan yapılmış, ışıldayan bir labirentte dolaşan bir böcek kolonisi gibi hareket ediyordu. Bazı binaların çatılarında devasa seralar yer alıyor, zengin bitki örtüsü sera ışıklarıyla, gece de şehrin ışıklarıyla aydınlatılıyordu.

Bu kadar gelişmiş bir medeniyet nasıl bu kadar kusurlu olabilirdi... hem de ta çekirdeğine kadar?

Şehrin dört bir yanında patlamalar gerçekleşti. Köprüler sarsıldı ve düştü. Binalar çöktü.

Şehir alevler içinde kaldı ve duman yayılıp ışık, cam ve çelikten oluşan tabloyu kirletti.

Ares'in arkasındaki kapı açıldı. "Dördüncü ve altıncı sektörlerde patlamalar var, General."

Ares hemen giyindi ve yeni oluşturduğu ordusunun önünde yürüdü. Savaş alanının biraz gerisinde durdu. Başka bir patlama oldu, feryatlar ve kaçan vatandaşlardan oluşan bir dalga üzerlerine geldi.

Ares'in arkasındaki asker boğazını temizledi ve alçak sesle konuştu. "Başlayalım mı, efendim?"

"Hayır. Biraz devam etsin. Dünyaya ne tür insanlarla savaştığımızı gösterelim."

39

Kate uyandığında her yeri ağrıyordu ve kan ter içindeydi ama en büyük acısı bedeninden gelmiyordu. Vücudu kurşundan yapılmış gibi her hareketi zorlukla gerçekleştiriyordu. Kendini zorlayarak yataktan kalktı ve üzerini giydi.

Odasının dışında, diğerlerinin ruh hali de çok farklı denemezdi. Kate, Milo'yla tanıştığından beri onda ilk kez gerçek kederi gördü. Sürekli yere bakıyordu. Paul ve Mary, birkaç gün önce Fas'taki dağdan yukarı koştuktan sonra, *Alfa İnicisi*'ni ilk kez gördükleri zaman olduğu gibi dayanacak güçleri kalmamış haldeydi.

Üçünü öyle görmek Kate'i değiştirmiş, ona dayanma gücü vermişti. Ona ihtiyaçları vardı. Kate de onlar için güçlü olmak zorundaydı ve bunu bilmek ona yeni bir kuvvet verdi.

Kate, "Bu iş henüz bitmedi," diye başladı. "Bir planım var."

Paul, "Öyle mi?" diye sordu, büyük ihtimalle sorusunun o kadar şaşırmış gibi çıkmasını istememişti.

"Evet." Kate onları ortak alandan geminin kaptan köşküne götürdü. Ekranı açtı ve görüntüyü dışarıdaki manzaraya çevirdi; yakılıp yıkılmış bir şehrin kalıntılarına. "Daha önce dışarıya çıkamayacağımızı söylemiştim. Bu gezegeni Atlantisli bilim insanının anılarından birinde görmüştüm. O kadın buraya bu gemiyle iniş yaptı, sonra da dışarıya çıktı. Onun, gezegende nöbet tutan bir grup tarafından öldürüldüğünü düşünüyorum. Yeniden canlandırılabilirdi. Bu, Janus'un o anıyı silme nedenlerinden biri olabilir ve bu yüzden onu görmek beni..."

"Hasta etti," dedi Milo, sesinde korku vardı. "Yapamazsınız, Dr. Kate."

"Yapmak zorundayım." Kate ekranı sinyalcinin atmosfere girdiği yere doğru ayarladı, geriye kalan tek kanıt beyaz bir şeritti. "Sinyalci gittiğine göre, *burada mahsur kaldık*. Kötü haber bu. Ama birkaç seçeneğimiz var. Bu iniş aracının iletişim tertibatı hâlâ sağlam. Tamamen işlevsel... Kalkış yapıp yörüngeye çıkabiliriz."

Paul, "Ne kadar uzağa seyahat edebiliriz?" diye sordu.

"Çok uzağa değil, ne yazık ki. Aracın solucan deliği oluşturma ve hiperuzay seyahati özelliği yok. Fakat bir ileti gönderebilir, yardım bulmaya çalışabiliriz. Sinyalci olmadığı için bu gezegen tehlikelere açık durumda."

Paul, "Ve görünen o ki iyi de korunuyormuş," dedi. "En azından eskiden."

Kate, "Aynen öyle," dedi. "Benim başlayacağım yer de orası. Bu gemide bir uyarlanabilir araştırma laboratuvarı var, tıpkı *Alfa İnicisi*'ndeki gibi. Taşınabilir veri çekirdeğini kullanıp Janus'un ortağından saklamak istediği bütün anıları geri aldım. Bu dünyanın ne olduğunu, onu kimin koruduğunu ve nasıl yardım bulabileceğimizi gösterebilecek ipuçları arayacağım." Paul ve Mary'ye işaret etti. "Bu istasyonları, size Atlantis sistemlerini öğretmesi için programladım. Çok zamanınızı almayacak; David ve Milo birkaç günden az bir sürede alıştı." Tam bu şekilde ifade etmek istememişti ama devam etti. "Gemiyi kullanabilecek duruma geldiğiniz zaman, Mary'nin Dünya'da aldığı sinyalle Yılan savaş alanındakini karşılaştırmaya başlamanızı istiyorum. Bu da diğer umudumuz: Onun ne olduğunu çözmek."

Milo, "Peki ya ben?" diye sordu.

"Sen bana yardım edeceksin. Yeniden canlandırma odasındayken yaşam belirtilerimi gözlemleyeceksin. Ters giden bir şey olursa, Paul'ü çağırıp geminin medikal sistemlerini kullanmasına yardımcı olacaksın."

Milo başını salladı. "Bu hoşuma gitmiyor. David'in de hoşuna gitmezdi."

"David'le ben... buraya gelmeden önce konuştuk. Yılan savaş alanını gördükten sonra, David durumumuzun vahametinin ve bir umudumuzun olabilmesi için şansımızı denemek zorunda olduğumuzun farkına vardı. Elimizdeki şanslardan biri bu. Diğeri de sinyal. Plan bu şekilde."

Kate, Milo'yu kaptan köşkünden çıkardı ve genç adam daha fazla itirazda bulunmadıysa da Kate'in devasa sarı tankın içine yapacağı yolculuğun sonucundan korktuğunu görebiliyordu. Birkaç gün önce o ve David, Kate'i benzer bir durumda bulmuşlardı.

Cesur gibi davranan Kate bir kez daha tankın içine girmeye hazırlanmıştı fakat içeri girdiğinde, sanal tren istasyonunda durmuş, artık bütün Atlantisli bilim insanlarının anılarının tam listesinin bulunduğu tabelaya bakarken, içi korkuyla dolmaya başlamıştı. Anıların içinde ne olacaktı? Bu ona dışarıda nasıl etki edecekti? Başka bir seçeneği yoktu.

İlk anıyı, Janus'un sildiği ilk girdiyi seçti ve yükledi.

Tren istasyonu kayboldu ve kendini bir bilim laboratuvarında buldu. Janus karşısında duruyor, heyecanla konuşarak duvara görüntüsü yansıtılmış bir gezegeni işaret ediyordu. Solundaki pencereler, gecenin içinde ışıldayan muazzam bir şehri gösteriyordu. Binalar dar köprülerle birbirine bağlanıyordu ve şehir capcanlıydı. Kate bir an büyülendi ancak bu duygu uzun sürmedi. Onun yerine, içinde anlayış yükseldi. Nerede olduğunu içgüdüsel olarak anladı. Yeni Atlantis dünyasındaydı. Kendisiyle ilgili şeyleri biliyordu. İşini. Arzularını. Bu anı farklıydı. Kate, diğer anılarda düşüncelerini biraz da olsa kontrol edebilse bile yaptığı hareketler bilim insanına aitti. Burada durum öyle değildi.

Burada Atlantisli bilim insanının düşüncelerine tam erişime sahipti ve bu düşünceler kendi düşüncelerine katılıp onları bastırdı. Kate gitmiş, yalnızca bir izleyici olmuştu; Atlantisli bilim

insanının geçmişini görüyor, hissediyor ve yeniden yaşıyordu. Kadının adı Isis'ti ve yaşamı Kate'in kontrolünün dışında gelişmeye başladı. Kate'in son düşüncesi, Isis anıda öldüğü zaman ona ne olacağıydı çünkü Kate onun on üç bin yıl önce Dünya'da öldüğünü biliyordu.

Janus gezegenlerin görüntülerini yeniden gösterdi. "Bu dünyaların hepsi içinde insansı yaşam barındırıyor."

Isis, "Ya da eskiden barındırıyordu," diye karşılık verdi.

"Doğru, bu incelemeler göç kadar eski ama herhangi bir nüfus çöküşü olmadığını varsayarsak, bu dünyalarda hâlâ insan yaşamı vardır. Hatta içlerinden bazıları gelişmiş medeniyetlere dönüşmüş ya da tahmin bile edemeyeceğimiz şekillerde evrimleşmiş olabilir. Bir düşün. Evrim genetiğiyle uğraşan biri için, hayatta bir kere bulunabilecek bir fırsat."

Janus sözlerinin etkisini göstermesini bekledi. "Yanımda senden başka kimseyi istemem, Isis."

Isis kafasını çevirdi ve şehre bakan pencereye döndü. "Bunun için teşekkür ederim, Janus. Bu inanılmaz bir fırsat ama dünyamız bu haldeyken benim uzaya yolculuğa çıkmam zor."

"İşçi tartışması hakkındaki hislerini biliyorum."

Isis, "Eşitlik tartışması," diye onu düzeltti.

Janus, "Çok doğru," diye başını salladı. İşçileri savunanların mantrasını tekrar ederek, "Eşitlik tartışması," dedi, bu sözcükleri diğer entelektüel yanlıları asla kendi aralarında kullanmazdı.

Isis bir şey söylemeyince Janus devam etti. "Eşitlik tartışması biz olsak da olmasak da çözülecek. Ama biz tarih yazabiliriz, Atlantis davasını ileriye götürebiliriz. Buna Köken Projesi diyoruz."

"Yılan Kısıtlamaları'ndan geçmesi mümkün değil."

"Bu değişebilir."

"Ne duydun?"

"Sadece söylentiler ama işçi isyanını çözmek için kısıtlamaları gevşetmekten bahsediyorlar." Kendini çabucak düzeltti. "Yani eşitlik tartışmasını."

"İlginç."

"Bütün taşlar yerinde, Isis. Keşif filosunu yenilemeye başladık bile."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Gemilerin eski olduğunu biliyorum..."

"Göçün hemen sonrasında yeni gözcü hattının haritası çıkarıldığından beri de kullanılmadılar."

"Gayet güzel iş görecekler. Onları test ettik. Zaman içinde yenilerini de yapabiliriz."

Isis kafasını salladı, hâlâ kararsızdı.

"Bu konuyu yarın forumdaki konuşmandan sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

Isis dürüst olması gerekirse Janus'un teklifini büyüleyici bulmuştu. Hayatında karşısına bir kez çıkacak bir fırsattı, orası doğruydu. Fakat dünyasını çalkalayan eşitlik tartışmasına sırtını dönmek ona vicdansızca geliyordu.

Ertesi günkü konuşmasını düşündü, büyük tartışmada olayların akışını tersine çevireceğini ve toplumlarının gidişatını değiştireceğini umduğu araştırmasını sunacaktı. Risk yüksekti ve daha binadan asma yola çıktığında bile gerildiğini hissedebiliyordu. Geceleri bir binadan diğerine geçmeyi seviyordu. Cam koridorlar

şehrin üzerinde uçuyormuş hissi veriyordu ve Isis bazen elinde olmadan dışarıya bakakalıyordu.

Uzakta bir alev mantarı yükseldi ve hemen ardından bir bina çöktü, sonra bir bina daha. Uzaktaki asma yollar serbest kaldı ve patlamalar dalga gibi üzerine gelirken köprülerden oluşan ağ titredi. Zemin üç yüz metre aşağıdan ona doğru bakıyordu.

Sırayla girişe ve çıkışa baktı. Çıkışa daha yakındı, bütün kuvvetiyle oraya doğru fırladı. Önündeki bina sarsıldı ve asma yol sallandı, zemin çatırdadı ve tavandaki döşemeler aşağı yağmaya başladı.

Isis asma yolun sonuna gelirken kollarını kaldırıp başını korudu. Binanın asansörleri çalışmıyordu, Isis çaresizce kaçmaya çalışan kalabalıklarla birlikte merdivene sıkıştı.

Zemin katta maskeli, silahlı birlikler onları karanlık bir bekleme alanına topladı, arada bir onlara daha hızlı hareket etmeleri için bağırıyor, sıradan çıkan olursa itiyorlardı.

İnsan akışı sona erdiğinde, onları esir alanlardan biri öne adım attı ve "Sizler artık vatandaş değilsiniz. Sizler bize binlerce yıldır zulmeden entelektüel feodalizmi sürdüren elit kesim değilsiniz. Sizler araçsınız; devrimin vasıtalarısınız. Sizlere birer numara verilecek. Artık eşitlik hareketinin bir rehinesisiniz," dedi.

40

Ares son üç saattir hastaneyi dolaşıyor, yanıklar, kırık kemikler ve şarapnel yaraları için tedavi gören vatandaşlarla konuşuyordu. Bu küçük tesis kapasitesinin çok üzerinde dolmuştu. Koridorlarda kargaşa yaşanıyor, insanlar dört bir yana koşturuyordu. Ares fırtınanın içinde sakin bir limandı. Bu kıyımı görmek, onu yapması gereken şey için hazırladı ve doğru seçimi yaptığını doğruladı.

Çalışanlardan biri onu ana hastaneden çıkarıp ekteki bir binaya götürdü, burası ofis olarak kullanılıyordu ama şimdi derme çatma bir psikiyatri hastanesine dönüştürülmüştü.

Her odadaki vatandaşlar Ares'e aynı görünüyordu: bitki gibi.

Doktor, "Yeniden canlandırma sendromu yaşıyorlar," dedi.

Ares bu sendromu daha önce hiç duymamıştı. Tur rehberi olan adam onun yüzündeki ifadeyi okudu.

"Bu teşhis sizin zamanınızda hiç konulmadı. Hiç görülmemiş olması muhtemel. Hasta yeniden canlandırmadan sonra yaşama katlanamıyor, daha spesifik konuşmak gerekirse, beyinleri bazı anıları bütünleştiremiyor. Bu durumda söz konusu, şiddetli ölümlerinin anıları. Bu sendrom yaşam tarzımız değiştikçe daha da yaygınlaştı. Bizler bunun suçlusunun kısmen vatandaşlarımızın değişen duygusal kapasitesi olduğuna inanıyoruz. Tekrar tekrar yeniden canlandırma da bir risk faktörü. Bu hastaların bazıları ilk terör saldırıları dalgası sırasında herhangi bir belirti göstermeden ya da çok hafif bir yeniden canlandırma sendromu belirtisi göstererek ölmüşlerdi. Bu seferse neredeyse katatonik bir halde yeniden doğdular. Her iki durumda da bu bir salgına dönüşebilir."

Ares başıyla onayladı; acaba birkaç bin yıl sonra halkının herhangi bir üyesi yeniden canlandırma sonunda hayatta kalabilecek miydi?

Ares'in kulaklığı devreye girdi ve yardımcısı, "Efendim, yeni bir gelişme var. Teröristlerin elinde rehineler var," dedi.

Ares gülümsedi. *İşte şimdi bir yere varıyoruz.*

Isis korkuyordu ancak etrafındaki insanlar çok daha büyük korku içindeydi. *Bu bütün dünyayı işçi grubuna düşman edecek*, diye düşündü. Bu gerçekten de isyanın sonunu getirecek, vatandaşların sert bir hamle yapmasına engel olan son çıta da kırılacaktı. Isis bu hamlenin ne olacağını yalnızca tahmin edebilirdi. Sırada öne doğru adım atarken bu senaryoları zihninden uzaklaştırdı.

Adam, "Senin numaran 29383," dedi. "Numaran neymiş?"

Isis, "29383," diye yanıt verdi.

Sıranın arkasında iki adam tartışıyordu.

"Mezarımızı kazdın."

"Ben bizi kurtardım, Lykos. Senin cesaret edemediğin şeyi yaptım."

Diğer adam, Lykos, Isis'le göz göze geldi, onu tanımış gibi durdu.

Numaraları veren maskeli adam sıradan bir sonraki kişinin gelmesi için işaret etti ve Isis'e, "Devam et, 29383," dedi.

Isis ayaklarını sürüyerek ileride duran gruba katıldı ama Lykos onu durdurdu ve çekip tartışmakta olduğu adamın yanına götürdü. Ona işaret ederek, "İşte bahsettiğim bu," dedi. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki. Bir rehine. Numaran ne, rehine?"

Isis ağzını açtı ama Lykos ona engel oldu. "Buna cevap verme. Onun adı Dr. Triteia Isis. Kendisi bir evrim genetisyeni..."

Lykos'un tartıştığı adam ellerini kaldırdı. "Affedersin, çok fazla evrim genetisyeni tanımıyorum da..."

"O bizim insanlarımızın entelektüellerin yapabilecekleri her şeyi yapmalarına imkân sağlayacak bir genetik terapi üretti."

İsyancı lider durdu ve Lykos devam etti. "Yarın forumun tamamına araştırmasını sunacak, yani biz onu rehin almadan önce bunu yapmayı planlıyordu. O bizim davamızı destekliyordu." Lykos ona döndü. "Ve umarım, hâlâ da destekliyordur ve üyelerimizden bazılarının kullandığı barbarca yöntemler için özrümüzü kabul eder." Isis'in cevabını bekledi.

"Ben... destekliyorum. Kabul ediyorum."

Lykos, "Şimdi sizi serbest bırakacağım," dedi. "Ve yarın o konuşmayı yapacağınızı umuyorum."

Isis başını salladı. "Yapacağım."

Lykos onu alıp götürdü.

Diğer adam onlara seslendi: "Eğer dinlerlerse, sebebi bizim burada yaptığımız şeydir."

Lykos onu koridorlardan götürdü, ona yalnızca başıyla selam verip geçmelerine izin veren nöbetçilerle konuşmadı. Son kontrol noktasını da geçip binanın dışında yalnız kaldıklarında, Lykos ona döndü. "Size olanlar için çok üzgünüm. Durumun kontrolünü kaybettik. Lütfen onlara bunu anlatın, sunumunuzu yapsanız da yapmasanız da. Bir şeylerin yapılması gerekiyor. Bu yöntemler, insanlarımızın yalnızca azınlıkta olan bir kısmını temsil ediyor. Gereken her türlü fedakârlığı yapmaya hazırız."

Konsey artık tam panik halindeydi ve bu Ares'i çok memnun ediyordu. Onları tam istediği yere getirmişti.

Nomos konuşuyordu ve Ares ona neredeyse hiç kulak asmadan masanın başında oturuyordu.

"Devrimciler senin şu ordunu yerden yere vuruyor."

Başka bir konsey üyesi, "Savaşamıyorlar," dedi.

Ares ayağa kalkarak, "Oldukça doğru," dedi.

Bir kadın, "Çözümün nedir, General?" dedi.

"Yarın forumda duyacaksınız."

Başka bir konsey üyesi yumruğunu konferans masasına geçirdi. "Ben bunu şimdi duymak istiyorum. Yarına çıkamayabiliriz. Bütün seçenekleri masaya yatıralım hanımefendiler, beyefendiler. Yalnızca işçileri hedef alan bir patojen yaratabilir miyiz? Zararı daha da büyümeden durdurup gözcülere, işgal edilen bölgeleri bombalatamaz mıyız?"

Odadakiler bağrışmaya başladı. Ares fark ettirmeden kapıdan çıkıp gitti. Savaşın başlayacağını bildiği günden önceki gece tuhaf bir şekilde mışıl mışıl uyudu.

41

Ertesi gün yapılan forumda, Ares başkan locasında oturup orta kürsüye ardı ardına gelen konuşmacıları sessizce izledi. Konuşmacılar oditoryumdaki üç bin katılımcıya ve dünya çapında izleyen on milyarlarca insana seslendiler. Bu bütün politikacıların hep hayalini kurduğu andı: Sonraki nesilleri şekillendirecek konuydu. Hatırlanmalarını, zavallı isimlerinin ve suratlarının tarih kayıtlarına eklenmesini, ölümsüzleştirilmelerini sağlayacak tek bir oylama. Spot ışığı için kapışıyor, neredeyse birbirlerini eziyor, onları meşhur edecek her bir saniyeye umutsuzca tutunmaya çalışıyorlardı. Zamanın yarısı zamanın kendisi hakkında tartışarak geçiyordu; konuşan kişinin ne kadar zamanının kaldığı, kendilerinden önceki konuşmacının zamanını ne kadar aştığı ve şimdi zamanı boşa harcayan kişiye ne kadar zaman ayrılacağı hakkında. Bu gösteri uzlaşmanın niçin bozulduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Fakat durumun aciliyeti bütün tarafların dikkatini uyandırmış, birçok kişiden radikal çözümler gelmesini sağlamıştı.

Tartışma bütün gün hararetle devam etse de Ares sessizliğini sürdürdü. Kendi çözümünün en son sunulmasını istedi. Nihai çözüm onunki olacaktı.

Akşam oturumunun açılışında, podyuma bir bilim insanı çıktı. Bu kadına aslında gün içinde daha erken bir saat ayarlanmış fakat gelmemişti. Konsey onu dünkü şiddet olaylarının artması üzerine geri adım atan birçok işçi destekçisi arasında saymıştı

ancak bu bilim insanı, Isis, görünüşe göre fikrini değiştirmişti. Temsilcilerden birkaçı zamanlarını ona devretmişti ve o da bu zamanı her Atlantisli bireyin genomunu sıralayan küresel bir araştırma projesini tanıtmak için kullandı. Isis evrime güç veren, şu anda keşif çağı olarak bilinen, ilk dünyalarının yıkılmasından önceki dönemde Ares'in keşif filosu tarafından toplanmış Atlantis türlerini diğer insansıların genom örneklerinden nasıl izole ettiğini ayrıntılarıyla anlattı.

Isis bu temel Atlantis Geni'nin bütün Atlantislileri bilişsel eşitlik seviyesine getirebilecek şekilde manipüle edilebileceğinin üzerinde durdu. Teklifi sonuç olarak basit bir genetik tedaviyle sonuçlanıyordu ve Ares forumdaki temsilcilerin bunu desteklediklerini görünce ümitsizliğe kapıldı.

Ares ayağa kalktı ve kendi kabinindeki rahleye yaklaştı. Diğer herkes sustu ve mikrofonundaki ışık yeşil yandı. Sanki bütün ışıklar sönmüş de orada bir tek Ares ve aşağıda sahnede duran Isis varmış gibiydi. DNA şeması Isis'in arkasındaki devasa ekranı doldurdu ve bunu görmek Ares'e kuvvet verip kendisini haklı olduğuna ikna etti.

Ares, "Tarif ettiğin şey bir felaket," dedi. "Bir tekillik. Böyle bir girişimde bulunan tek bir dünya, tek bir ırk tanıyoruz. Onlardan geriye kalan tek şey, evreni sarıp ve bütün insan yaşamını yok olana kadar boğmak isteyen büyük bir yılan."

Isis, "Bunu kontrol edebiliriz. Küçük çaplı bir modifikasyondan bahsediyoruz," dedi.

"Peki sonra ne olacak? Başarılı bile olsanız, her zaman diğerlerinden daha zeki insanlar olacak. Her zaman diğerlerinden daha hızlı koşan biri olacak. Komşularından daha çekici olan. Genetik eşitliği kimlere vermeyeceksiniz? Buna kim karar verecek? Benim genetik olarak daha aşağı olduğuma ve düzeltilmem gerektiğine dair nihai kararı kim verecek? Belki de on b[illegible] yıl

sonra uyandığımda güncellenmem gerekecek ama olduğum gibi kalmak isteyeceğim. Genetik haklarım neler?"

"Benim çözümüm isteğe bağlı."

Oditoryum coştu ve Ares gülümsedi. Kadını köşeye kıstırmıştı. Bu insanlar bu sorunu kalıcı olarak çözmek istiyordu. Bazı insanlar için getirilecek isteğe bağlı bir çözüm yalnızca kaçınılmaz olanı geciktirecek gibi hissediliyordu.

Ares, "Benim çözümüm isteğe bağlı değil," dedi.

Salonun her yerindeki kabinlerden ve balkonlardan bağrışmalar geldi, herkes tek bir ağızdan devre dışı mikrofonlarına bağırıyordu. "Çözümün ne?"

"İnsanlarımızı bu dünyaya ben getirdim. Göçün diğer kurucularıyla birlikte dünyamızın üzerinde sonsuza kadar varlığını sürdüren tek bir halk olma hayalini ben ortaya koydum. Yılan karşıtı yasalar bizi kendimizden korumak için yazılmıştır ve bozulamazlar. Bozulmamalılar." Ares arada bir gelen sesleri duymazdan geldi. "Ancak tek bir dünyada tek bir halk olma hayalimiz barış içinde sağlanamıyor. Ve ben kendi halkımız arasında bir savaş çıktığını görmeyi reddediyorum. Bu savaşta yer almayacağım ve başka kimsenin de bu savaşı sürdüremeyeceği ortada. Bizim hikâyemiz iki dünyanın hikâyesi olacak. Bu kavgayı yarın çözmemizi, her bir vatandaşa eşitlik ve fırsat vermemizi sağlayacak imkânlarımız var. Göçten sonraki yıllarda inşa ettiğimiz gemi filoları hâlâ duruyor. Bilim gemilerinden, taşıyıcı gemilerden ve madencilik gemilerinden oluşuyorlar. Bildiğiniz gibi, yeni gözcü hattının içindeki bütün gezegenlerin haritasını çıkardık. İşçi sınıfının yeni dünyası olabilecek birçok yer var. Orada, Yılan Kısıtlamaları'na bağlı kaldıkları sürece kendi yurtlarını kurabilirler. Onların kendilerine ve bize karşı bir tehlikeye dönüşmelerine izin veremeyiz."

Sorular ne kadar hızlı sorulduysa, Ares'in cevapları da o kadar hızlı geldi. Madencilik gemileri yer şekillendirme için ayarlanabilir ve yeni dünyayı doğal felaketlerden arınmış ve kozmik tehlikelerden korunan bir cennete dönüştürebilirdi. Çalışanlar ve gözcü montaj hattının parçalarını taşıyan kargo gemileri kolonicileri yeni dünyalarına götürecekti. Tartışma hızlı bir şekilde oraya gidecek Atlantislilerin nasıl sınıflandırılacağı konusuna döndü; bir grup bu zorunlu bir gönderme olduğu için doğru terimin *sürgün* olduğunu savunuyordu. *Ayrılıkçılar* da düşünüldü fakat fazla agresif bulundu. Sonunda "koloniciler" kabul edildi, tabii kurallar bu kolonicilerin uymaları gereken kanunlardan birinin Yılan Kısıtlamaları'nda belirtilen, kendi gezegenini keşif ve sömürgecilik amacıyla asla terk etmemek olduğunu açıkça ortaya koydu.

Büyük soruların cevapları verildiğinde ve tartışmada ilk başta hangi bölgelerin boşaltılacağı ve kimin yanında ne götürebileceği gibi küçük detaylara gelindiğinde, Ares oradan sessizce ayrıldı.

Nomos'a, "Oylamayı sana bırakıyorum," dedi.

Ares'i gece yarısında uyandırdılar; gezegenini tamamen mahvettikleri on bin yıllık bir süre boyunca uykuda tuttukları birine bunun yapılması ona ironik geldi.

Nomos, "Oylamaya yaklaştık," dedi. "Bir tavize ihtiyacımız var. Büyük bir grup, keşif kısıtlamalarının biraz gevşetilmesini istiyor. Bilim gemilerinden birkaçının derin uzay keşfi için kullanılmasını talep ediyorlar."

"Ne amaçla?"

"Buna Köken Projesi diyorlar. Bu yalnızca ilkel insansılar üzerinde yaptıkları basit bir araştırma."

Ares bu fikri zihninde tarttı. Sorun yaşatabilirdi. "Tamam. İki koşulla. Birincisi: Gezegenlerin bazılarında askeri sinyalciler

bulunuyor. Onların yakınına gidemezler. Giderlerse yok olurlar. İkincisi: Yalnızca tek bir gemi alabilirler. Galakside yüzlerce geminin geçit töreni yapar gibi dolaşmasına izin veremeyiz."

Birkaç saat sonra Ares'i yeniden uyandırdılar. Atlantis Eşitlik Hareketi adı verilen ikinci göç az farkla resmi olarak kabul edilmişti.

42

Sürgün Emri'nin imzalandığı gün, Isis'in otuz beş senelik hayatının en kötü günüydü. Nasıl daha ikna edici olabilirdim, veriyi daha farklı nasıl sunabilirdim, Ares'i forumda nasıl yenebilirdim diye düşünüp durdu.

Etrafındaki dünya değişiyordu ve bu iyi yönde olmuyordu. Oylamanın sonrasında, en büyük korkuları işçi nüfusundan gelecek bir karşılıktı ancak bir şey yapmadılar, en azından entelektüellere. Ares'in stratejisi sağlamdı. İşçi devriminin liderleri rehinelerini bıraktı ve odaklarını içeriye çevirip bu zorunlu yer değiştirmeyi protesto eden bütün işçilere zulmetti. Yöntemleri vahşiceydi ve haberlerin ardı arkası kesilmiyordu. Siyasi liderler bunları görmezden geldi. Küçük bir entelektüel grup protestolarına devam ettiler, tek bir topluma dair umutlarını sürdürüyorlardı. Bu sesler genellikle isyanların ve terörist patlamalarının etkilenmediği şehirlerde yaşayan vatandaşlara aitti. Bu kıyımdan sağ kurtulan kurbanlar sessizce sürgün için gün sayıyordu.

Oylamadan bir hafta sonra Lykos, Isis'i laboratuvarında ziyaret etti ve onu şaşırtıp kendisine teşekkür etti. Ondan sonra düzenli olarak görüşmeye başladılar ve Isis her seferinde bir dahaki görüşmeyi iple çeker oldu.

Isis hep kendi tarafından haberleri ona iletti. Otomatik teknolojiler üzerindeki kısıtlamalar biraz rahatlatılmış ve entelektüellerin sürgün sonrası geçiş sürecini kolaylaştırmıştı.

Her ziyarette konuşacak daha az şeyleri oluyordu ancak Isis yine de buluşmalarını dört gözle bekliyordu. Gemilerin geleceği,

işçileri yükleyip sonsuza kadar oradan ayrılacağı günden çok korkuyordu.

Sohbetlerinden biri sırasında, Lykos işçi liderlerinin bir işçinin kriterlerini nasıl yasalaştırdıklarını anlatırken, Isis planını oluşturdu.

Lykos, "Gelir, iş türü ve hatta anne babanın yaptığı işi kullanıyorlar," dedi.

"Genetik bir tanım düşünüyorlar mı?"

"Hayır."

"Gidilecek dünya belirlendi mi?"

Lykos, "Evet. General Ares ve ekipleri oranın yer şekillendirmesine başladı bile. Ama nerede olduğunu bilmiyorum," diye yanıt verdi.

"Öğrenebilir misin?"

"Olabilir."

Isis planını onunla paylaştı ve bitirdiğinde, Lykos uzun bir süre konuşmadı.

Isis, "Sadece bir düşün," dedi.

Ertesi gün, Isis, Janus'u ziyaret etti.

"Fikrimi değiştirdim. Köken Projesi'ne katılmayı çok isterim."

Isis, Janus'la paylaştığı coşkunun farklı sebeplerden kaynaklanmasından biraz suçluluk duydu ama bunun üstesinden gelebilirlerdi.

Ares araştırma gemisinin penceresinden aşağıdaki mavili, yeşilli ve kırmızılı gezegene baktı. Yüzeyinde devasa araçlar dolaşıyor, toprağı kaldırıp atmosfere kırmızı toz bulutları püskürtüyordu. Yer şekillendirme makineleri dağların yerini değiştiriyor, Atlantis Sürgünleri için bir cennet oluşturuyordu.

"Jeolojik inceleme gönderildi, General Ares. Kuzey yarımküredeki tektonik tabakalar dört bin yıl boyunca sorun olmayacak. Onları bırakalım mı?"

"Hayır. Dört bin yıl içinde onları düzeltemeyebilirler. Düzenlemeleri şimdi yapın." Küresel bir felaket mücadelesi, evrimlerinin fitilini ateşleyebilirdi. Bu tehlikeli olurdu. Ares buradaki yaşamın onlar için kolay olmasını istiyordu. Bu planı için elzemdi.

Yer değiştirme günü geldiğinde, Ares ay gözlem güvertesinden kargo filosunu izledi. Gemiler uzaktaki beyaz güneşe vardı ve filonun tamamını görmek Ares'in nefesini kesti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Zihninde tek bir düşünce vardı: *Kazandım.*

Köken Projesi, filo Sürgünler'in son üyesini de götürüp geri geldikten sonra başladı. Açılış seremonisi için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Uzmanlar ve politikacılar bu seferi Atlantis keşifleri açısından yeni bir çağın başlangıcı olarak adlandırdı... tabii Yılan karşıtı kanunların sıkı rehberliği altındaydı. Bilim insanları galaksilerinin, yeni gözcü hattının içindeki dünyalarda bulunan insan yaşamını inceleyecek, sonunda evrimin sırlarını ve Köken Gizemi'ni çözecekti. Birçokları yapılacak atılımların Yılan halkasının Köken Varlık'a nasıl eriştiğine ve nasıl mağlup edilebileceklerine dair yeni ipuçları sunabileceğine inanıyordu. Ekibe binlerce yıldır sözü bile edilmemiş yasak araştırmaları yürütme fırsatı verilmişti. Janus tek bir konuda haklıydı: Bu proje Isis'in araştırmasını sürdürmesi için en mükemmel yerdi. Ancak onun asıl amacı bu değildi.

Isis kocaman bilim gemisinin içinde ilk kez tur attığında afallamıştı. Bu antik geminin boyutu insanı afallatıyordu. İçinde yüzlerce bilim laboratuvarı vardı ve merkezinde bir dünyanın

ekosisteminin bütününü yetiştirebilecek iki devasa ark bulunuyordu. Gemi, göçten sonraki yıllarda yapılmış ve gözcü hattının içindeki bütün yıldız ve gezegenlerin tam olarak taranması amacıyla kullanılmıştı. Ayak işlerinin çoğunu sondalar ve tarama dronları halletmişti ama gemide onlara büyük bir bilim ekibi eşlik etmiş, Atlantislilerin güvenliği üzerinde herhangi bir etkisi olabilecek dünyaları incelemişlerdi. Bu muazzam arkları yeni Atlantis gezegenindeki uzmanlar incelesin diye o dünyalardan bir bütün halinde örnekler getirmek için kullanmışlardı.

Arklar uzak geçmişte bilim için kullanılmış olsa da Isis ve Janus'un zamanında eğlence aracı olarak hizmet edeceklerdi. Vatandaşlar oldukları yerden hiç ayrılmadan diğer gezegenleri ziyaret etme fırsatı elde etmek karşısında yaygara koparmışlardı. Köken Projesi her indiğinde, bir sonraki ziyaretlerinde ne getireceklerine dair yeni bir spekülasyon dalgası yükseliyordu. Bu ilgi proje için destek ve fon sağlanmasına yarıyordu ve Isis bunun ark bileşeni için büyük bir motivasyon kaynağı olduğunu biliyordu. Isis diğerininse Ares'in ve konseyin periyodik olarak bilim insanlarının ne yaptıklarına bakmak olduğunu hissediyordu. Dünyalarına her geri geldiklerinde, bulaşıcı hastalıklar, nano teknoloji ve psikoloji gibi alanlar dahil olmak üzere çeşitli alanlardan gelen iki düzine uzmandan oluşan bir ekip iki bilim insanının da üzerinde çok sıkı testler gerçekleştiriyordu. Ancak hiç zararlı bir şey geri getirmemişlerdi. Her geri dönüş ziyaretinde getirdikleri arklara gösterilen ilgi azalmıştı. Sonunda dünyalar birbirinin aynı görünmeye başlamış ve Janus'la ekibi her yolculukta daha egzotik örnekler aramaya girişmişti, halkın ilgisini yeniden tutuşturmak için umutsuzca bir adımdı bu. Kaybedecekleri bir savaştı. Her geri geldiklerinde, arkları görmek için sıralanan kalabalık daha da küçülüyordu.

Yıllar geçtikçe veriler de birbirinin aynı görünmeye başladı ve bulunan her yeni insansı türdeki farklılıklar her yeni dünyada daha da az heyecan yaratmaya başladı.

Halkın ilgisizliği sonunda bilim ekibine de bulaştı.

Binlerce aday arasından dikkatle seçilmiş elli bilim insanıyla başlamışlardı. Janus, Isis'i ekiplerinde bulunacak kişileri seçmesi için görevlendirmişti ve Isis kendini gerçekten şanslı hissetmişti. Adayların birçoğunun kendisinden çok daha fazla tecrübesi ve seferde yer almaya daha çok hakkı vardı. Ancak onu harekete geçiren dürtü onlarınkinden daha kuvvetliydi... ve çok farklıydı.

Elli kişiyle başlayan ekip yirmiye, sonra ona, beşe ve en sonunda iki kişiye düşmüştü: Janus ve Isis. Isis onları suçlayamazdı. Bilim insanları kalabalık bir dünyada, yoğun bir sosyal çevrede doğmuşlardı. Derin uzay keşfinin getirdiği tam izolasyon, bir seferde yıllarca uykuya dalmak ve aynı deneyleri tekrar tekrar yapmak bilim insanlarını yıpratıyordu. Araştırmadan sıkılmayanlarsa, yeni bir entelektüel rönesansın yaşanmakta olduğu Atlantis dünyasına dönmek için can atıyordu. Birleşmiş tek bir toplumla gelen bu yeni çağın, Janus ve Isis haricinde kimsenin karşı koyamadığı bir cazibesi vardı. Yapayalnız kalmışlardı ve ikisi de bundan memnundu, sebepleri farklı olsa da.

Janus, "Sanki evrende bizden başka kimse kalmamış gibi geliyor," dedi. Arkasındaki görüntü ekranında, dünya 1632 belirdi; mor, kırmızı ve beyazdan oluşan bir misketti. Gemi yaklaşırken gezegen büyüdü.

Isis, "Evet," diye yanıt verdi. "Araştırmamızı yapmak için en mükemmel yol bu."

Janus, 1632'de kendi örneklerini tek başına toplamış, üç haftalık araştırmaları sürecinde Isis'le neredeyse hiç konuşmamıştı. Isis, Janus'u incittiğini biliyordu ama yalan söylemek daha kötüydü. Yalan söyleme yolunu başka hiçbir seçeneğinin kalmadığı bir ana saklıyordu ve o an çok yakında gelecekti.

Kendi uyutma odalarına girerlerken, Janus sonunda buzları kırdı. "Bir sonraki dünyada görüşürüz, Isis."

Isis tüp kapanırken başını salladı ve duman etrafını sardı.

Bir sonraki dünya, 1701, Isis'in beklediği dünyaydı. Menzilin tam içindeydi.

Janus tüpten çıktığında yeniden eski haline döndü. İkisi için de birkaç saniye geçmişti ama dışarıda iki yıl geçmişti. Geminin iki ucunda yer alan zaman genişletme çanları, uyutma odalarıyla da birleşince, zaman ve uzaydan sıçrayışlar yaparak geçmeyi şekerleme yapmak kadar kolaylaştırıyordu.

Janus, "Egzotik türlerden bazıları ilk taramadan bu yana evrim geçirmiş," dedi. "*Alfa İnicisi*'ni alalım. Bu bir ark fırsatı olabilir."

Isis, "Katılıyorum," dedi. Kendi istasyonunu etkinleştirdi ve ekrandaki görüntüyü kaydırarak ilerledi, kaçmak için bir bahane bulmaya çalıştı. "Ön sondalar da yedinci gezegenin uydularından birinde fosilleşmiş yaşam izleri bulmuş. Birkaç örnek almak için *Delta İnicisi*'ni almak istiyorum."

Janus istemeye istemeye bunu kabul etti, sonra da, "Belli aralıklarla telsiz iletişimini sürdürelim," dedi.

"Tabii ki."

Isis, *Delta İnicisi*'ni iki sebepten seçmişti: Kısa mesafe hiperuzay seyahati gerçekleştirebilecek tek iniş aracı oydu ve içinde bir yeniden canlandırma salı vardı.

Güneş sisteminin ucuna varınca yirmi üç yıl boyunca beklediği sıçrayışı yaptı: Sürgün kolonisine.

Delta İnicisi'nin içindeki görüntüleme ekranı ilk çekingen adımlarını atmakta olan medeniyeti gözler önüne serdi. Yerleşkeler hâlâ yörüngeden görülemeyecek kadar küçüktü ancak görüntüleme ekranının büyütme özelliğini kullanınca basit kasabaların eteklerindeki çiftlikleri görebildi. Sürgünler yavaş yavaş kendi

ütopyalarını yaratıyordu, kendi gezegenlerinden çok daha farklı bir ütopya.

Isis telsiz teması kurdu, buluşma yerini ayarladı ve yüzeye indi. Gemi yere inmeden hemen önce yeniden canlandırma salını fırlattı, sonra da iniş aracının dışına çıktı ve bekledi.

Konumu küçük bir yerleşkenin birkaç kilometre dışında kayalık bir araziydi. Birkaç dakika sonra, Lykos bir kaya çıkıntısının arkasından göründü. Çocuksu yüzü biçimlenmiş ve yıpranmıştı fakat yüz hatlarının hâlâ Isis'in karşı konulamaz bulduğu bir çekiciliği vardı.

Isis düşünmeden ya da tek bir kelime söylemeden aralarındaki mesafeyi kapadı ve ona sarıldı, az kalsın adamı deviriyordu.

Lykos, Isis'e bakmak için onu kendinden biraz çekti ve, "Hey," dedi. "Bir gün bile yaşlanmamışsın."

Isis başıyla birkaç metre ötedeki dikdörtgen yapıyı gösterdi. "Uyutma odaları mucizeler yaratıyor. Göreceksin."

Lykos yapıyı kuşkucu bir ifadeyle süzdü. "O ne?"

"Bir yeniden canlandırma salı. Daha büyük gemiler tehlike olursa onları fırlatıyor. Mürettebattan biri yaşamını kaybederse, orada yeniden canlandırılıp kurtarılabiliyor."

Lykos kafasını iki yana salladı. "Bana eski dünyayı hatırlattı. Burada yaşam biraz daha basit."

Isis ses tonunda bir şey hissetti. Tereddüt mü? Korku mu? "Planımız hakkında şüphelerin mi var?"

"Hayır... Sadece. Burada güzel bir şey inşa ediyoruz. Konuştuğumuz zaman... o zamanlar ben sürgün edilmenin bizim sonumuz olacağını düşünüyordum. Ama buraya hep birlikte geldik. Burada birlik ve bir amaç var."

"O ortadan kalkmayacak."

"Benim için yirmi yıl oldu. Bana bir daha anlat."

Isis bir hazne çıkardı. "Bu bir retrovirüs. Onu herhangi bir yerde serbest bırakıyorsun. İnsanların yaşadığı bir yer ideal olur."

Lykos silindir kabı aldı. "İsyan zamanından bir şey gibi geliyor kulağa."

"Terör ya da hastalık olmayacak. Bu virüs insanlarımızı yeniden bir araya getirecek, Lykos. Aynı dünyada birlikte yaşayabiliriz... herkes yaşayabilir. Tek bir dünya. Tek bir halk."

"Bu nasıl çalışıyor?" Kaşlarını kaldırdı. "Basitçe açıklasana."

"Araştırmam evrimi kontrol eden genleri izole etti. Ben buna Atlantis Geni diyorum. Aslında bir gen grubu ve genin etkinleştirilmesi burada kilit nokta. Bu terapi bu dünyadaki herkes için Atlantis Geni'ni modifiye edecek."

"Değişecek miyiz?"

"Yavaşça. Ben belli aralıklarla okumalar alacağım ve herhangi bir şey ters giderse ayarlamalar yapacağım. Değişiklikler fark edilmeyecek. Beynin yapısında, özellikle bilgi işleme, iletişim ve sorun çözme alanlarında hafif bir değişiklik yaratacak. Bu terapi bu dünyadaki herkesin potansiyelini artıracak. Bir gün bu yaptığımız, insanlarımızı yeniden bir araya getiren adım olarak görülecek." Isis bekledi ama Lykos bir şey söylemedi. "Bana güveniyor musun?"

Lykos hiç duraksamadan, "Tamamen," dedi.

"O zaman birkaç dakika sonra görüşürüz." Gülümsedi. "Yerel zamanla on bin yıl sonra."

Yörüngeye çıktığında, Isis elinde olmadan Lykos'un gümüş silindirle birlikte küçük köye geri dönüşünü seyretti. Gecenin gölgesi dünyaya varıp yeniden canlandırma salını gizleyen kayalıklı alanı karatmadan hemen önce, Lykos elinde hiçbir şey olmadan ona geri döndü ve içeriye adım attı.

Isis nefesini bıraktı. İçi beklentiyle doldu. Bir solucan deliği açtı, dünya 1701'e ve ana gemiye döndü.

Janus onun yenilenmiş enerjisini hemen fark etti ve bunu ona yansıttı. "Güzel bir yolculuk geçirmiş olmalısın."

"Evet."

"Ben de. D arkını doldurdum. İnanamayacaksın." Ekranda bir dizi görüntü açtı. Bunlar fotosentetik bir dermal tabakaya sahip uçan kertenkeleler. Geceleri avlanırken görünmez oluyorlar."

"Etkileyici."

Kendi gezegenlerindeki sergiden bahsettiler, turlarda koruyucu önlemlerin alınması gerekeceğinden, bunun projeye duyulan heyecanı yeniden alevlendirebileceğinden, hatta yeni bir grup bilim insanının onlarla yola çıkmaya istek duymasını sağlayabileceğinden konuştular.

Sonunda Janus, "Dünya 1723'e gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Isis başıyla onayladı ve tekrar cam tüplerine girdiler, duman yükseldi ve zaman uçup gitti.

43

Alarm sesi Isis için bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret oldu. Tüp açılınca duman dağıldı. Her zamanki gibi tüpünden Janus'tan önce çıktı. Soğuk metal zeminin üzerinde topallaya topallaya kontrol paneline gitti ve çıkan yeşil ışık bulutunu kullanarak neyin ters gittiğini belirlemeye çalıştı.

Janus, "Hiperuzay tüneli mi çöktü?" diye sordu. Gözlerini ovuşturdu ve yalpalayarak tüpten çıkıp Isis'e katıldı.

"Hayır. Dünya 1723'e vardık."

Küçük odanın içinde hoparlörden bir mesaj yankılandı. "Bu dünya askeri karantina altındadır. Acilen tahliye ediniz."

Isis ve Janus geminin kaptan köşküne koştu. Görüntüleme ekranı aşağıdaki gezegeni gözler önüne serdi, binlerce yıl önce sondanın taramasında gösterilen haline hiç benzemiyordu. Eskiden canlı yeşillerin, kahverenginin ve beyazın bulunduğu yerde çorak bir arazi yatıyordu. Yüzeyi siyah kraterlerle benek benek olmuştu. Okyanuslar fazla yeşil, bulutlar fazla sarı, kara parçalarıysa yalnızca kırmızı, kahverengi ve açık krem rengiydi.

Geminin sesi kaptan köşkünde gürledi. "Tahliye yolu belirlendi. Uygulansın mı?"

Isis, "Olumsuz," dedi. "Sigma, askeri şamandıralardan gelen bildirimleri sessize al ve jeosenkronize yörüngeyi koru."

Janus, "Yaptığın tehlikeli," dedi.

"Bu gezegene saldırılmış."

"Bu kesin değil."

"Bunu araştırmak zorundayız."

Janus, "Bu belki de doğal bir olaydı," dedi. "Bir dizi kuyrukluyıldız ya da bir asteroid alanı."

"Değildi."

"Bunu bilemez..."

"Değildi." Isis görüntüleme ekranında darbe kraterlerinden birine yakınlaştı. "Her bir kratere giden bir dizi yol bulunuyor. Oralarda şehirler vardı. Bu bir saldırıydı. Bir asteroid alanını kazıp parçalarını kinetik bombalama için kullanmış olabilirler." Görüntüleme ekranı yeniden değişti. Etrafı çöllerle çevrili yıkılmış bir şehir belirdi, gökdelenleri çöküyordu. "Çevresel serpinti büyük şehirlerin dışındaki herkesin işini bitirir diye düşünmüşler. Oralarda cevaplar bulabiliriz." Isis'in sesi kesindi.

Janus başını eğdi. "*Beta İnicisi*'ni al. Arklar olmadan daha iyi manevra kabiliyeti sağlayacaktır."

Isis, *Beta İnicisi*'ni şehrin hemen dışına indirdi, enkazın içinde patlayıcılar kalmış ya da herhangi başka bir tehlike bulunuyor olabilirdi. Eğer iniş aracı yok edilirse, yeniden canlandırılabileceği bir yer olmayacak ve hayatı kalıcı olarak sona erecekti. Dışarıya park etmek tek güvenli yoldu.

GDF takımını giydi ve araçtan çıkıp şehrin yıkıntılarına doğru dümdüz ilerledi.

Yolda giderken zihninde 1723'ün gizemini evirip çevirdi. İlk tarama birbirine yakın akrabalık bağı bulunan iki insansı alttür göstermişti. Evrimsel ilerlemeleri Atlantis uzay alanı içindeki diğer insansılarla uyumlu haldeydi ve herhangi bir dikkat çekici özellikleri olmadığı kanısına varılmıştı.

Fakat burada bir şeyler olmuştu. Gelişim, evrim tetiklenmişti. İleriye doğru büyük bir sıçrama yapmışlar, ileri seviye bir

medeniyet kurmuşlar ve bunun karşılığında sadece bombardımana tutulmuş, bir kıyamet içinde yok edilmişlerdi. Bu düşünce Isis'in yüreğini burktu. Bu dünya, Atlantislerin yeni yurtlarının arzuladığı şey olabilirdi: bir akran dünya. Onun keşfedilmesi uzay keşfine duyulan ilgiyi yeniden canlandırabilirdi. Ancak biri açıkça bu dünyanın varlığını biliyordu ya da yıkımından sonra keşfetmişti çünkü yörüngesine bir Atlantis sinyalcisi yerleştirmişlerdi.

Yalnızca iki ihtimal vardı. Birincisi ilk yapılan taramanın sonuçlarının yanlış olması, ilk başta sonda gönderildiğinde bu dünyanın çoktan yok edilmiş olmasıydı. Diğer seçenekse 1723'ün medeniyetinin ara dönemde yükselip yıkılmış olması ve bir Atlantis kurumunun onu bulup gerçeği saklamayı seçmiş olmasıydı.

Isis neredeyse iki saattir tırmanış yapıyordu ki telsizden Janus'un sesi geldi; telaşlı ve gergindi. "Gelen bir gemi var." Durdu. "Bu bir gözcü küresi."

Isis bekledi. Gözcünün bulutları yarıp gelmesini bekliyormuş gibi gökyüzüne baktı.

Janus, "Biraz önce gemimizi taradı," dedi. "Hareket ediyor. Isis, sanırım oradan kaçmalısın."

"Anlaşıldı." Isis iniş aracına doğru gitmeye başladı.

"Küre bir şey bırakıyor. Nesne atmosfere giriyor. Bu bir kinetik bombardıman..."

Telsiz sinyali statiğe döndü, sonra da kesildi. Isis yanan nesnenin onun tepesindeki bulutları parçaladığını gördü, kor bir şömine maşası gökyüzünü yararak geliyordu. Isis koşmaya başladı fakat durdu. Bir işe yaramazdı. Orada öylece durdu, bekledi, gözcünün bu dünyaya ya da kendisine ne sebeple ateş açtığını merak etti.

Isı yükseldi ve Isis yere düşüp top gibi kıvrıldı. Acı üzerine yağıyor, ter derisinden birkaç saniyeliğine çıkıp takımının fırın gibi sıcaklığında buharlaşıyordu. Ondan sonra her şey çabuk

bitti ve bir an sonra gözlerini açtı, *Beta İnicisi*'ndeki yuvarlak yeniden canlandırma tüpünün içinden baktı.

Kate gözlerini açtı. O da *Beta İnicisi*'ndeydi, aynı gezegende, anıdan binlerce yıl sonra. O da yuvarlak bir cam tüpün içinden bakıyordu, onunki araştırma bölmesinde bulunan sarı ışıklı bir tanktı.

Kate başını Milo'nun kucağına koymuş, yerde yatıyordu. İçinde süzüldüğü, Isis'in tecrübelerini izlediği, yaşadığı tank açık duruyordu, yerde bir kan havuzu oluşmuştu. Kendi kanı. Isis'in dışarıdaki gezegende binlerce yıl önceki ölümü gerçek gibi gelmiş ve ona hasar vermişti, Kate bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Neredeyse kıpırdayamıyordu.

Paul ve Mary başında duruyor, suratlarındaki korku onun değerlendirmesini doğruluyordu.

44

Kate gözlerini yeniden açtığında, düz metal bir masada sırtüstü yatıyordu. Onu tanıdı. *Alfa İnicisi*'ndeki ameliyatından sonra üzerinde uyandığı ameliyat masasının aynısıydı.

Paul eğilip ona baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Ucu ucuna atlattın, Kate. Beta senin yaşam beklentinin artık bir günden daha az olduğunu söylüyor."

Kate oturdu. "Burada neler olduğunu gördüm." Mary ve Milo'nun da odada olduklarını fark etti. Üçüne Atlantis gezegeninde gördüklerini, toplumlarının nasıl kırılma yaşadığını anlattı.

Mary, "Gözcü neden bu dünyaya saldırdı?" diye sordu.

Kate, "Bilmiyorum," diye yanıt verdi. "Sanırım bunu bir sonraki anı gösterecek." Yüzlerindeki kaygıyı fark etti. "Yapmak zorundayım. Bunu konuşmuştuk." Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Şifreyle ilgili bir ilerleme var mı?"

"Eğer öyle denebilirse." Paul duvardaki panele yürüdü ve televizyon statiğinin tek bir karesine benzeyen bir görüntü açtı fakat renkliydi. Kate, Paul'ün paneli ne kadar iyi kullandığına hayret etti. Ne kadar süredir tankın içinde olduğunu merak etti. Her şekilde Paul'ün zekâsı tahmin ettiğinden yüksekti.

"Bu görüntü dört temel kodun CMYK'ye çevrilmiş hali. Sıfır sonlayıcıyla RGB'yi –kırmızı, yeşil ve maviyi– de denedik ancak daha kötü oldu. Bir video olduğuna dair ihtimali ve başka birkaç senaryo ihtimalini de gözden çıkardık."

Mary, "Şakayla karışık dedik ki," dedi, "bu belki de uzun süre baktıktan sonra bir görüntüye dönüşen şaşı bak şaşır resimleri gibidir."

Paul, "Ama bir süredir bakıyoruz ve değişmedi," diyerek onun düşüncesini tamamladı. "Üzerinde çalıştığımız teori bunun bir genom dizilimi olması. Benim tahminim bir retrovirüs."

Kate, "Haklı olduğuna bahse girerim," dedi. "Bu, beyin yapısını değiştiren, hatta uzak mesafeler arası iletişimi sağlayan bir tür terapi olabilir. Ya da altuzayda bir kuantum sinyalcisi gibi işliyor olabilir."

Mary, "Ve bir kuantum dolaşıklığı yaratır," dedi.

Kate, "Evet," diye ona katıldı. "Virüsü enjekte ederiz ve onu kim gönderdiyse o kişi için bir geri dönüş sinyali gelir."

Paul, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ama..." Kate, Isis'in Sürgünlere uyguladığı retrovirüsü, gözcüleri ve Atlantislilerle yapılan Yılan savaşını düşündü. "Sanırım yaklaştım. Bir sonraki anıda olabilir."

Kate, kimse itiraz edemeden onları uyarlanabilir araştırma laboratuvarından çıkardı, koridordan götürdü ve bir medikal laboratuvara soktu. Genom sentezi sistemlerini açıkladı ve Paul'ün ne kadar hızlı öğrendiğinden tekrar etkilendi.

Dizilim yüklendiğinde Beta, yapım için geri sayıma başladı. Üç saatten biraz daha az bir süre sonra sinyaldeki retrovirüsü alacaklardı ve Kate, o zaman Atlantis Dünyası'nın tüm gerçeğini öğreneceğini umdu.

Tanka geri döndü, gümüş kaskı taktı ve Janus'un silmeye çalıştığı anılara yeniden daldı.

Beta İnicisi darbeden sonra gelen depremlerde şiddetle sarsıldı ama Isis gemi tek parça halinde kaldığı için rahatladı. Sarsıntılar dindiğinde, yeniden canlandırma bölmesi kapıları açıldı ve Janus içeri koştu. Isis, *Darbeden hemen sonra iniş gemisine geçit kapısı açmış olmalı*, diye düşündü. Böyle bir risk almak ona göre bir şey değildi.

Tüp açıldı ve Isis tökezleyerek dışarı çıktı. Janus onu yakalamak için kollarını uzattı ama Isis kolunu sallayarak onu savuşturdu. "Ben iyiyim."

"Gitmeliyiz."

Janus onu geçit kapısına götürdü ve ana gemilerine adım attılar. Janus hemen bir sonraki varış noktasını girdi ve onlar daha uyutma odalarına varamadan hiperuzay penceresi açtı.

Isis, "Gözcü bana neden saldırdı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de bu dünya Yılan Ordusu tarafından istila edilmiştir."

Isis, "Bu imkânsız," dedi. "Gözcü hattını kırmaları gerekirdi. Öyle olursa da çok uzun zaman önce gezegenimize varmış olurlardı. 1723'teki yıkıntılar eskiydi."

"Bunu rapor etmeliyiz."

"Fazla riskli. Ayrıca bize bir askeri sinyalci tarafından karantina altına alınmış dünyalara yaklaşmamamız söylenmişti." *Ares tarafından*, diye düşündü Isis. Bir süre bunu düşündü.

Janus, "Ya gözcüler hatalı çalışıyorsa?" diye sordu.

"Düşük olasılık. Bence birileri gözcüleri 1723'te yaşayanları yok edecek şekilde programladı."

"Bu büyük bir suçlama."

"Bu büyük bir medeniyetti."

Ondan sonra ikisi de bir şey söylemedi. Isis'in düşünceleri Sürgün dünyasına ve yeniden canlandırma salındaki uyutma odasında yatan Lykos'a gitti. Ne olur ne olmaz diye planını değiştirmeye, oraya söz verdiğinden önce dönmeye karar verdi. "Bu

olayı biraz düşünelim. Bir yandan da ilerleyelim. Varış noktamız neresi?"

"2319."

Isis tarama detaylarını açtı, 2319'un konumuna odaklandı. Sürgün dünyasından fazla uzaktaydı; *Delta İnicisi*'yle oraya gidemezdi. İşine yarayabilecek gezegenler bulmak için veri tabanında arama yaptı.

"1918'e ne dersin? İlk taramada üç insansı türü vardı. Karşılaştırmalı bir evrim çalışması yapmak ilginç olabilir."

Janus bir an düşündü. "Evet, katılıyorum."

1918 göründüğünde Isis iyi bir seçim yaptığını anladı. Bu dünya ait olduğu güneş sistemindeki üçüncü gezegendi, üzerinde kimsenin yaşamadığı kayalıklı tek bir uydusu vardı ve yakın geçmişte önemli bir küresel iklim değişikliği yaşamıştı. Kuzey ve güney yarımkürelerde yer alan küçük iki kıtanın arasında ufak bir kıstak yükselmiş, gezegenin devasa okyanusunu daha küçük iki su kütlesine ayırmış, deniz akıntılarını ve merkez kıtada bulunan birkaç primat türünün yaşam alanlarını değiştirmişti. Birkaç insansı türü, atalarının yaşam alanı olan ormanlardan çıkıp ovalara gelmişti. Çevresel ve beslenme tarzındaki değişiklikler de genomlarında kalıcı değişikliklere sebep oluyordu.

Janus, "Şu anda genetik açıdan birbirinden farklı dört insansı nüfusu okuyorum," dedi. "Katalog numaraları veriyorum. Bunlar alttür 8468, 8469, 8470 ve 8471 olacak."

İniş öncesi taramalarını yürüterek bir iki saat daha geçirdiler. Bu dünyayı saklayan sinyalci tamamen işlevseldi ve bütün sistem kontrollerinden sorunsuz geçmişti. Protokol gereğince ana gemilerini bu dünyanın uydusunun karanlık yüzünün derinlerine gömmek için gerekli ayarlamaları yaptılar.

Janus, "*Alfa İnicisi*'ni götürmek istiyorum," dedi. "Biraz abartı olabilir ama C arkı boş ve sanırım burada bir fırsat yakalayabiliriz."

Isis bunu kabul etti; planları için tek ihtiyacı olan *Delta İncisi*'ydi.

Yüzeyde, DNA örnekleri topladılar ve bir dizi deney yürütüp verileri ilk taramayla karşılaştırdılar.

Janus, "Bu çarpıcı bir ilerleme," dedi. "Ve çeşitlilik."

"Katılıyorum. Boylamsal bir çalışma yapmak istiyorum." Janus'un cevabını beklerken telaşlıymış gibi görünmemeye çalıştı. "Dünyamızdaki kimsenin bunu sorun edeceğini sanmam. Son zamanlarda bizi çok özlemiş gibi durmuyorlar."

"Katılıyorum. Ve uzun süreli bir karşılaştırma ilginç olabilir. Önerilen örnek aralığı?"

"On bin yıl?"

Janus güncel veriyi ve ilk taramayı karşılaştırdı. "Bu iyi olacaktır." Gülümsedi. "Bilim konseyine bizi yakın bir zamanda beklememelerini salık vereceğim."

İki bilim insanı hazırlıklarını yapıp uyutma odalarına çekildiler. Isis tam içine girmeden önce kendi geri sayımını beş bin yıla ayarladı. Uyandığında ana gemiye geçit kapısı açacak, sonra *Delta İnicisi*'ni alıp sadece emin olmak için Sürgün dünyasını kontrol edecekti.

Ancak beş bin yıl uyandırma dizisi hiç gelmedi.

Isis bir kez daha bir alarmla uyandı... şifreli bir acil durum iletisine. Hibernasyon günlüğünü kontrol etti. Yalnızca 3482 yıl geçmişti. O ve Janus hemen *Alfa İnicisi*'nin iletişim bölmesine koştular.

İlk mesaj, kendi gezegenlerinin saldırı altında olduğuna dair bir acil durum bildirisiydi. Isis'in zihninde hemen kendisini dünya 1723'te öldüren gözcü saldırısının anısı canlandı.

Janus, "Bak," dedi. "Burada bir gözcü direktifi var, hatta bulunmayan bütün gözcülerin ana gezegene toplanmalarını emrediyor."

Isis odada volta attı.

Janus, "Bir Yılan istilası olmalı," diye fısıldadı.

"O zaman burada güvende değiliz."

"Doğru. Ama buradan ayrılamayız da."

Bir süre sonra bir şeyler yediler, ikisi de pek konuşmadı. Isis'in düşünceleri kendi dünyasından Sürgün dünyasına kaydı.

İletişim alarmı yine çaldı ve aceleyle iletişim bölmesine gittiler.

Yeni gelen mesaj daha da kısaydı. Gezegenleri yıkılmıştı. Sadece saklanmaları ve gelecek talimatları beklemeleri emredilmişti.

Janus, "Mahsur kaldık yani," dedi.

Isis, mutsuz olması gerekirken Janus'tan sadece memnuniyet duygusu geldiğini hissediyordu.

45

Dorian kuvvetine neredeyse tamamen kavuşmuştu. Konferans kabininde Ares'in geçmişini yeniden yaşayarak geçirdiği saatler onu yıpratıyordu. Oturdu, uzayın karanlığına uzanan gözcü montaj hattına baktı. Ares'in ardındaki gerçeğin tamamını çözmeye yakındı; amaçları, Dünya'ya niçin geldiği ve insanlıktan ne istediği dahil.

Dorian, Ares'in kendi dünyasındaki isyanı bastırma şeklinden etkilenmişti. Ares'in Dünya'yı sular altında bırakması ve ondan önceki veba kadar dramatik olmasa da maharetli bir asker olduğunu kanıtlamıştı.

Dorian konferans kabinine girdi ve Ares'in son anılarını yükledi.

Sürgün'den sonra, o derin yalnızlık hissi Ares'e geri dönmüştü. Bir kez daha kendini, ona ait bir yerin bulunmadığı bir dünyada bulmuştu. Kendi yarattığı dünyada dışlanmıştı. Bunun ironisini görebiliyordu fakat bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Kopuk varlığının tamamını bağlayan zincirdi bu. Etrafında, dünyasının hep olmayı arzuladığı entelektüel ütopya hızla şekillenmeye başladı.

Etrafındaki dünya değişirken, Ares aynı kalıyordu. Gerçekten de bir yadigârdı, zamanından ayrı ve ulaşılmaz bir adamdı.

Mücadele vereceği bir savaş, büyük bir harekat, bir varoluş sebebi yoktu.

Yeniden ölmesine izin verilmesini talep etti ve bu isteği yine reddedildi. Bir kez daha içinde antik yeniden canlandırma gemisinin bulunduğu lahde giden uzun yolu yürüdü. Bu seferki kutlama daha da büyüktü, kalabalıklar tıklım tıklım her yeri doldurmuştu; yaygara kulakları sağır, kameraların flaşlarıysa gözleri kör ediyordu.

Ardından hiçlik geldi. Yalnızca camın kavisi ve tüpün içindeki duman vardı, bir de zamanın geçişinin belli belirsiz hissi.

Gemi sarsıldı. Ares, *Deprem mi oldu?* diye merak etti. Mümkün değildi. Tektonik anormalliklere asla izin verilmezdi.

Tüp açıldı ve Ares antik arkın içinden koşarak çıktı. Gökyüzünün karanlığını bozan tek şey uzaktaki parlamalar ve gökten inen üçgen gemilerdi. Önündeki şehirde patlamalar oldu, köprüler koptu ve binalar yıkıldı. Bütün metropol çöküyordu.

Isı dalgası üzerine geldi ve bir gürültü karmaşası onu yutup yönünü kaybettirdi. Sanki zaman durmuş, hâlâ bir rüyada, bir kâbusun içindeymiş gibiydi. Ares'in bu kadar fedakârlık yaptığı dünya bir ısı, ışık ve şimşek dalgası içinde yıkılıyor, un ufak oluyordu. Gürleme onu iliklerine kadar titretti ve elinde olmadan geriye doğru tökezledi. Bu onun *halledebileceği* bir durum değildi. O anda kendini tamamen güçsüz hissetti; bilinmeyen bir kuvvetin, daha önce eşi benzerini görmediği bir düşmanın karşısında yapayalnızdı.

Arkın hemen dışına bir gemi indi ve içinden maskeli askerler çıkıp etrafını sardı.

Askerler. Burada.

Ares anlamaya çalıştı. Bu imkânsızdı. Gözcüler...

Askerlerden biri öne adım attı ve kendisi ile Ares arasındaki alana bir hologram yansıttı. Atlantis gezegeninin etrafındaki uzayda şiddetli bir savaş yaşanıyordu. On binlerce gözcü

küresi kaybedecekleri bir mücadele içindeydi, tıpkı ilk Atlantis gezegeninde yaptıkları gibi. Ares için tarih tekerrür ediyordu. Gözcü kürelerinin parçaları yavaş yavaş güneşe uzanan yeni bir enkaz alanı oluşturuyordu.

Ares diğer gemileri tanımıyordu. Yılan gemileri değillerdi; çok daha küçük ve gözcü küreleriyle savaşmaya çok daha uygun gemilerdi; sanki bu amaçla inşa edilmişler gibi.

Adam kaskını çıkardı; Lykos'tu.

Ares isyancıların liderini tanıdı. Ayaklanma sırasında onunla müzakerede bulunmuştu ve kendisini son derece mantıksız, barbar bir kavmin son derece makul bir üyesi olarak görüyordu.

Lykos, "Bize ihanet ettiniz," dedi.

Ares, "Etmedik," diye çıkıştı. "Bize niçin saldırıyorsunuz?"

"Önce siz saldırdınız, Ares. Gözcüleri geri çağır. Tek istediğimiz bu."

Ares olasılıkları taradı, sayısız hamleyi gözden çıkardı, bir çıkış yolu aradı. "Çağıracağım," dedi, zihninde yeni bir plan oluşuyordu. "Gözcü kontrol sistemleri arkın içinde. Ben gözcüleri devre dışı bıraktıktan sonra bu işi düzeltme konusunu konuşabiliriz."

Lykos onu süzdü. "Sana eşlik edeceğim... sözünde durduğundan emin olmak için."

İki adam arkın yer aldığı taş lahdi yürüyüp geçti. Devasa odada yürürlerken, Ares planındaki hatayı fark etti. Tüplerin içi biraz önce öldürülen önemli vatandaşlarla doluyordu. Yeniden canlandırma gemisi soy tükenmesi seviyesinde bir felaket durumunda en kritik vatandaşları yeniden canlandıracak şekilde programlanmıştı. Bu, Atlantis medeniyetinin son çare olarak geri çekilecekleri noktaydı.

Başka tüpler de doldu. Bazıları açıldı ve bedenler dışarı dökülüp cansız bir şekilde yere düştü. *Yeniden canlandırma sendromu*, diye düşündü Ares. Ölümlerinin travması onlara çok fazla

gelmişti, tıpkı işçi isyanları sırasında birkaç vatandaşa olduğu gibi. Ne kadar zaman geçmişti? Binlerce yıl mı? Atlantisliler ütopik bir var oluşun o kadar içine dalmışlardı ki, şiddetli bir ölüm vatandaşların her biri için kaldırılamayacak bir olaydı. Mahvolmuşlardı.

Tüpler dolup açılmaya devam etti, hareket etmeyen Atlantislilerin bedenleri birer birer dökülüyordu.

Yeniden canlandırma dizilimini durdurmak, onların arafını sona erdirmek zorundaydı. Asla uyanamazlardı. Fakat onları güvende tutabilirdi. O bir askerdi. Bu onun işi... göreviydi.

Bunun farkına varmak içinde bir ateş yaktı, bir amaç hissiyle doldu. Odaklandı.

Ares öne bir adım attı ve Lykos'u tek bir hamlede öldürdü. Arkın koridorlarından koşarak kaptan köşküne gitti, yeniden canlandırma döngüsünü devre dışı bıraktı, insanlarının uyku durumunda kalmalarını ama tüplerden çıkmamalarını sağladı.

Gözcü kontrol programına erişti ve Sürgün gemileriyle savaşan gözcü kürelerine, kaçmasına yardım etmeleri talimatını verdi.

46

Ares uzun bir süre arkın kaptan köşkünde durdu, görüntüleme ekranında hiperuzayın mavi ve beyaz dalgalarının oluşmasını ve akıp gitmesini izledi. Bu antik yadigâr takdire şayan bir performans göstermiş, gezegenin yerçekimi kuyusundan sıçramış ve sonraki salise içinde hiperuzaya geçiş yapıp Atlantislilerin gezegeninin savaş alanından uzaklaşmıştı.

Ares bu antik geminin hâlâ işleyip işlemediğini merak etmişti. Onlara yardım edenler bu gemileri sağlam bir şekilde inşa etmişti ve Ares ona çok çok uzun zaman önce bu arkı veren avatarın bunun olacağını bilip bilmediğini, bir şekilde bunu planlayıp planlamadığını merak etti.

Ares göçten beri avatarı görmemişti, o zaman Ares'in yaptıklarını eleştirmiş, buna onun büyük ihaneti adını vermişti. Ares bu sözleri duymazdan gelmiş, halkını güven altına almak için kendi planını yapmıştı ve plan geri tepmişti. Dünyasının yok edilişinden kısmen kendisi sorumluydu ve bu düşünce aklından bir türlü çıkmıyordu.

Derin düşünceler içinde ayaklarını yere vura vura karanlık metalik koridorlardan yürüdü. Avatarla sohbetlerini yeniden canlandırdı, belli başlı cümleler göze çarpıyordu.

Toplumumuzun bölünmesine biz izin verdik. Yılan Ordusu sizin zamanınızda geriye kalan tek şey.

Ares halkının aynı hatayı tekrarladığını biliyordu. Atlantis toplumu bölünmüş fakat Ares buna karşı önlemler almıştı: Yılan karşıtı kanunlar. Karanlığın içine uzanan binlerce tüpün bulun-

duğu odada, Lykos'un içinde bulunduğu tüpte durdu. İsyancının gözleri sert bakıyordu. Ares çok geçmeden onun zihnindeki sırları öğrenecekti. Yeniden canlandırma süreci anılarını yakalamıştı ve Ares onları izleyebilirdi.

Uyarlanabilir araştırma laboratuvarlarından birinde, Ares büyük cam tankın içindeki sarı ışığın içine girdi ve Lykos'un anılarının hızla geçişini izledi.

Lykos'un Sürgün filosundaki gemilerden birine binip Atlantis gezegeninden koloni dünyasına doğru yola çıkışını izledi. Orada halkıyla çiftçilik yapıp sıkı çalışarak gösterişsiz ama sağlam bir toplum inşa etmeye koyuldu. Yıllar geçti, yerleşkeler büyüdü, liderler seçildi ve Lykos halkı için bir ışık oldu.

Ares onun bir gün tepelere doğru tırmandığını gördü. Atlantis bilim gemilerinden biri, bir iniş aracı orada bekliyor, önünde de Ares'in tanıdığı bir bilim insanı duruyordu: Isis.

Ares onların sohbet ettiğini ve Lykos'un hazneyi aldığını gördü. Hazne kullanıma koyulduktan sonra Lykos yeniden canlandırma salının içindeki tüpe girdi ve zaman hızla akıp geçti, düzenli aralıklarla durduruldu.

Sürgünler, hızlandırılmış evrimle ilgili gerçeği bilen küçük bir lider grubu oluşturmuştu ve dönemsel olarak Lykos'a bilgi veriyorlardı. Yerleşkelerin yerini köyler aldı, onlar kasabalara, şehirlere ve sonunda da geniş alanlara yayılarak Atlantis gezegenindekilerle boy ölçüşebilecek metropollere dönüştü.

Ares için medeniyetin ilerleyişi yeşil bir bitkinin yayılıp karmaşık, çok renkli bir çiçeğin açmasını gösteren hızlandırılmış fotoğrafları izlemek gibiydi.

Bir sonraki anıda Lykos cankurtaran salındaki tüpten hızla çıkıp kayalık sırtı geçerek dağın yan tarafına gidiyordu. Burada parlak korların gökyüzünden inip şehirlere düştüğünü izledi. Ufuk küller ve alevlerle kaplandı.

Bunu kendine çok zor itiraf etse de, Ares bu katliamın kısmen kendi hatası olduğunu biliyordu. Göç'ten sonraki yıllarda gözcü dronlarını, belli bir eşiğin üzerinde gelişen, Atlantis Geni'nin saf halini barındırmayan bütün türlere saldırmaları için programlamıştı. Isis Atlantislileri genetik açıdan ayıran şeyi izole eden ilk kişi değildi; Göç sonrasında oluşturulan bilim ekipleri sayısız insansı türden örnekler almış, Atlantis evrimini kontrol eden genleri izole etmişlerdi. Ares bu şemayı potansiyel düşmanları ayırt edebilmek için kullanmıştı.

Avatar, Ares'i bu plan zihninde oluşur oluşmaz uyarmış, bunu bir ihanet olarak kınamıştı ancak Ares bunun kendince haklı bir sebebi olduğuna inanıyordu: Bu yalnızca hayatta kalmak için bir yoldu. Gelişmiş medeniyetlerin hepsi Atlantisliler için tehlike arz edecekti. Tıpkı Atlantislilerin dışarıya çıktıkları gibi gözcü hattını aşabilir ya da daha kötüsü, yeni Atlantis dünyasına doğrudan saldırabilirlerdi veya Yılan'ın hatasını tekrar edip teknolojilerinin onları ele geçirmesine ve medeniyetlerini kontrolü altına almasına sebep olabilirdi. Yeni gözcü hattının içinde sadece tek bir gelişmiş ırka yer vardı ve Ares, gözcüleri Atlantis Geni olmaksızın büyüyen bütün ırkları yok edecek şekilde programlamıştı: Atlantisli olmayan gelişmiş medeniyetlerin hepsini.

Lykos'un anılarında, Ares gözcülerin programlandıkları görevi yerine getirmelerini, Sürgün dünyasını kinetik bombardımana tutmalarını, şehirleri yok edip gezegenin iklimini değiştirmelerini izledi. Şüphesiz bundan kimse sağ kurtulamayacaktı.

Fakat Lykos'un anıları Sürgünlerin kendi yıkılan dünyalarında hayatta kalabilmek için çok büyük mücadele verdiklerini ortaya çıkardı. Isis'in yaratmaya yardımcı olduğu ırk dirençli ve kararlıydı. Yeraltına çekildiler ve daha önceleri yüzeyde yükselen metropoller kadar karmaşık, yüzeyin derinliklerine inen şehirler inşa ettiler. Isis'in terapisiyle oluşan ırk denetimsiz bir

akla ve çok daha tehlikeli bir şeye sahipti: Asla ödün vermeyen bir hayatta kalma güdüsüne. Zorlukların üstesinden bir bir geldiler. Atlantis'in yeniden canlandırma teknolojisinin kopyasını yaptılar ve kendi çorak gezegenlerinden kaçışları için hazırlık yaparken liderleri bunu çağdan çağa sıçramak için kullandı. Bunu başardılar da. Yüzeyin altından binlerce gemi fırladı ve uzayda beliren gözcülerle çarpıştılar; sonunda çatışmayı kazandılar ve başka yerlere sıçradılar.

Gözcüler onları durmaksızın avladı ve Sürgün-gözcü savaşı yedi bin yıl boyunca inişli çıkışlı bir şekilde sürdü. Sürgün filosu sonunda akışı tersine döndürmeyi başarıp Atlantis gezegenine çılgınca bir hücum gerçekleştirdi; Sürgünler, onları eskiden yargılayanları, yıllarca işkence edip katleden gözcüleri geri çağırmaya zorlayabilmeyi ummuşlardı.

Ares, Lykos'un üçgen gemisini arkın içinde bulunduğu antik lahdin hemen ötesine indirmesini izledi, orada o ve askerleri Ares'i buldu ve iki adamın anıları birleşti.

Ares sarı tanktan çıktı. Dünyasının yıkılmasından kısmen sorumluydu. Bu hatanın diğer kısmı Isis'e aitti ve bu gidişatı tersine çevirmenin anahtarı da oydu.

Yeniden canlandırma tüplerinin bulunduğu odada, Ares kapıların önünde durdu. Büyük bir ironi vardı burada: Atlantislilerin kendilerini korumak için aldıkları sert önlemler sonunda kendi yıkımlarını getiren bir düşmanı yetiştirmişti. Barışçıl, gelişmiş bir medeniyet olmaya doğru ilerleyişleri sürecinde, psikolojik olarak savaşmayı bile beceremez hale gelmişlerdi.

Ares insanlarını nasıl tedavi edebileceğini merak etti, tabii tedavi edilebilirlerse. Ancak önce ilgilenmesi gereken daha büyük sorunlar vardı. Sürgün filosu becerikliydi ve büyüyordu. Yakında gözcüleri yenecek, sonra da arkı bulacaklardı. Zaman kısıtlıydı.

Gözcüler gittiği zaman Yılan Ordusu akın edecek, hem Sürgünleri hem de Atlantislileri yok edecekti.

Seçenekleri sınırlıydı. Yeni bir silaha, son darbeyi vuracak yeni bir teknolojiye ihtiyacı vardı.

Isis. Anahtar oydu.

47

Kate sarı tankın içinden baktı, kendini Isis'in geçmişine son bir kez daha yolculuk etmek için hazırladı. Şimdi izleyeceği anıların Atlantislilerin Dünya üzerindeki varlığı hakkındaki gerçeği ve Ares'i durdurmanın anahtarını ortaya çıkaracağını umuyordu.

Isis gezegenlerinden gelen imdat çağrısından sonraki yılların bir türlü geçmek bilmediği hissine kapılmıştı. O ve Janus tüplerinden her uyandıklarında, onları bekleyen hiçbir haber olmuyordu. Zamanın geçtiğine dair tek işaret, buraya incelemek için geldikleri insansı türlerine ait okumalardı. Onlara ait ilk grupların dünyaya yayılmalarını, gelişmelerini, adapte olmalarını, soylarının tükenmesini ve sayısız kez yeniden ortaya çıkmalarını izlemişlerdi. Günlükler ilerlemeleri kaydediyordu, onlar da bildikleri tek rutini sürdürmekle yetindiler: veri analizi, yeni deneylerin tasarlanması ve bunların uygulanması için dışarıya çıkmak. Janus mesafeli ve klinik tavrını sürdürüyordu, sahip olduğu tek duygu Isis'e yönelikti. Bu durumda bile Isis ona karşılık vermedi. Ama Isis değişiyor, bu gezegende gelişmekte olan türe gittikçe bağlanıyordu. Belki de Atlantis gezegenindeki dram ya da Lykos'la geçirdiği zamandan dolayıydı fakat içinde bir şeyler serbest kalmış, durdurulamayacak bir duygusal felaket başlamıştı. Ancak

dışarı vurabileceği bir yol yoktu. Bilime odaklandı ve zamanın geçmesini bekledi, bir haber gelir diye ümit etti.

Merkez kıtada yeni bir insansı tür evrimleşti ve onlara yeni bir katalog numarası verdiler: Alttür 8472. Hızla ilerliyor, olağanüstü alet yapma ve iletişim becerileri geliştiriyorlardı.

Janus, "Onlara dikkat etmemiz gerek," dedi.

"Katılıyorum."

Diğerleri gibi, bu yeni alttürü de etiketlediler ve Janus'la birlikte hibernasyon döngülerinden her uyandıklarında nüfus seviyelerini kontrol ettiler.

Bir alarm onları uyandırdı ve Isis hemen sebebini gördü: Gezegenin ekvatorunun yakınındaki bir adada bulunan süper yanardağ atmosfere kül püskürtmüş, birkaç kıtadaki ısıyı düşürmüştü. Volkanik kış yeni alttürün nüfusunun büyük bir kısmını öldürmüştü. Soyları tükenmenin sınırındaydı.

Isis hayatta kalan son iki kişiden örnek almak için dışarıya çıktığında, kaderlerini belirleyen bir karar verdi. Bir mağarada, bu sağ kalanlara bakarken onların göz göre göre ölmesine seyirci kalamadı. Onları kurtarabilirdi. Kim bilir, Atlantis gezegenine yapılan saldırı, yeni gözcü hattında yer alan gezegenlerdeki yüzlerce farklı insan nüfusuna yapılan bir dizi saldırının bir parçasıydı. Bu türün soyunun tükenmesini izleyemezdi, özellikle de araştırması onları kurtarabilecekken.

Hayatta kalanları *Alfa İnicisi*'ne getirdi ve Sürgünlerin üzerinde kullandığı Atlantis Geni terapisinin modifiye edilmiş bir versiyonunu onlara uyguladı.

Arkasını dönünce Janus'u araştırma laboratuvarında buldu.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ben... bir deney yapıyorum."

"Nasıl bir deney?"

"Beyin yapısını kontrol eden birkaç geni modifiye ediyorum. Onların hayatta kalma şanslarını artırabileceğimi düşünüyorum. Bu benim araştırmam..."

"Bunu yapamazsın."

Isis, "Yapmak zorundayız," dedi. "Türümüzün son üyeleri olabilirler. Soylarının tükenmesine seyirci kalamayız."

Janus itirazlarını sürdürdü ama sonunda deneyi yakından takip etmeleri koşuluyla kabul etti.

Birkaç hibernasyon döngüsü sıkıntı çıkmadan geçti. Isis ve Janus alttürlerin nüfusunun yeniden artmasını ve merkez kıtadan çıkıp coğrafi ve entelektüel açıdan gelişmelerini izledi. Kaydettikleri ilerleme nefes kesiciydi ve Janus'un endişesi ne kadar artıyorsa, Isis de o kadar gurur duyuyordu.

Janus, "Bu iş kontrolümüzden çıkabilir," dedi.

"Çıkmayacak."

"Genomu güçlendirip kontrol etmeliyiz. Hibernasyon aralıkları sırasında mutasyonlar meydana gelebilir. Saldırgan, gelişmiş bir medeniyetin içinde uyanabiliriz."

Isis bu sefer kabul etti. Alfa'nın kemiklerinin içine bir radyasyon sinyalcisi yerleştirdiler ve ilk kabilenin onu yanlarından ayırmadığından emin oldular.

Birkaç döngü sonunda bir başka alarmla uyandılar: Yaklaşan bir gemi vardı.

Janus, "Bu General Ares," dedi. "Onun arkı."

Ares gemiyi güney kutbundaki kıtayı kaplayan kalın buzul kütlesinin altına gömdü. Janus ve Isis de geçit kapısıyla onun gemisine gittiler.

Ares geçit kapısı odasında durmuş, onları bekliyordu. Herhangi bir selamlama olmadan konuşmaya başladı, öfkeli gözleri delici bakışlarla Isis'e dönmüştü. "Halkımızı katlettin."

Janus, "Biz buradan hiç ayrılmadık," diye karşılık verdi.

Ares duvar panellerinden birini çalıştırdı ve bir hologram çıktı, Lykos'un anılarını yeniden oynattı. Üçü, Isis'in Sürgün dünyasına inişini ve genetik terapiyi onlara verişini izledi. Sürgün medeniyeti ondan sonra hızla gelişti... gözcüler tarafından tamamen yok edilmenin eşiğine gelene kadar. Katliamdan yıllar sonra, Sürgünler küllerinden doğup uzaya çıktı ve onları bekleyen gözcüleri yendi. Son görüntülerdeyse Sürgünler yeni Atlantis gezegenini kuşatıyor ve çok sayıda insanı öldürüyordu.

Isis'in bacakları boşaldı. Atlantis ırkını yeniden bir araya getirme teşebbüsü onun çöküşüne, tahmin edilemeyecek bir savaşa sebep olmuştu.

Bir şey diyemedi. Kendini halsiz hissediyordu.

Janus'un sesi sertti. "Bunlar sahte."

"Değil. Lykos tüplerimden birinde. O bunu doğrulayacaktır."

Isis tepkisini gizlemeye çalıştıysa da başaramadı. Birden durumun farkına vardı ve çaresizce iletişim bölmesinden koşarak çıkmak istedi. Janus onun yüzündeki ifadeyi okudu ve tepkisi, Isis'in şu ana kadar verdiğini gördüğü en duygulu tepki oldu. Acısı neredeyse holofilmi izlemek kadar yürek parçalayıcıydı.

Isis, "Anılar doğru," dedi sessizce.

Janus, "Öyleyse," dedi Ares'e dönerek, "bu *senin* gözcüleri kendi halkının üzerine gönderdiğin anlamına gelir. Yıkıma sen sebep oldun."

"Gözcüler bizi her türlü tehditten korumak amacıyla inşa edildi."

"Sürgünler tehdit değildi. Onlar yalnızca gelişmiş bir medeniyetti. Başka bir dünyada başka bir medeniyet daha gördük. Aynı şekilde bombalanmışlardı. Bunu inkâr ediyor musun?"

Ares, "Etmiyorum," dedi. "Bizi sayısız tehditten korudum. Ben olmasam çoktan soyumuz tükenirdi. Onun terapisi onları bir tehlike haline getirdi. Genomlarını değiştirmeseydi, kimse onlara dokunmazdı."

Isis donakaldı, hâlâ sersemlemiş haldeydi.

Janus, "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Araştırma günlüklerinizi okudum. Buradaki insan türleri üzerinde de benzer bir genetik değişiklik uygulamışsınız."

Janus, "Evet," dedi. "Soylarının tükenmesine engel olmak için."

"Eh, son deneyiniz neredeyse *bizim* soyumuzun tükenmesine sebep oldu. Tarihin tekerrür etmemesi için sizin bu küçük seferinize katılacağım."

Ares ve Janus, Isis'e saatler gibi gelen bir süre boyunca tartıştı. Sonunda Janus teslim oldu. Arkı terk etmeden önce Isis, Ares'e döndü. "Lykos'u görmek istiyorum."

"Bence birbirinizi yeterince gördünüz. Ayrıca, savaş tutsaklarının ziyaret edilmesine izin vermiyoruz."

48

Ares geldikten sonraki haftalarda hayat Isis ve Janus için neredeyse normale dönmüştü. Daha önce yaptıkları gibi deneylerini sürdürdüler; tek fark, Ares'in artık sürekli orada olmasıydı. Hep omuzlarının üzerinden yaptıklarını izliyor, nadiren bir şey söylüyordu. Janus da öyle. Bir şey söylerse bu ellerindeki işle ilgili oluyordu ve hayatını adadığı iş için hiçbir heyecan, tutku belirtisi göstermiyordu. Bu ve kendi insanlarına yaptıkları şeyi bilmek Isis'i karanlık bir kuyuya itti. Her geçen gün iniş aracının duvarları ve asla ayrılamayacakları küçük dünya daha da üzerine geliyordu sanki. Kendini kapana kısılmış, gerçekten yalnız hissediyordu.

Döndüğünde sık sık Ares'in soğuk gözlerini ona bakarken buluyordu ama Isis'e hiç yaklaşmıyor ya da bir şey söylemiyordu.

Janus bir gün sahaya indiğinde, Ares onu çağırttı. Isis çekinerek yeniden canlandırma arkına geçit kapısı açıp geçti. Zihninin derinliklerinde bir umut dolaşıyordu: *Yeniden düşündü. Lykos'u görmeme izin verecek.* Geminin yönlendirmesini takip etti ve ek uyutma bölmesine gitti. Lykos'u orada, ana uyutma bölmesinden ayrı bir yerde tutması mantıklıydı. Isis'in umudu artti.

Kapılar açıldı ve Isis'in ağzı açık kaldı. Bir düzine tüp yarım daire halinde dizilmişti ve her birinde farklı bir insansı bulunuyordu.

"Yalnızca dikkatini çekmek istedim. Barbarlara karşı sempati duyduğunu biliyorum."

Isis olduğu yerde döndü. "Onları almaya hakkın yoktu."

"Tehlikedeler. Aslında, senin sayende, evrende soyu tükenme riski en yüksek olan türler onlar. Yılan Ordusu bir gün onları asimile edecek. Gözcüler bu dünyayı bulup onları daha önce yok etmezse. Tabii Sürgünlerin hepimizi bulmadığını varsayarsak..."

"Yanılıyorsun..."

"Orada değildin, Isis. Sürgün filosunun dünyamızı nasıl yıktığını görmeliydin. Onlar vahşi. İnanılmaz yetenekleri olan ama hiç kontrolleri olmayan vahşiler. Senin terapinin yarattığı canavarlar. Deneylerinin kurbanları. Tıpkı alttür 8472 gibi."

"Benden ne istiyorsun?"

"Sana bir şans vermek istiyorum, Isis. Kendini affettirmen için bir şans."

Isis bir şey söylemeyince Ares devam etti. "Bütün yanlışları düzeltmek, halkımızı yeniden bir araya getirip bu insanları kurtarmak için bir şansımız var."

"Nasıl?"

"Onların evrimine rehberlik edebiliriz. Bu savaşı sona erdirecek bir şey yaratabiliriz."

Isis çaresizce ona karşı koymak, oradan çıkıp bir daha asla geri dönmemek istiyordu ancak yaptığı yanlışları düzeltmenin cazibesi karşı konulmazdı. Ares'in söyleyeceklerini dinlemeye karar verdi. Bundan bir zarar gelmezdi. Alçak sesle, "Dinliyorum," dedi.

"Onlardan genetik örnekler aldım ancak ihtiyacım olan türü üretmemi sağlayacak beceriye sahip değilim. Sen bunu yapabilirsin. Bende de ihtiyacın olan bilgi var: Göç'ten beri halkımızdan sakladığım, gözcülerin DNA'yı ve Yılan virüsünü nasıl hedef aldığının bilgisi." Odanın diğer ucundaki ekranda bir DNA dizisi belirdi. "Bu, Göç'ten önce Atlantis keşif filosu üzerinde kullanılan Yılan virüsü. Anahtar bu. Sahip olduğum bilgiyi senin genetik mühendislik bilginle birleştirerek evrenin akışını

değiştirebiliriz." Ares ona doğru bir adım attı. "Yaratacağımız tür halkımızı yeniden bir araya getirecek. Bunu reddedersen, hepimizi gerçekten öldürmüş olacaksın."

Ares onun damarına nasıl basacağını biliyordu. Isis'in, uğruna her şeyi yapacağı tek şey onun elindeydi: Yaptıklarını telafi etme şansı. Halklarını yeniden birleştirmek ve Sürgünleri yeniden güvenli hale getirmek için bir fırsat. Isis kendine, iyi şeyler yapmak için bazen kötü insanlarla çalışmanın gerekli olabileceğini söyledi. Fakat aklında bir yerlerde, bahane mi buluyorum, diye düşünüyordu.

Sonraki yıllarda Isis, Ares'le gizlilik içinde çalıştı ve çalışmalarını –Ares'in bu duruma itiraz edeceğini öngördüğü– Janus'tan yine sakladı. Isis, Ares'in ona bazı bilgiler vermediğini biliyordu, Isis'e sadece onun ihtiyacı olan deneyleri tamamlayabilmesi için yetecek kadarını veriyordu. Sürekli söylediği şey gözcü ve Yılan bilgilerinin gizli olduğu ve Isis'e ayrıntıların hepsini göstermesinin sayısız dünyanın güvenliğini tehlikeye atacağıydı.

Isis bir piyon olduğunun bilincindeydi ama başka bir çıkış yolunun, bir alternatifinin olmadığını hissediyordu. Yıllar geçtikçe Janus'a dürüst olmaya dili varmadı. Ona yeniden ihanet edemedi.

Her döngü sonrasında hibernasyon odasına çekiliyor, Ares'in sözünde duracağını umuyor, bir sonraki uyanışta Ares'in alttür 8472'nin hazır olduğunu ve Atlantislilerin yeniden birleşmesinin yakın olduğunu ilan etmesini bekliyordu.

Onun yerine Isis bir alarmla uyandı. Hibernasyon odasının dışındaki ekran nüfus uyarılarıyla aydınlanırken, Isis, Ares'in ihanetinin boyutunu kavradı. Gezegenin her yerinde insan alttürleri ölmekteydi. Aynı anda üç tanesi ölüyordu, onun silahı olan alttür 8472 hariç.

Janus gerçeğin farkına vardıysa bile bunu dile getirmeyi reddetti. Isis'in beklediği şeyi yaptı: Kurtarabileceği tür olan, daha sonra Neandertaller olarak adlandırılacak 8470'i kurtarmak

için hemen harekete geçti. *Alfa İnicisi* ileride Cebelitarık olarak adlandırılacak bir bölgenin kıyısının hemen açıklarına indi, Janus ve Isis takımlarını giyip gemiden karaya çıktılar ve yaşayan son Neandertali gemiye taşıdılar.

Tam vardıklarında patlamalar gemiyi sarstı ve ikiye böldü, Janus ve Isis'i çılgınca sağa sola savurdu. Neandertali bir hibernasyon tüpüne yerleştirdiler ve kaptan köşküne ilerlediler.

Janus sonunda, "Ares bize ihanet etti," dedi.

Isis'in konuşmaya dili varmıyordu. Saniyeler geçerken, Janus'un gerçeği tamamıyla fark ettiğini düşündü ama Janus ona tek bir kelime söylemedi. Kontrol paneline odaklanmıştı. İniş aracını kilitledi, sonra da uzay gemilerinin ihlal protokollerini etkinleştirdi ve onu kullanmaya çalışırsa Ares'in orada hapsolmasını garantiledi. Bir patlama daha iniş aracını sarstı ve Isis'i duvara fırlattı. Isis başını kaldırıp baktı, bilinci yitmek üzereydi. Janus odanın diğer tarafından ona doğru geldi ve başında diz çöktü, yüzüne bakıyordu. Isis onun şeffaf siperliğinden bir duygunun belli belirsiz izini görebiliyordu. Acı. İncinme. İhanete uğramışlık. Isis umutsuzca ona itiraf etmeyi, her şeyi anlatmayı, onun affını dilemeyi istiyordu. Ama kelimeler çıkmadı. Janus onu kaldırdı, takımının dış iskeleti Isis'in ağırlığını kolayca taşıyabiliyordu. İniş aracının koridorlarından koştu ve geçit kapısından atılıp arkın içine çıktı. Isis'in son anısı Ares'in ona ateş edişi oldu, bu darbe Janus'un kollarından kayıp düşerken yaşamına son vermişti.

Kate terden su içinde kalmıştı. Her bir nefes boğuluyormuş gibi hissettiriyordu. Artık bütün anıları görmüştü; doğuştan var olanları ve Janus'un ondan saklamaya çalıştıkları. Ve Kate gerisini biliyordu.

Ares, o gün Janus'u yeniden canlandırma arkının içinde vurmuş fakat öldürmemişti. Janus geçit kapısından geçerek Cebelitarık açıklarında gömülü, harap olmuş *Alfa İnicisi*'ne dönmüştü. Janus inicinin Fas'a yakın bir kısmında kapana kısılmıştı. Bütün gücüyle ortağını *Alfa İnicisi*'nin diğer kısmında yeniden canlandırmaya çalışmış ancak onun ölüm sinyali olmadan gemi emrini yerine getirmemişti. Yıllarca çabalamış, uyutma odalarında sayısız yolu test etmişti.

Sonunda pes ettiğinde, geminin zaman genişletme cihazını Ares ve Isis'in getirdiği genetik değişiklikleri geriye döndürecek bir radyasyon yayacak şekilde programlamış, insanlığı gözcülerden, Sürgünlerden ve Ares'ten güvende olacakları bir genoma geri döndürmeyi ummuştu.

Sonraysa Janus beklemişti. İniş aracı on üç bin yıl boyunca gömülü kalmıştı, ta ki Immari Enternasyonal isimli bir grup, Eflatun'un efsanevi şehri Atlantis'i bulma umuduyla Cebelitarık Körfezi'nin altındaki alanda kazı yapmaya başlayana kadar. Grup Birinci Dünya Savaşı sırasında yaralanmış Patrick Pierce isimli bir madenciyi işe almıştı. Pierce'ın ekibi, daha sonra Çan ismini verecekleri zaman genişletme cihazına ulaşınca, cihaz bir salgın hastalığı, İspanyol Gribi'ni serbest bırakmış, milyonlarca kişiyi öldürmüştü. Pierce ölmekte olan karısını, bulduğu tüplerden birinin içine koymuş ve içindeki fetüs 1978'de doğmuştu. Pierce kızına Kate Warner adını vermiş ve otuz beş yıl boyunca, Atlantis Vebası'nın son salgınına dek, bu kadın Isis'in anılarının bazılarını taşımıştı. Bilinçaltındaki parçalar bütün hayatına yön vermişti. Beyin üzerinde uzmanlaşan bir genetik bilimci olmuş, hayatını bilişsel farklılıkları hedef alan bir tedavi bulmaya adamıştı. Kate hayatı boyunca Atlantis Geni'ni düzeltmeye, Isis'in çalışmasını tamamlayıp onun hatasını telafi etmeye duyduğu arzuyu yerine getirmeye çalışmıştı. Kate artık bunu yapabilmesi için gereken bilgiye sahipti.

Gözlerini açtı.

Tankın soğuk zeminini sırtında ve Milo'nun kollarını omuzlarında hissetti. Burnundan aşağıdaki havuza kan damlıyordu.

"Yaralandınız, Dr. Kate."

"Sorun değil. Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

49

Dorian yaşam gücünün uçup gittiğini hissediyordu. Konferans kabininde sırtüstü yatıyor, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu. Zihnindeki anıları ve bildiklerini karıştırıp içlerinde Ares'in bir sonraki hamlesine dair bir ipucu bulmayı umdu.

Ares, *Alfa İnicisi*'ne saldırdığı gün Isis'i öldürmüştü. Janus yıllarca Isis'i yeniden canlandırmaya çalışmış ve çaresiz kalınca kendininki hariç bütün yeniden canlandırma verilerini Cebelitarık açıklarında bulunan kısımdaki tüplere göndermişti. *Alfa İnicisi*'ne bağlı olan Çan, İspanyol Gribi'ni yayınca, Immari'nin öncü liderlerinden biri olan Dorian'ın babası onu tüplerden birinin içine koymuş, Dorian da 1978'e kadar orada kalmıştı. Dorian uyandığında farklıydı, Ares'in anılarının bilinçaltında gömülü olduğunun, onu yönlendirdiğinin farkında değildi. Ares'in nefretinin, Isis'e karşı duyduğu kinin tamamı orada, Dorian'ın zihninin derinliklerindeydi. Dorian hayatı boyunca görünmez bir düşmandan, insan ırkının genetik olarak yüzleşmeye hazır olmadığına inandığı büyük bir tehlikeden korkarak yaşamıştı. Artık bunun doğru olduğunu biliyordu. Yılan Ordusu, Sürgünler, gözcüler; hepsi birer tehditti. Ares de. O da insanlığı kendi çıkarları için kullanmak istiyordu; insanlar onun planının anahtarıydı, Dorian için bu durum hâlâ açıklık kazanmamıştı.

Ares, Cebelitarık'taki gemiye saldırısından sonra Endonezya'daki bir süperyanardağı iletim aracı olarak kullanarak Isis'in geliştirmesine yardım ettiği retrovirüsü yaymıştı. Sonraysa bilim insanlarının gemisine geçit kapısıyla geçmişti fakat Janus'un

önlemleri onu oraya hapsetmişti. Ares, Antarktika'nın altında gömülü arkla bağlantısını kullanarak bir avatar olarak görünmüş, Dorian'ın tüpteki doğumundan otuz yıl, Ares'in bilim ekibine saldırısındansa on üç bin yıl sonra nihayet oraya girdiğinde onunla temas kurmuştu. Dorian, Antarktika'daki yeniden canlandırma arkından dışarı bir çanta çıkarmıştı. Çantanın radyasyonu, Atlantis Vebası'nın son günlerinde insanlığın genetik dönüşümünü tamamlamış ve çantanın oluşturduğu geçit kapısı Dorian'ı bilim insanlarının ana gemisine götürmüş, Ares'i kurtarmasını sağlamıştı.

Sonraki haftalarda, Ares gezegeni mahvetmiş, sular altında bırakmış, ulusları iç savaşlara sürüklemişti. Dorian bir şeyden emindi: Bir ordu bu şekilde kurulmazdı. Ares insan ırkını zayıflatıyordu. Ama niçin? Bir tür yem miydi bu? Planın menzili daha mı uzundu? Aklına yatmıyordu.

Dorian güçlükle ayağa kalktı ve ışıldayan beyaz konferans kabininden tökezleyerek çıktı. Devasa montaj hattına bakan uzun pencerelerin bulunduğu açık alanda durdu. Gözcü kürelerini üreten silindir uzayın karanlığına uzanıyor, sonu görünmüyordu. Her dakika binlerce gözcü üreten hat durmuştu ancak her zamankinden daha fazla gözcü vardı. Dorian pencereye daha da yaklaştı. Gökyüzünde mavi ve beyaz ışıklar gecenin içinde yanıp sönen ateşböcekleri gibi göz kırpıyordu. Solucan delikleri açılıp kapanıyor, her birinin içinden bir gözcü çıkıyordu. Her saniye binlercesi geliyordu. Gökyüzünün tamamı bu siyah nesnelerle doluyordu. Neredeyse bütün yıldızları gökyüzünden silmişlerdi; görünen tek ışık zerresi, onların gelişinin habercisi olan ışık patlamalarıydı.

Bir şey oluyordu. Burada toplanıyor, bekliyorlardı.

Dorian iletişim bölmesine gitti ve gözcü konumlandırma veri tabanına erişti. Bütün sistemler onu General Ares olarak tanıyor, ondan hiçbir bilgi alıkonmuyordu. Dorian haritayı inceledi. Uzayın bu bölgesini Yılan filosundan koruyan gözcü hattı geri

çekiliyordu. Çok sayıda gözcü grubu hattan ayrılıyor, fabrikaya akın ediyordu. Eski hattın kenarında, Yılan savaş alanında askeri sinyalcinin bulunduğu yerde bir Yılan filosu toplanmış, orada bir toplanma alanı oluşturmuşlardı. Gemiler yalnızca ekranda bir nokta sürüsü olarak görünüyordu ancak Dorian ağzının kuruduğunu hissetti. Burnundan kan süzüldü, eliyle sildi. Ne kadar zamanı kaldığını merak etti... ve dünyası için hiçbir şey yapıp yapamayacağını.

Natalie kapıların çarpılma sesine uyandı. Yorganın altından çıktı ve sessizce pencereye gitti, kabinin soğuk ahşap zemini ayaklarının altında gıcırdadı.

Dört Hummer'dan üçü gürledi, Kuzey Carolina'nın dağlarındaki köy yoluna çıkan iki yanı çamlık toprak yoldan geri geri giderken ışıkları içeriyi aydınlattı. Dönüp yatağa baktı. Matthew kalın yorganların altında kıvrılmış uyuyordu hâlâ.

Natalie yatak odasının kapısına doğru hamle yaptı ancak ayakları donuyordu. Ayakkabılarını ayağına geçirdi, kazağını giydi ve dışarıya çıktı.

Binbaşı Thomas ateşin yanında oturmuş, kahvesini yudumluyor, radyo dinliyordu.

"Neler oluyor?"

Adam, "Erzak sıkıntıları," dedi. "Kahve?"

Natalie başını salladı ve karşısındaki gösterişsiz sandalyeye oturup ateşe döndü. "Erzakımız mı bitti?"

"Hayır. Henüz değil. Ama hükümetin bitti." Radyoyu işaret etti ve binbaşı ona kahve koyarken Natalie bir süre dinledi.

Bu yayın bir Amerika Birleşik Devletleri bildirisidir. Sağlığı yerinde olan bütün vatandaşların hemen en yakındaki itfaiye is-

tasyonuna gitmesi gerekmektedir. Hükümetimiz ve yiyecek erzakımız isyancı milisler tarafından saldırı altındadır. Askeri eğitime sahipseniz, vatanımızı savunmak için size özellikle ihtiyacımız var. Talimatlar için acilen en yakın itfaiye istasyonuna gidiniz. Karnınız doyurulacak, sizler de hayat kurtarmaya yardım edebileceksiniz...

Thomas antika radyonun düğmesini çevirdi. "Çağrılar dün geceden beri daha da acil geliyor. Çatışmalar yoğunlaşmış olmalı. Immari milislerinin birkaç zafer elde ettiğini tahmin ediyorum."

"Siz gitmeyecek misiniz?"

"Hayır. Çok yakında birileri buraya gelecektir."

Natalie derin bir nefes aldı, konuşamadı.

"Ayrıca, olmak istediğim başka bir yer yok ki."

Ares yeniden canlandırma arkının kaptan köşkünden son buz parçalarının da antik gemiden kaymasını, kalkışa geçerken tekrar Antarktika'ya düşmesini izledi.

Gemi yükseldi ve Ares mahvettiği gezegeni inceledi. Muazzam fırtınalar kükrüyordu, kıyı şeritleriyse suya gömülmüş şehirlerin zehirli bataklıklarından ibaretti.

Burası düşmanı için karşı konulmaz olacaktı. Bu minik dünyada geçirdiği süre tam olarak planladığı gibi gitmemişti fakat işler yeniden rayına oturmuştu. Onu artık hiçbir şey durduramazdı.

Antik ark atmosferi aştı ve Ares uzayda süzülen sinyalciyi hedef aldı. Tek bir atışla onu yok etti. Şimdi savunmasız kalan bu küçük gezegen, yılanın görebilmesi için açıktaydı. Yakında buraya gelmiş olacaktı ve son savaş başlayacaktı.

Ares varış noktasını arka girdi ve bir hiperuzay tüneli açtı. Bir saniye boyunca geminin kaptan köşkünde durdu; mavi, beyaz

ve yeşil dalgaların ekranda akıp gitmesini izledi. Onun kaderine giden bir geri sayım gibiydiler.

Sonunda kaptan köşkünden çıktı ve karanlık metal koridorlardan geçip son birkaç haftadır zamanının çoğunu geçirdiği odaya gitti.

Lykos duvardaki kayışlardan sallanıyordu. Yüzünde ve göğsünde kurumuş kan tabakaları oluşmuştu. Başını kaldırıp Ares'e bakmadı.

Ares, "Yardımın için teşekkür etmek istiyorum," dedi.

Lykos dosdoğru önüne baktı ve tepki vermedi.

Ares duvar ekranını etkinleştirdi ve Lykos'a hazırlaması için işkence ettiği videoyu oynattı... Sürgün filosuna gönderilecek sahte bir imdat çağrısı.

Lykos ekranı ancak görebileceği kadar başını kaldırdı.

Ares, "Duruma uyuyor," dedi. "Sen ve Isis farkında olmadan iki medeniyetimizi de yok ettiniz. Şimdi bana bu durumu düzeltmem için yardım edeceksiniz. Az kaldı."

Ares kapıya doğru hamle yaptı ama Lykos onu durdurdu. "Sen bizi hafife alıyorsun."

"Hayır. Ben sizi bir kere hafife aldım. Bu son olacak. Senin türün bizim vatandaşlarımızı yurdumuzda öldürmeye başladığında sizi yok etmeliydim. Hatamız buydu: Barış yapmak, sizi başka bir yere yerleştirmek. Sizi başıboş bıraktık, siz de borcunuzu yurdunuza dönüp bizi katlederek ödediniz."

"Başka seçeneğimiz yoktu. Biz sadece gözcüleri durdurmak istedik."

Ares ekranı değiştirip hiperuzay penceresini gösterdi, birkaç saniye sonra da kayboldu. Onun yerini uzaydaki devasa fabrika ve gözcülerden oluşan filo aldı.

Lykos dehşetini saklayamadı.

"Ben halkınızı hafife almadım. Kırk bin yıldır yeni bir gözcü ordusu inşa ediyorum. Bu yeni gözcüler sizin gemilerinizle savaş-

maya uygun hale getirildi. Gözcü hattındakilerin hepsini oradan çektim. Var olan her gözcü yakında Sürgün filosunun üzerine inecek. Kazanamayacaksınız. Biraz önce imdat çağrını yayınladım."

Ekranda gözcü gemilerinden oluşan büyük gruplar sıçrayış yaptı.

Ares, "Her şey birkaç saat içerisinde sona erecek," dedi.

"Yılan Ordusu..."

"Onlar için de planlar yaptım. Senin neler olduğunu bilmeni istedim sadece. İzleyebilmen için öldürmedim. Sona erdiğinde enkazı sana göstereceğim."

Ares, Lykos'un haykırışlarını duymazdan gelerek dışarı çıktı. Planladığı an gelmişti. İçinde dayanılmaz bir zafer, tatmin duygusu hissetmeyi beklemişti. Ama yürüdüğü koridorlar kadar karanlık ve soğuk hissediyordu kendini.

Tüplerin ve halkının son üyelerinin bulunduğu odada durdu. Yıllar boyunca Isis ve Lykos'u suçlamıştı ancak Ares, Isis'i öldürmüş, Lykos'tan da intikamını almıştı. Yakında Lykos'un halkına hak ettikleri cezayı verecekti. Yine de içindeki boşluk geçmemişti.

Uzayda kenetleme işlemi tamamlandığında, Ares arktan çıktı ve antik gözcü fabrikasında yürümeye başladı. Gözlem güvertesine geldiğinde duraksadı. Biri buraya gelmişti. Burada bulunmuştu. Atlantis yiyecek paketleri yerlere saçılmıştı. Kan lekeleri vardı, kurumuştu.

Ares köşeyi dönüp kan izlerini takip etti. İletişim bölmesinde sona eriyordu. Kapısını açtı.

Dorian gözleri yarı açık halde köşede yatıyordu. Tıpkı Lykos gibi suratı kurumuş kanla kaplanmıştı. Ares konferans kabinine göz gezdirdi. Dorian anılara erişmişti. Her şeyi görmüş müydü? Önemi yoktu. Kate Warner'ın Ares kaçmadan önce Yılan Ordusu'yla temasa geçmesine engel olmuştu. Son kez rolünü oynamıştı. Artık gerçekten hiçbir işe yaramazdı.

Dorian, "Bana yalan söyledin," dedi, sesi cılızdı. "Bana ihanet ettin. Hepimize."

"Bu konuda ne yapacaksın, Dorian?"

Dorian avucunu açtı. İçinden metal bir cihaz yuvarlandı; masanın altında, Ares'in göremeyeceği bir yerde durdu. Ares öne adım attı ve ne olduğunu patlamadan bir saniye önce anladı. Bir el bombasıydı.

50

David'in en son hatırladığı şey, yılan amblemli geminin uzaydaki savaş alanına gelmesi ve askeri sinyalcinin kaçış kapsülünü içine çekmesiydi. Ondan sonra bayılmış olmalıydı. Ya da ona gaz vermişlerdi.

Çıplak beyaz duvarları olan aydınlık bir odada, yumuşak bir yatakta uyandı. Buranın bir hapishane hücresi mi yoksa hastane odası mı olduğundan emin olamadı ancak ikisinin arasında bir yer gibi geliyordu. Odanın tek özelliği, uzaya bakan küçük bir panoramik penceresinin olmasıydı. Bu manzara karşısında donakaldı. Ufka doğru sayısız gemi halkaları uzanıyordu. Aklına Satürn'ün halkaları geldi ancak bu çemberler birbirine bağlı gemilerden oluşuyordu. Yılan gemilerinden. Kaç tane vardı? Milyonlarca mı? Milyarlarca mı? Halkaların merkezindeki gemideydi, deyim yerindeyse, canavarın midesindeydi.

Kapı kayarak açıldı ve David karşısında insan görünümünde biri görünce şaşırdı, yüzünde uysal bir ifade vardı. Sarışındı ve saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Adamın yüz hatları genç olduğu izlenimini veriyordu ve David kırklı yaşlarında olduğunu varsaydı.

Ziyaretçisi, "Uyanmışsın," dedi.

"Uyandım." David tereddüt etti. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Onu kurtarmışlar mıydı? Yoksa ele mi geçirmişlerdi? Tarafsız bir soruyla başlayacak ve oradan devam edecekti. "Ben neredeyim?"

"İlk halkanın içinde."

"İlk halka mı?"

"Ona sonra geleceğiz. Sizin iletişim gelenekleriniz hakkındaki anlayışımız sınırlı ama herhalde bana nasıl hitap edeceğini merak ediyorsun."

"Evet..."

"247." Adam elini uzattı ve David çekinerek onunla el sıkıştı. "Evet, tuhaf bir isim ancak isimlere ihtiyacımız yok, o yüzden senin gibi biriyle karşılaştığımızda bir şeyler uydurmak zorunda kalıyoruz.

"Ben ilk halkada 247 numaralı bağlantıydım ve isim anlamında şu anda sahip olduğum tek şey bu."

"Peki. Benim adım David Vale."

247 ellerini kaldırarak geri çekildi. "Biliyorum. Seninle ilgili her şeyi biliyorum. Ve halkınla ilgili. Burada ortalığı bayağı bir karıştırdın."

David ne diyeceğini bilemeyerek suratını buruşturdu.

"Görüyorsun ya, biz seni antik bir savaş alanında bulduk, senin Atlantisliler adını verdiğin ırkla bir zamanlar temasa geçtiğimiz yerde. İşin tuhaf yanı şu ki sende biraz onların DNA'sından, biraz bizim DNA'mızdan ve bir parça yeni DNA var; bazıları çok egzotik genetik bileşenler, daha önce hiç rastlamadığımız dizilimler." 247 gülümsedi. "Biz de her şeyi gördüğümüzü sanıyorduk."

David sessiz kaldı fakat içinde alarmlar çalmaya başlamıştı. Burada çok ters bir şeyler vardı. Bu yaratık göründüğü şey değildi. David'in eğitimi harekete geçti. Bunun ne olduğunu biliyordu: Sorgulama.

247 kaşlarını kaldırdı. "Ah, öyle düşünme lütfen. Ben seni sorgulamıyorum... Ah, izin verirsen açıklayayım. Bedenin bizim okuyabildiğimiz bir radyasyon yayıyor, o yüzden ben senin 'zihnini okumuyorum'. Senin bedenin bana yayın yapıyor." Yeniden gülümsedi. "Elimde değil."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Aslında biz *sana* yardımcı olmak istiyoruz."

"Ne yapmama yardımcı olmak istiyorsunuz?"

"Halkaya katılmana."

"Ben pek katılımcı değilimdir."

247, "Biliyorum," dedi neşeyle. "Yine söylüyorum, seninle ilgili her şeyi biliyorum. Anılarını gördüm. Ama sen halka hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Biz sana halkının milyonlarca, milyarlarca üyesini kurtarma şansı veriyoruz." 247 durdu. "Ama kabul edelim, senin gerçekten önemsediğin *bir* kişi var."

Karşıdaki duvar David'in perspektifinden görülen bir videoya dönüştü. Denize bakan küçük bir balkona açılan çift kanatlı camlı kapıları olan bir yatak odasını gösteriyordu. Cebelitarık. Kate yatakta yatıyor, yumuşak, davetkâr gözlerle ona bakıyor, gözlerini ayırmıyordu.

247, "Onu kurtarabiliriz," dedi.

David kendini nasıl olacak diye sorarken buldu, kelimeler kontrolsüz bir tepki gibi çıkmıştı adeta.

"Bedeni bozulmuş halde ama halkada bunun önemi yok. Halka zaman ve uzayın dışında var olmaktadır. Her bağ ebedidir. Bizler ilkel biyolojiyi aşmış durumdayız, o da aşabilir. Sen de aşabilirsin. Sonsuza kadar birlikte olabilir, hiç sona ermeyen bir yaşam sürebilirsiniz. Daha fazlası da olabilirsiniz. Bizler halkayı Köken Varlık adını verdiğimiz bir kuantum dokusuna erişim sağlamak için oluşturduk. Evrendeki her yaşam formunu, Köken Varlık'a giden her bağlantıyı bir araya topladığımız zaman, varlığın tam kontrolü elimizde olacak, bu da bizleri gerçekten ebedi ve kudretli kılacak. Biz zaman ve uzayın etrafını çevreleyen halkayız, durdurulamayız. Bize katıl."

"Bana ihtiyacınız var."

"Seni istiyoruz. Sana yardımcı olmak istiyoruz."

Karşıdaki duvar yeniden şekil değiştirdi, sinyalcinin son parçalarının enkaz alanına düştüğü Yılan savaş alanını gösterdi. Güneşin önünde gemi halkaları dönüyor, mavi ve beyaz geçit kapıları oluşturuyorlardı. Aralarında sonsuz bir gemi dalgası akıyordu.

"Bu gemi filosu senin dünyana doğru gidiyor. Orası bizim çok uzun zamandır bulmaya çalıştığımız, gizlenmiş çok sayıda dünyadan biri. Gözcü hattının içinde bulunan her dünyaya da benzer gemiler gidiyor. Hattın kendisi benim medeniyetimden, ilk halkayı yaratan dünyadan kalma bir eser. Dünyamız bölündü. Bazı insanlar geçmişe, ilkel, ölümlü varlıklarına takılıp kaldı; tıpkı senin şu anda yaptığın gibi. Diğer insan dünyalarına zaman kazandırmak için gözcüleri yarattılar ama gözcüler artık geçerliliğini yitirmiş durumda. Çekiliyorlar. Uzun zamandır çekiliyorlardı. Her seferinde bir öncekinden daha küçük bir gözcü hattı oluşturuyorlar ve her seferinden onları dağıtıp geçiyoruz.

"Sizin filonuz benim dünyama saldırmayı mı planlıyor?"

"Biz özgürleştirmek demeyi tercih ediyoruz."

David adamı ya da o *şeyi* inceledi. "Peki, halkıma ne olacak?"

"Bu sana bağlı. Bizimle savaşamazsınız. Dünyanız yerle bir olmuş durumda. Çektikleri şu acıya, insanlarının kendilerine yaptıklarına bak. Istıraplarına. Biz hepsine son verebiliriz. Hayatını bir düşün."

Duvar yeniden değişti. David kendi yaşamından sahnelerin görünüp kaybolduğu bir montaj izledi. Çoğu üzücü olan bir anılar yolculuğuydu. Çocuktu, babasının cenazesindeydi, o karanlık dönemde odasına ve kendini herkesten koparmanın huzuruna kaçıyordu. 11 Eylül'de binaların arasından koşan bir yüksek lisans öğrencisiydi; binalar üzerine yıkıldı. Istırap içinde geçen iyileşme dönemi. CIA'e katılması. Öldürülmenin eşiğine gelip yeniden yola çıkışı, Saat Kulesi'ne katılışı. Dorian'la yaptığı savaşlar. Dünya'nın sular altında kalışı. Sonunda, iniş aracının içine çekilip sinyalciye giden yolculuğu.

"Her zaman kaybeden taraf oldun, David. Hep kalbini dinleyerek beyhude bir savaş verdin. Bir kere olsun, kafanı kullan. Bize katıl. Kate'in sana ihtiyacı var."

"Sizin de bana mı ihtiyacınız var?"

"Bizim ihtiyacımız yok. Bizim kimseye ihtiyacımız yok. Halka kaçınılmaz. Ancak katılırsan, halkını asimile etmemize yardımcı olacak. Dediğim gibi, daha önce senin gibi bir şey hiç görmedik. Türün tamamen yeni bir tür ve senin Köken Varlık'la aranda özel bir tür bağ olduğuna inanıyoruz. Burada işlerin yürüme şeklini bile değiştirebileceğini düşünüyoruz." 247 sırıttı. "Açıklayayım. Bedenin şu ana kadar temasta bulunduğun bütün insanların atomlarıyla kuantum dolaşıklığı içindeki atomlardan oluşuyor. Bütün o atomlar aynı zamanda da Köken Varlık dediğimiz kuantum kuvvetine bağlanmış halde. Bizim teknolojimiz, anlayabileceğinin ötesinde ama halkanın parçası olma rolünü kabul edersen bağlantını Köken Varlık'a eriştirebiliriz, sonra da senin bağlantı halinde olduklarına erişim sağlayabiliriz. Kate'e. Halkının geri kalan bütün üyelerine. Bu bir domino etkisi. Teorimiz doğruysa bu halka sizin kuantum dolaşıklıklarınız sayesinde anında yayılacaktır."

"Peşinde olduğunuz şey benim bu evrensel varlığa giden bağlantım mı? Ruhum mu?"

247 tiksinmiş gibi görünüyordu. "Kullandığın terimler çok kaba..."

"Ama gerçek bu."

"Evet."

"Peki ya reddedersem?"

"Biz her zaman kolay yolu deneriz, David. Bu işi çok uzun zamandır yapıyoruz. Reddedersen seni yine de asimile etmeye çalışacağız. Başaramazsak öldüreceğiz. Gemilerimiz de dünyana vardığı zaman, geriye kalan herkesi öldürecek. Biz asimile edemediğimiz her şeyi öldürürüz. Bu evrende yalnızca tek bir zeki türe

yer var ve o tür de halka. Akıllıca davran, David. Kate'i düşün. Onun ne isteyeceğini. Halkaya katılırsan, o gemiler gittiğinde bağlantıları toplayacaklar. Yoksa bir katliam olacak. Kate ölecek. Sen de öleceksin."

"Yani ya katıl ya da öl mü diyorsunuz?"

"Evren bu şekilde işliyor, David. Bunu itiraf edebilsen de edemesen de. Evet, seçimin ne?"

David pencereden nerdeyse sonsuz halka sıralarının bulunduğu manzaraya baktı. Bu yerden kaçış yoktu. David için bu karar, bütün yaşamına rehberlik eden inançların bir yansımasıydı. David herkesin farklı olabilme özgürlüğü hak ettiğine inanıyordu. Hayatı boyunca uğruna mücadele verdiği şeyi tek bir kelimeyle özetleyecek olursa, özgürlüktü. Bir yanda özgürlük ve ölüm, diğer yandaysa Kate ve asimile olma durumu söz konusuydu ve ikisinde de dünyasının kaderi belirlenecekti. Ancak David dünyasının asimile olmayı kabul etmeyecek kadar çok savaştığına inanıyordu. İnsanlık sonsuz bir zincirin birkaç halkası olmak için bu kadar mücadele vermemişti. Karar kolaydı. "Cevabım hayır."

Odanın beyaz duvarları çözülüp siyaha boyandı. Rahat yatak sert bir metal masaya dönüştü. David kayışlarla bağlanmıştı. 247'nin insan görünümü kayboldu, yerini yüzeyin altında minik makinelerin dolaştığı gri bir deri aldı.

"Öyle olsun."

David boyuna bir iğnenin battığını hissetti.

51

Mary, *Beta İnicisi*'ndeki medikal laboratuvarın metalik zemininde, derin düşünceler içinde volta atıyordu ki duvar ekranında büyük kırmızı harflerle bir bildirim parladı.

Mary, "Hazır," diye mırıldandı. Geminin birkaç gün önce aldığı sinyaldeki retrovirüsü inşa etmeyi bitireceği anın gelmesinden korktuğunu fark etti. Niçin peki? Bu onun kariyerindeki en büyük başarısıydı. Virüs bir uzaylı medeniyetiyle iletişim kurma yoluysa, bu atılım onun bütün kariyerini, yaptığı her seçimi geçerli kılacaktı.

Paul kafasını kolundan kaldırdı. Uykuya dalmak üzereydi. Mary onun göremediği bir şey gördü ve ona sırıttı.

"Ne?"

Mary başparmağını yaladı ve Paul'ün alnını sildi. "Yüzünü boyuyordun."

Paul tükenmezkalemi masaya attı. "Ah. Sağ ol." Ekrana döndü. "Demek hazır."

Mary, "Bu nasıl olacak?" diye sordu.

"Medikal kapsüle giriyorsun ve Beta terapiyi uyguluyor. Diğer bölmenin Kate'i ameliyat edişine benziyor. Bir şeyler ters giderse, seni kurtarmaya çalışacak."

Mary, "Sen terapiyi almayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır. Bunu yapmayı planlamamıştım. Bu senin keşfin. İlk senin yapmak isteyeceğini varsaydım."

"Birkaç gün önce olsa... evet, yapardım. Bu fırsatın üzerine atlardım. İlk temas, bütün çalışmalarımın doruk noktası. Ama bir

şey fark ettim. Ben kendimi biz... kendi yollarımıza gittiğimizde işime adadım. Kafayı çalışmalarıma takmıştım çünkü elimde kalan tek şey buydu. Bir şey arıyordum ve bunun uzaylılarla ya da radyo teleskoplarına gelen sinyallerle hiçbir ilgisi yok."

"Ne demek istediğini kesinlikle anlıyorum. Ama Kate o tanktan çıkmazsa, buradan kurtulabilmek için tek şansımız bu. Yoksa burada mahsur kalırız."

"Biliyorum. Ne düşünüyorsun? Konuş benimle, Paul. İçgüdülerin sana bu konuda ne söylüyor?"

Paul gözlerini kaçırdı. "Bu sinyalin senin için neyi temsil ettiğini biliyorum, Mary, kariyerin için yıllar boyunca ne çok şeyi feda ettiğini. İçimden gelen sesi soruyorsan, ben dost bir türün uzaya retrovirüs yollayacağına inanmıyorum. Seçeneğimiz kalmadığının farkındayım ama bence beklemeliyiz."

Mary gülümsedi. Bitkindi, ölümüne korkuyordu ve tuhaf bir şekilde çok uzun süredir hiç olmadığı kadar mutluydu. "Katılıyorum. Ve birlikte beklemek isteyeceğim başka kimse yok."

Paul onunla göz göze geldi. "Benim de."

"Beklerken yapacak bir şeyler bulabileceğimize eminim."

Paul, Mary'yle birlikte odalarında ne kadar vakit geçirdiklerini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Kapıyı kilitleyip ışıkları kapamanın bir yolunu bulabilmişti ve önemli olan tek şey buydu.

Mary yanında uyuyordu, örtünün yarısı üzerinden kaymıştı. Paul tavana gözlerini dikti, genellikle meşgul olan zihni boştu, tam bir memnuniyet hissine kapılmıştı.

Metalik kapıya vurulma sesi karanlığın içinde yankılandı ve Paul yatağa oturdu. Saniyeler sonra Mary de uyandı ve hemen giyinip kapıyı açtılar. Milo gelmişti.

"Dr. Kate. Uyandı. Hasta."

Kate uyarlanabilir araştırma laboratuvarında yine o oval medikal kapsülden çıkan sert masanın üzerinde yatıyordu. Bitişiğindeki duvarda yer alan ekran onun yaşam bulgularını gösteriyordu.

Çok zamanı kalmamıştı. Paul ameliyat kayıtlarını taradı. Kate'in tanktaki son seansından sonra Milo onu kapsüle yerleştirmişti. Gemi yapabileceği her şeyi yapmıştı ancak umut yoktu. En fazla bir saati vardı.

"Paul..." Sesi cılızdı.

Paul yatağının yanına gitti.

"O retrovirüs."

"Neymiş?"

"Yılan virüsüymüş."

Mary ve Paul'ün yüzlerinde, *Ucuz atlattık*, diyen bir ifade belirdi.

Kate gözlerini kapadı ve ekran değişip iletişim günlüğünü gösterdi. Bir gezegene mesaj yollamıştı; herhalde gemiyle arasındaki nöral bağlantıyı kullanmıştı. Paul onun bu konumu, anı simülasyonlarında öğrenip öğrenmediğini merak etti.

Kate, "Sürgünler," dedi. "Onlar tek umudumuz. Onları kurtarabilirim."

Sürgünler mi? Paul tam ona neden bahsettiğini sormak üzereydi ki Kate hemen açıkladı, sesi hâlâ bir fısıltıydı. Atlantis medeniyetinin bölünmesini, bilim insanı Isis'in Sürgünleri genetik olarak nasıl değiştirdiğini ve onları gözcülerin Yılan karşıtı programlamalarının hedefi haline getirişini anlattı.

Kate, "Yakında burada olacaklar," dedi. "Umarım. Ölmüş olursam çalışmamı tamamlamak zorundasın, Paul."

Paul ekrandaki DNA dizilimlerine baktı ve onlara yetişmeye çalıştı. "Kate, ben... bu mümkün değil. Bunların yarısını bile anlayamıyorum."

Gemi sarsıldı ve ekran değişip dışarıdaki manzarayı gösterdi. Yörüngede yüz gözcü gemisi duruyordu. Gezegene ateş ediyorlardı. *Beta İnicisi*'ne.

52

Paul, Mary'nin elinin avucuna kaydığını hissetti. *Beta İncisi*'nin uyarlanabilir araştırma laboratuvarında bulunan görüntüleme ekranından üzerlerine doğru düşen nesnelerin atmosferde yanmalarını izlediler.

Yatak odasında hissettiği o garip sakinlik yeniden geldi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu; aynı zamanda tam bir huzur, içindeki bozuk bir şeyi tamir etmiş olma hissi vardı.

İlk kinetik bombardıman iniş aracından bir buçuk kilometre uzağa isabet etti. Şok dalgası bir saniye sonra geldi ve Paul, Mary, Milo ve Kate'i uzaktaki duvara doğru savurdu. Ekranda bir kısmı yıkık şehirden gelen toz ve enkaz patlamasının havaya yükseldiğini gördüler.

Paul bulutun içinden yeni bir gemi filosunun geldiğini gördü. Bu gemiler üçgendi ve mavi-beyaz geçit kapısından çıktıkları anda parçalara bölünüp gözcülere saldırdılar. Binlerce üçgen, kürelere doğru uçup onların içinden geçiyor, siyah objelere ateş edip paramparça ediyorlardı. Enkazları atmosfere savruluyordu.

Tozun görüntüyü bozmasına rağmen bu çatışma Paul'ün gördüğü en muhteşem şeydi. Neredeyse kinetik bombardımanı unutacaktı.

Dış koridordan gelen ayak seslerinin gümbürtüsünü duydu.

Yüzünü kapıya dönüp Mary ve Milo'yu arkasına aldı. Kate onlardan bir metre kadar uzaktaydı, bilincini yitirmişti.

Kendini hazırladı ve iletişim bölmesinin eşiğinden içeriye davetsiz misafirler akın etti. Baştan ayağa savaş zırhı içindeki

askerlerdi. Kaskları suratlarını gizliyordu ama insansı canlılardı. İleriye atıldılar ve herkese bir şey enjekte ettiler. Paul mücadele etmeye çalışsa da uzuvları çoktan uyuşmuştu. Gözleri kardı, sonra da karanlığın içine düştü.

Paul farklı bir yerde uyandı; aydınlık bir odada, rahat bir yatak-taydı. İçeriyi hemen taradı: duvarda manzara resimleri, bitkiler, üzerinde su sürahisi duran yuvarlak bir masa, oturma alanı, ahşap yüzeyli ve metal ayaklı bir çalışma masası. Burası bir otel süiti gibiydi. Kalktı ve yatak odasından çıkıp oturma alanına gitti. Bir dizi pencere pozisyon almış binlerce üçgen gemiden oluşan bir filoyu gözler önüne seriyordu.

Kayan kapılar bir tıslamayla açıldı ve içeriye bir adam girdi. İnce halı ayak seslerini bastırıyordu. Paul'den uzundu, belirgin yüz hatları vardı, teni pürüzsüz ve siyah saçları bir askerinki gibi kısa kesilmişti. Kapılar kapandı ve adam kolunun ön kısmındaki tuşlara basıp bir şey girdi. Kapıyı mı kilitlemişti?

"Ben Perseus."

Paul şaşırdı: Adam İngilizce konuşuyordu.

"Sana verdiğimiz enjeksiyon dilimizi anlamanı sağlıyor."

"Anlıyorum. Adım Paul Brenner. Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz."

"Hoş geldiniz. Sinyalinizi aldık."

"Onu ben göndermedim."

Perseus'un tavrı değişti. "Siz göndermediniz mi?"

"Şey, *ben* göndermedim. Benimle birlikte olan o hasta kadın gönderdi."

Perseus başıyla onayladı. "Onun üzerinde çalışıyoruz. Bu sinyalin başka bir tuzak, sahte bir imdat sinyali olup olmadığına dair tartışmalar oldu. Bu yüzden gelmemiz bu kadar uzun sürdü."

"Anlıyorum." Paul'ün, adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Şu anda bir uzaylı gemisinde bir uzaylıyla konuştuğu gerçeğinin henüz farkına varıyordu. Her saniye daha da geriliyordu. Rahat konuşmaya çalıştı. "O kadının adı Dr. Kate Warner. Size yardım edebilir."

"Nasıl?"

"O bir bilim insanı ve Isis adında Atlantisli bir bilim insanının anılarını gördü. Sizin gözcülere karşı güvende olmanızı sağlayabilir."

Perseus'un yüzüne şüphe yayıldı. "Bu imkânsız."

"Bu doğru. Gözcülerin sizi görmezden gelmesini sağlayacak bir gen terapisi tasarladı. O terapi sizi kurtaracak."

Perseus gülümsedi ama yüzünde hiç sıcaklık yoktu. "Çok uzun zaman önce başka bir bilim insanı daha Sürgünlere bunu söylemişti. Ve o zaman durumumuz çok daha iyiydi. Zamanlama oldukça ilginç. Birkaç saat önce gemilerimize yeni bir gözcü filosu saldırdı. Artık uzayda yaşıyoruz. Bir düzine dünyaya yerleşmeye çalıştık ama gözcüler bizi her seferinde buluyor. Göçebe olduk, sürekli kaçıyoruz. Bugün karşımıza çıkan gözcü filosu durmak bilmiyor ve sayılarının sonu yok gibi görünüyor. Bizimle nasıl savaşacaklarını biliyorlar; sanki Yılan Ordusu'yla değil de bizimle savaşmak için inşa edilmişler. Her çatışmada bizi yendiler. Bunun bizi tamamen yok edecek son saldırı olduğuna inanıyoruz. Şüphemi anlıyorsunuzdur. Bir bilim insanı bizi kurtarabilecek bir gen terapisi mi sunuyor? Hem de yıkım günümüzde?"

Paul yavaşça yutkundu. "Dediğim şeylerin hiçbirini kanıtlayamam. Beni öldürmenize engel olamam fakat dediğim şey doğru. Bana güvenebilirsiniz ve hepimizin hayatta kalmak için

bir şansı olur ya da arkanızı dönersiniz ve hepimiz ölürüz. Ne olursa olsun, grubumda başka bir kadın var. O hasta değil. O ve ben... ölmeden önce onu görmek istiyorum."

Perseus onu bir an inceledi. "Sen ya çok iyi bir yalancısın ya da müthiş bir ajansın. Beni takip et."

Paul adamı koridorlarda takip etti. Bu koridorlar Atlantis gemilerindekilerin tam zıddıydı. Çok iyi aydınlatılmışlardı ve bir kapıdan diğerine koşturan insanlarla kaynıyordu. Bazılarının ellerinde inceledikleri tabletler vardı, diğerleri aceleyle konuşuyorlardı. Paul'e sanki HKM'de bir salgın günü yaşanıyormuş gibi geldi. Bir kriz durumu.

"Burası ikinci filo amiral gemisi. Sivil filo savunmasını koordine ediyoruz."

Perseus, Paul'ü klinik ya da araştırma laboratuvarı olduğunu düşündüğü bir yere götürdü. Geniş bir pencerenin ardında Kate'i gördü; masada yatıyor, birkaç robot kolu kraniyal bölgesinin üzerinde dolaşıyordu.

Perseus, "Yeniden canlandırma sendromuna yakalanmış," dedi.

"Evet. Atlantisli bilim insanının anılarını görebilmek için yaşamını tehlikeye attı. O şekilde sizin halkınız ve gen terapisi hakkında bilgi edindi." Paul öne doğru adım attı ve pencereden içeri baktı. "Onu kurtarabilir misiniz?"

"Bilmiyoruz. On binlerce yıldır yeniden canlandırma sendromunu inceliyoruz, gezegenimizin kuşatıldığı zamandan beri. Saldırdığımız zaman, öldürülen herkesin savaştan sonra yeniden canlandırılacağını varsaymıştık. Hedefimiz gözcü kontrol istasyonunu bulmak, gözcüleri devre dışı bırakmak, sonra canlandırma tüplerinden geri gelen vatandaşlarla eski dünyamızı tekrar inşa etmekti. İstila sırasında yeniden canlandırma sendromunun öldürdüğümüz kişilerin yüzde yüzünde görüldüğünü öğrendik. Hiçbiri geri gelemiyordu. Gözcüler bizimle savaştığı için gezegenimizdeki kimseyi kurtaramadık. Elimiz boş geri döndük ama

o zamandan beri yeniden canlandırma sendromunu inceliyoruz. Bir gün yurttaşlarımızla yeniden bir araya gelmeyi ve onları iyileştirmeyi umuyoruz. Kuşatma sırasında indirdiğimiz veri ve bilgisayar modellerimize dayalı bir terapi üzerinde çalışıyoruz. İşe yarayıp yaramayacağına dair hiçbir fikrimiz yok." Pencereye ve ameliyat masasında yatan Kate'e doğru başıyla işaret etti. "O terapimizin alfası."

"O zaman bütün umudumuz onda."

53

İğne David'in boynuna battığında, Yılan gemisindeki oda kayboldu. Kendini bir çamur çukurunun dibinde buldu. *Bu bir illüzyon.* Bu düşünce beraberinde sağanak yağmur getirdi; toprak çukuru dolduruyor, toprağı ıslatıyor, yumuşatıyor, bacaklarını yutup onu çamurun içine çekiyordu. Su birikiyor, her saniye yükselen bir havuza dönüşüyordu.

David suyun içinden güçlükle duvara doğru ilerledi; ayaklarını ağır, siyah çamurdan dışarı çekmekte zorlanıyordu. *Bu gerçek değil.*

Elini duvara gömdü. Kuruydu. Yeterince kuruydu. Eli kaymadı ve tırmandı, ellerini sırayla kullanarak yüzeye doğru yükseldi. Saatlerce tırmandı, ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Bulutların arasından cılız bir güneş görünüp kayboluyordu. Yavaş yavaş, gözden kaybolana kadar çukurun üzerinden geçti, ışınlarının gölgeleri kalmıştı geriye sadece. David yine de tırmanmaya devam etti. Çukur otuz metre derinlikte olmalıydı ama David kendini zorladı, içindeki bir enerji ona güç veriyordu.

Yağmur durmadı, David de durmadı. Ellerini soktuğu duvar vıcık vıcık olmaya başlıyordu. Tutunacak yerler yapması daha uzun zaman alıyordu. Katı toprağı bulana kadar avuç dolusu çamuru çukurun içine atıyor, sonra tırmanıyordu. Su yaklaşıyordu ama o daha hızlı tırmanıyordu. Bir el, sonra bir el daha, kazdı ve tırmandı. Tam yüzeye varmak üzereydi ki kenarlar kaydı. Çamur topakları üzerine sıçradı, yuvarlandı ve düştü, onu suyun içine çekti. David tamamen siyah çamurla kaplanmıştı

ve suyun altında çırpınıyordu, üzerine binen ağırlık onu dipsiz karanlığın içine çekiyordu. Kollarını hareket ettirip bedenindeki çamuru üzerinden attı, kendini serbest bırakmaya çalıştı. Kolları ve bacakları yandı, sonra ciğerleri yanmaya başladı. Boğuluyordu.

Mücadele etti, yumruk atıyor, tekmeliyordu. Sonunda suyun yüzeyine çıkmayı başardı, tekrar batmadan önce bir nefes alabilecek kadar. Batmasına izin verirse, pes ederse, iradesinin kırılmasına göz yumarsa halkanın onu, ruhunu ve tanıdığı, sevdiği her insanı ele geçireceğini hissetti. Kate'i de. Bu düşünce onda yeni bir enerji patlaması yarattı ve başını yeniden suyun dışına çıkardı. Kollarını şiddetle sallayarak havayı içine çekti. Çamur üzerinden kalktı ama yağmur yağmaya devam etti.

Kollarını ve bacaklarını dümdüz uzattı ve yüzeye yükseldi, yağmur damlaları yüzüne düşüyordu.

Artık anlıyordu. Kaçamazdı. Hayatta kalmanın tek yolu boyun eğmekti. Fakat David boyun eğmeyecekti. Onu boğmaları gerekecekti.

Dorian gözlerini açtı. Onu camın eğimi ve yeniden canlandırma arkındaki muazzam odanın manzarası karşıladı.

Yeniden canlandırma onu fiziksel olarak onarmıştı ancak hâlâ hastaydı. Dorian bunu içinde hissedebiliyordu. *Ne kadar zamanım var? Birkaç saat mi?*

Ares tam karşısındaki başka bir tüpün içinden soğuk gözlerle bakıyordu.

Tüpleri aynı anda açıldı ve dışarı çıkıp birbirlerinin karşısında durdular, ikisi de kımıldamıyordu. Ayak seslerinin yankısı boşluğun derinliklerine kadar ulaştı. Kilometrelerce uzanan, ze-

minden tavana kadar yükselen tüplere dokunup geçti. Son ses de kesilince Ares konuştu, sesi sertti.

"Bu yaptığın çok aptalcaydı, Dorian."

"Seni öldürmek mi? Aslında ben bunun, çok uzun zamandır yaptığım en akıllıca şey olduğunu düşünüyorum."

"Tam olarak düşünmedin. Etrafına bir bak. Beni burada öldüremezsin."

"Tabii ki öldürebilirim." Dorian öne doğru atıldı ve Ares'e vurdu, tek darbede onu öldürdü. Atlantisli bunu beklemiyordu ve Dorian kaybedecek hiçbir şeyi olmayan vahşi bir hayvan gibi dövüşmüştü. Ares'in hareketsiz bedeni siyah metalik zemine düştü, yere kan sızdı.

Dorian geriye çekilip tüpün içine girdi. Tüp saati tekrar kuracak, bütün rahatsızlıklarını iyileştirecekti; düzeltemediği tek hastalık olan yeniden canlandırma sendromu hariç.

Karşıdaki tüpün içini beyaz bulutların doldurmasını izledi. Zaman geçti, ne kadar olduğunu bilmiyordu ancak duman dağıldığında tüpün içinde yeni bir Ares duruyordu.

Tüp açıldı ve Dorian öne atılıp Ares'i yeniden öldürdü.

Bu döngü on iki kez tekrarladı ve tüpün önünde hepsi Ares'e ait on iki ceset yatıyordu. Dorian kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi dövüşüyor ve Ares'in her hamlesini içgüdüsel olarak biliyordu; Dorian'ın yakında hayatına mal olacak anılar sayesinde.

On üçüncü yeniden canlandırmada, Ares dışarı adım attı, diz çöktü ve ellerini kaldırdı.

Dorian durdu.

"Seni düzeltebilirim, Dorian." Ares başını kaldırdı. Dorian'ın durduğunu görünce ayağa kalktı ve devam etti. "Yeniden canlandırma sendromun var... zihninin işleyemediği anılar." Odanın içini, binlerce tüpü işaret etti. "Onların da öyle. Hedefim onları iyileştirmek. O yüzden bu kadar çok şeyi feda ettim. Feda ettiğim şeyleri gördün ve anıları seni hasta etti. Ben seni düzelteceğim,

Dorian. Sen oğlum gibisin, ona en yakın kişisin. Birinin senin yaptığın gibi bana kendini kanıtlaması için binlerce yıl bekledim. Beni öldürebilirsin ya da ikimiz de yaşayabiliriz... birlikte."

Ceset yığınının hemen arkasından bir hologram yükseldi. Uzayda bir savaş kopuyordu; hattın içine binlerce, belki de milyonlarca küre giriyor, üçgen gemileri paramparça ediyorlardı.

"Gözcülerimiz Sürgünlerle savaşıyor, Dorian. Ve kazanacaklar. Ben bu savaş için çok uzun zamandır hazırlanıyordum. Sürgünler ortadan kalkınca bu evren bize kalacak. Tek bir günde sona erecek. Benim intikamım. İntikamımız. Onu paylaşabiliriz."

Dorian holograma doğru gitti. Küreler kazanıyordu. Üçgen Sürgün gemilerinden oluşan filoları birer birer yutuyor, her seferinde sıçrayıp başka bir filoya gidiyorlardı.

Dorian, "Beni nasıl iyileştirirdin?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Sen yeniden tüpe gir. Bir tedavi bulmak için zamana ihtiyacım var. Ama seni iyileştireceğim."

"Peki ya Dünya?"

"O geçmişte kaldı, Dorian. Dünya bizim denizimizdeki bir çakıl tanesi sadece."

"Göster. Bana dünyamı göster."

"O artık senin dünyan değil."

Dorian ileri atıldı ve Ares'i yeniden öldürdü.

Atlantisli on dördüncü kez tüpten çıktığında hemen etrafı Yılan gemileriyle çevrelenmiş Dünya'yı gösteren bir hologramı çalıştırdı. Üçgen gemiler onlarla savaşıyor ama kaybediyorlardı.

Dorian, "Sürgünler, Yılan Ordusu'yla mı savaşıyor?" diye sordu.

"Evet. Ahmaklar. Bütün insan dünyaları için savaşıyorlar. Gözcü hattını çektiğimde, beklediğim gibi halka içeriye hücum etti. Bu planımın bir parçası, Dorian."

"Biz bir silahız."

"Evet. Gördüğün o bilim insanı, Isis. Onunla Yılan genetik bilgisini paylaştım. O da bir tür antivirüs oluşturdu. İnsanlığa verilen Atlantis Geni aslında o. Evrenin gördüğü en karmaşık hayatta kalma teknolojisi. Onun dünyana neler yaptığına bir bak. Hiçbir medeniyet şu ana dek bu kadar hızlı gelişmedi. Ben Isis'in yarattığı ve Sürgünlere verdiği şeyi Yılan virüsüyle birleştirdim. Bu senin bildiğin Atlantis Geni. Bu senin olduğun şey. Asimile etme arzun, ortak bir hedefe doğru ilerleyen, evrensel bir tür güce erişmiş, birleşmiş tek bir toplum yaratma isteğin. Bu senin ölümcül kusurun ve halkımızın kurtuluşu. Yılan soktuğunda senin insanların onu zehirleyecek."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onlar asimile ediyor, Dorian. Dünyamızın düşüşünden ve göçten önce karımı, halkımın tamamını asimile ettiler. Biri karşı çıkacak ve karşı çıktığında yılan derinlere inecek, o kişinin Köken Varlık'la arasındaki bağlantıya erişmeye çalışacak. Onlar yasak meyveyi, o kişinin çaresizce arzuladığı bir şeyi sunacaklar. Sonra da onları ateşlerle saracak, içlerini korkuyla dolduracaklar. Her noktada sahte bir kurtuluş teklif edecekler. Kişi karşı koyabilirse, yılan zoraki bir asimilasyon başlatacak. Kişinin DNA'sı yılana akacak, onu içinden yok edecek. Yalnızca tek bir kişi yeterli."

"Senin yaptığın şey buydu. Senin ordun..."

"Evet. Ben karşı koyabilecek iradeye sahip tek bir kişi arıyordum. Düşmanlıktan kuvvet doğar. Yılan asimilasyonuna karşı koyabilecek iradeye sahip tek bir ruh yaratma umuduyla dünyanızı yok ettim ve dünyanızı Yılan Ordusu için kolay lokmaymış gibi göstermek istedim; yıkımın eşiğindeki ruhlarla dolu bir dünya. Savunmasız. Karşı konulmaz."

Dorian kendini halsiz hissetti. Durumun boyutu üzerine geliyordu.

"Tüpüne geri dön, Dorian. Bir sonraki hamlemi bekle. Seni ve bu odadaki herkesi iyileştireceğim. Şu ana kadar yaptığım her şey, sen ve onlar içindi. Seni koruyacağım. Seni kurtaracağım."

Dorian tüpe girip Ares'in, o hiç sahip olmadığı, hep özlemini çektiği babasının gelip onu kurtarmasını, iyileştirmesini beklemeyi ölesiye istiyordu. Geri adım attı. Cesetler solunda yerde yatıyordu, uzanıp giden tüplerin önünde bir yığın olmuşlardı.

"Hadi, Dorian. Senin için geri geleceğim."

Dorian bir adım daha geriledi.

Ares başını salladı.

Dorian durdu. "Bana daha önce yalan söylemiştin." Saniyeler geçerken korkusunun onu ele geçirmeye başladığını hissetti. Paranoya. Taze yaralar. Gözünün önünden görüntüler geçti. Babasının onu çocukken dövüşü, cezalandırışı, gidişi, Dorian İspanyol Gribi'ne yakalanınca geri dönüşü, onu tüpe koyuşu. Dorian kendisini tüpte değişmiş bir şekilde uyanırken gördü. Nefreti, özlemi, yeniden canlandırma arkını bulma arayışı. Babasını orada bulmuştu ancak bir kez daha ellerinin arasından kayıp gitmiş, bir Atlantis cihazı olan Çan tarafından öldürülmüştü. Ares her fırsatta ona ihanet etmişti.

Ares ondaki tereddüdü gördü ve çabucak konuştu. "Daha önceleri eğitimsizdin. Yüzleştiğimiz şeyin boyutunu bilmiyordun. Anlamazdın."

Dorian'ın içi nefretle doldu. "Senin en büyük korkun, sonsuza kadar bu mezarda kalmak, asla ölemeden arafa sürgün edilmekti."

Ares'in çenesi kasıldı.

"Bana çok kez ihanet ettin."

Dorian ileri atıldı ve düşmanını yeniden öldürdü.

Ceset sayısı yüze ulaştığında Dorian bekledi ama tüpün içi gri dumanla dolmadı. Ares yeniden görünmedi.

Dorian geminin kaptan köşküne giden koridorlardan geçti. Paneller şüphelerini doğruladı: Ares kendi yeniden canlandırıl-

masını devre dışı bırakmıştı. Yüzüncü ölümünden önceki birkaç saniye içinde, Ares gemiyle arasındaki nöral bağlantısını kullanıp bir daha asla geri dönmeyeceğinden, Dorian'ın ellerinde ölümle yüzleşmek zorunda kalmayacağından emin olmuştu. Bir daha geri gelmeyecekti.

Dorian kazanmıştı. Uzun bir an heyecan hissetti. Düşmanını alt etmişti. O daha iyi olan adamdı. Sonra gerçeklik üzerine çöktü. Birkaç kısa saati vardı. Gözcü fabrikasının geniş pencerelerinden son kürelerin de sıçrayıp gidişini izledi.

O bir piyondu; rolünü iyi oynamıştı. Düşmanı Ares'i öldürmüştü. Şimdi bomboştu. Kimse onun için gelmeyecek; kimse onu düzeltmeyecekti. Kimse onu sevmemişti ve kalbinin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordu. Kimsenin sevgisini hak etmemiş, kimsenin sevgisini kazanmamıştı. Nefretle dolu, sefil bir hayat yaşamış ve son düşmanı da gidince, geriye başka bir şey kalmamıştı. Bu nefret zehirliydi; bir yılanın ısırığı gibi içinde görünmeden dolaşıyor, damarlarından akıyor, onu içten içe öldürüyordu. Bundan kurtulmanın tek yolu vardı.

Arkın içine geri yürüdü. Tüplerin bulunduğu odadaki ceset yığınına baktı. Kaptan köşkünde kendi yeniden canlandırmasını devre dışı bıraktı, sonra hava kilidine doğru ağır ağır yürüdü. Arındırma odası durmaksızın alarm veriyordu: Çevre takımı algılanamamıştı.

Alarmı devre dışı bıraktı.

Kapıyı oluşturan üç üçgen parça, bir zamanlar Antarktika'da olduğu gibi onun için dönerek açıldı. O zamanlar onu kaderine götürdüklerini düşünmüştü. Uzayın vakumu onu dışarıya çekerken aklında aynı düşünceyle son nefesini içine çekti. Cesedi boş gözcü alanında süzüldü.

54

David hareket etmeden suda süzülüyordu. Güneş doğdu ve battı. Yağmur yağdı ve durdu, su seviyesi yükseldi ve alçaldı. Her seferinde, zemini sırtında hissettiğinde ayağa kalkmış, duvara yürümüş ve tutuna tutuna tırmanmıştı. Sonra yağmur yeniden başlamış ve duvarları çamura dönüştürüp onu havuzun içine yuvarlamıştı. Serbest kalabilmek için, her bir nefes için çırpınmıştı. Ama asla pes etmedi. Bedeni, kasları, ciğerleri, tepeden tırnağa ıstırapla yandı. Ancak pes etmeyi reddediyordu.

Sonra güneş sonsuza dek kayboldu ve peşinden hiçlik geldi.

Gözlerini yeniden açtığında kendini 247'nin zırvalarından sonra gördüğü metal masada yatarken buldu. Kayışlar açılmıştı, oturdu. Pencereden bakınca gemi halkalarını gördü ancak bu sefer farklılardı. Öncesinde düzenli bir şekilde dönüyorlardı. Şimdiyse bağlar kopmuştu. Gemiler boşlukta rasgele uçuyor, aralarında hiçbir bağ olmadan birbirlerine çarpıyorlardı.

David kasvetli odada tek başına kalmıştı.

Kapıya yürüdü, açıktı. Koridor boştu. David iç karartıcı koridordan ilerledi. Bir tür tahliye protokolü başlatılmış gibi bütün kapılar açılmıştı.

Üçüncü kapıda köşeye yığılmış bedenler gördü. 247 gibiydiler: Gri derileri ve ayna gibi, oval, sürüngenimsi gözleri vardı. Ancak 247'nin derisinin altında dolaşan minik boncuklar kaybolmuştu. Bedenler tamamen cansızdı. *Burada neler oldu? Ve nasıl kaçabilirim?*

Kate, *Beta İnicisi*'nde olmadığını anında anladı. Önünde asılı duran robot kollar ve aydınlatılmış ameliyat odası hiç... Atlantis'e ait gibi değildi. Bir şekilde daha insansı ve Dünya'ya ait gibiydi. Aydınlık ve parlak.

Kate doğrulup oturdu. Arkasında birkaç kişi bir cam duvarın gerisinde duruyordu. Hoparlörden gelen bir ses, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Canlı." Fakat bundan daha fazlasını hissediyordu. İyileşmiş gibi hissediyordu.

Sürgün'ün bilim insanları onu bir konferans odasına götürüp gerçekleştirdikleri prosedür hakkında bilgi verdiler. Yıllar boyunca yeniden canlandırma sendromunu incelemelerine değmişti ve Kate onları ödüllendirebilmeyi umdu.

İçinde yeni bir canlılık, bir özgüven hissediyordu. Fakat ardında hüzün vardı. David. Onu aklından çıkardı. Isis'in anıları ondaydı; hepsi. Onlar anahtardı. Sürgün bilim insanları ve filo komutanları büyük konferans odasında toplanırken, Kate karşı duvarı kaplayan bir ekranın önünde durdu ve araştırmayı sundu; hem kendi zamanında yaptıklarını hem de Isis'in zamanında gördüklerini. Bir gen terapisini tarif etti; Sürgünlerin gözcü filosu karşısında görünmez olmalarını sağlayacak bir retrovirüs.

Kate, "Terapiden sonra onlara Atlantisli gibi görüneceksiniz," dedi.

Perseus, "Bunu daha önce de duymuştuk," dedi.

"Biliyorum. Gördüm. Bu farklı. Şu anda iki tarafı da biliyorum. Gerçeğin tam halini biliyorum... Atlantis Geni'ni kontrol eden genleri ve yaydığı radyasyonu. Gözcüler o radyasyona odaklanıyor. Atlantis normlarıyla eşleşmezse saldırıyorlar. Isis

bunu bilmiyordu. Bilseydi sizi asla modifiye etmezdi. Olanlar için çok, çok pişmandı."

Komite onu gönderdi ve Kate dışarıda gergin bir şekilde volta atarak bekledi. Birkaç dakika sonra Paul, Mary ve Milo köşeden döndü. Milo, Kate'i kucaklarken az kalsın canını çıkarıyordu ama şikâyet etmedi. Paul ve Mary'nin ona başlarını sallayarak selam vermeleri Kate'e onun yeniden iyi olduğunu gördükleri için ne kadar rahatladıklarını anlatmaya yetiyordu. Kate ikisiyle ilgili başka bir şey daha hissetti; onlar için mutlu, kendisi için biraz üzgün hissetmesine sebep olan bir şey.

Paul, "İçeride havalar nasıldı?" diye sordu.

Kate, "Emin değilim," dedi. "Ama bir şeyi biliyorum: Yapacakları seçim kaderlerini belirleyecek. Bizimkini de."

Binbaşı Thomas, Natalie'ye bir fincan kahve daha uzattı.

Adam, "Kafeinsize geçtim," dedi. "Umarım sorun olmaz."

"İyi seçim."

İkisi de radyoya odaklandı. Tekrar eden yayın değişmişti. Askerlerin itfaiye istasyonlarına gitmesi çağrısının yerini Amerika'nın dört bir yanından gelen çatışma raporları almıştı. Raporlar Amerikan askeri zaferlerine aitti fakat bazı yerlerden hiç bahsedilmiyordu ve Natalie en kötü ihtimalden korkuyordu: Bazı şehir ve eyaletlerin Immari milis kuvvetleri karşısında düşmüş olmasından.

Başka bir rapor geldi: Radyoyu arayan biri teleskobuyla gökyüzünde koyu renkli nesneler gördüğünü iddia ediyordu.

Sunucu bunu toplumun dikkatini olanlardan uzaklaştırmak için umutsuzca bir teşebbüs olarak değerlendirdi ve gülüp geçti.

Perseus kafasını koridora uzattığında Kate hâlâ ileri geri yürümekteydi. "Seni bekliyoruz."

Kate içeri girdi ve bir kez daha ahşap konferans masasının başında durdu.

Perseus, "Kararımızı verdik," dedi, "senin terapini gemilerimizin bir grubuna uygulayacağız; mücadeleyi kaybetmekte olan bir gruba. Şu anda gerçekleştiriliyor."

Kate, "Teşekkür ederim," dedi. Adama sarılmak istedi ama sormak istediği bir şey vardı. "Bir ricam olacaktı."

Onu rahatsız edici bir sessizlik karşıladı.

"Dünyamı kurtarmanızı isteyecektim."

"Zaten bunun için çabalıyoruz." Perseus'un arkasındaki ekran Dünya'yı gösterdi. Yüz büyük Yılan gemisi çok daha fazla üçgen Sürgün gemisiyle savaşıyordu. "Ancak kaybediyoruz."

Kate, "Orada olmak istiyorum," dedi. "Kaybettiğimizi biliyorum ama yapabileceğim bir şey olabilir, o yüzden orada olmam gerek."

Perseus başıyla onayladı. "Birkaç dakika içinde bir ek kuvvet filosu buradan ayrılacak. Size katılacağım. Sanırım bilim ekibi de katılmak isteyecektir... gözcü terapisiyle ilgili bir soruları olursa diye."

Dünya göründüğünde, Kate görüntüleme ekranına yaklaştı. Paul, Mary ve Milo onunla gelmeyi seçmişti ve hepsi Sürgün gemisinin iletişim bölmesinde omuz omuza duruyordu. Gemileri yaklaşık bir saat boyunca savaş alanının dışında bekledi, durumun

birkaç kere yön değiştirmesini izlediler. Sürgün gemileri gözcü küreleriyle savaşacak şekilde üretilmişti. Yılan Ordusu'yla boy ölçüşemiyorlardı.

Kate sonunda ona verdikleri özel kamaraya geri döndü.

Sürgünler savaşın seyrini değiştirip Dünya'yı Yılan Ordusu'ndan kurtarmayı başarabilseler bile halkının başı hâlâ dertte olacaktı. İnsanlığın Sürgün filosuna katılması ve göçebe bir yaşam sürmesi gerekecekti.

Ancak Dünya düşse ve Kate'in terapisi gözcü tehdidini etkisiz hale getirirse bile Kate, Milo, Mary ve Paul, Sürgünlerin arasında yalnız kalacaktı. Kate ne olursa olsun yalnız, David'siz olacağını fark etti. Acaba bütün bunlara değer mi, diye düşündü ama loş kamarada yatağının kenarında otururken değdiğini biliyordu. Elinden gelen her şeyi, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Ve bununla gurur duyuyordu.

55

Kapılar açıldığında Kate neredeyse kamarasının halısında delik açmak üzereydi.

Perseus, "İşe yaradı," dedi. "Gözcü küreleri gemilerimizle savaşmayı bıraktı."

Kate nefesini bıraktı. "Bu iyi bir haber."

"Kötü haber şu ki savaşı kaybediyoruz. Başka bir Yılan filosu buraya doğru yaklaşmakta. Geldiği zaman geri çekilmek zorunda kalacağız."

"Yüzeyde bulunanları kurtarabilir misiniz?"

Perseus, "Hayır," dedi. "Üzgünüm. Yılan gemileriyle çarpışmaya ya da gezegen tahliyelerine uygun bir yapıda değiliz. Gemilerimiz gözcülere karşı kendimizi savunmak için tasarlandı." Bir an oturma yerinde bekledi; Kate onun başka bir şeyler söylemek istediğini hissetti ama diyecek hiçbir şey yoktu, Perseus'un yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Sonunda Kate koltuğa oturdu ve alçak sesle, "Teşekkür ederim. Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum," dedi.

Perseus kapı eşiğinde duraksadı fakat bir şey söylemeden gitti. Kate bir süre daha oturdu; ne yapması gerektiğinden, ne yapabileceğinden emin değildi.

Kapılar tıslayarak açıldı. Paul, Mary ve Milo içeri girdi. Konuşmalarını duymuşlardı; Kate yüzlerindeki ifadeden bunu görebiliyordu.

Paul, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Kate, "Yapabileceğimiz çok şey yok," dedi.

Kapı yeniden açıldı ve Perseus hızlı adımlarla içeriye girdi, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. "Bunu görmeniz gerek."

David sonunda Yılan gemisinin komuta merkezi olduğunu düşündüğü yeri bulmuştu. Burası, içinde yüzlerce dünyanın etrafında uçan Yılan filolarını gösteren birkaç yüz ekran bulunan daire şeklinde bir odaydı. Yılan gemileri umursamaz bir şekilde süzülüyor, üçgen gemiler tarafından yok ediliyorlardı.

Bir şey halkadaki her bir bağlantıyı enfekte etmiş, yılanın başı kopmuşçasına halkanın bağlantılarını koparmıştı. Bu iyi bir haberdi. Kötü haberse burada kapana kısılmış olmasıydı.

Kate, Sürgün gemisinin kaptan köşkünde Dünya'nın etrafında süzülen Yılan gemilerini izliyordu.

Perseus, "Bu, gözcü tehlikesini ortadan kaldıran terapinle bağlantılı olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır, sanmıyorum." Aslında Kate'in hiçbir fikri yoktu. "Yani, belki."

Perseus, "Hangisi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Kate beynini zorladı. Bir şey Yılan Ordusu'nu içeriden öldürmüştü. Ares. Onun silahı. Isis'in araştırması. Bir anda her şey Kate'in zihninde bir araya geldi. "Bizim yüzümüzden. İnsanlık yüzünden. Yılan karşısındaki en büyük silah biziz. DNA'mız, Atlantis Geni, veba, her şey bu an içindi. Yılan Ordusu bizi asimile ettiğinde, DNA'mız bir antivirüs oldu. Onları öldürdü."

Perseus, "Bu imkânsız," dedi.

"Niçin?"

"Çünkü herhangi bir insanı asimile etmek için gezegeninizin yüzeyine inmediler."

Bu hiç mantıklı değildi. Kate haklı olduğuna emindi.

"İşi şansa bırakmayacağız. Liderlik bize bütün Yılan gemilerini yok etme emri verdi."

Kate, "Bu akıllıca olur," dedi, hâlâ düşüncelere dalmış haldeydi.

Nasıl asimile etmiş olabilirlerdi ki?..

David. Askeri sinyalci Yılan savaş alanında yok edildiği zaman, orada neler olup bittiğini görebilmiş olmalıydılar. Onun bedenini buldularsa...

Kate, "Neler olduğunu biliyorum," dedi. "Ekibimizden birini asimile etmeye çalıştılar. Adı David Vale ve onu bulmamız gerek."

"Planın ne?"

"O şu anda Yılan gemilerinden birinde. Hemen aramaya başlamalıyız..."

Perseus ellerini kaldırdı. "Sen aklını mı kaybettin? Orada kaç gemi olduğunu bile bilmiyoruz. Milyonlarca, belki milyarlarcası var. Bu geçici bir durum ya da tuzak olabilir. Tek bir kişinin hayatı için bu riski almayacağız."

"Alacaksınız. Bunu yapacaksınız çünkü bende ihtiyacınız olan başka bir şey var."

Perseus onu kuşkuyla süzdü.

"Gözcü fabrikasının yeri... onların kontrol merkezi. Yanılmıyorsam, Atlantis'ten kurtulan herkesin bulunduğu yeniden canlandırma arkı. Ayrıca sizlerden biri de orada. Lykos."

Perseus kaptan köşkünde durup Kate'in sözlerini değerlendirdi. Sonunda konuştu. "Bunu yüksek konseyle görüşeceğim. Ancak arama yapmayı kabul etseler bile önce o konumu isteyeceklerdir."

Kate başını sallayarak onay verdi. O anda Janus'un planının ne kadar dâhice olduğunu anladı. Janus anıları, gerçeğin tamamını ortaya çıkaracak üç yere yaymıştı: Yılan savaş alanı, gözcü

fabrikası ve yıkılmış gezegendeki mahsur kalmış iniş aracı. Bu onun nihai yedek planı, Ares'e karşı beklenmedik bir durum için aldığı önlemdi. Kate onun son bir kez daha işe yaramasını umdu.

Perseus, "Kabul ettiler," dedi. "Koşullarla birlikte. Yılan gemilerini yok etmeden önce içlerinde insan yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol edecekler. Yaşam belirtisi yoksa atış serbest. İnsan yaşamı belirtisi bulurlarsa kontrol etmesi için bir robot binici gönderecekler. Şüpheli bir durum olursa, ateş edecekler. Robot senin adamını bulursa, onu sıkı bir karantina altında geri getirip detaylı bir muayene yapacağız."

Kate koştu ve ona sarıldı.

Sonraki saatler Kate'in hayatındaki en uzun saatlerdi. Kate üçgen Sürgün gemilerinin güneşe doğru yol alan Yılan gemilerinin arasında dolaşmasını izledi. Alev alev yanan yıldıza ilerleyen siyah nesneler her dakika küçülüyordu. Kate bunun yüzlerce, belki de binlerce başka gezegenin etrafında gerçekleştiğini biliyordu. Tek umudu David'in o gemilerden birinde olmamasıydı.

Paul, Mary ve Milo kamarasına geldi ama kimse bir şey söylemedi. Bir hastanenin bekleme odasındaymış gibi hissediyorlardı. Herkes Kate için oradaydı fakat söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Yılan komuta merkezinde David üçgen gemilerin sistemli bir şekilde Yılan filosunu yok etmelerini izledi. Yüzlerce ekrandan yalnızca birkaçı hâlâ Yılan gemilerini gösteriyordu. Bu bir toplu katliamdı. David'in içinde bulunduğu geminin dışındaki gemi halkalarını gösteren ana ekranda bir geçit kapısı açıldı ve içinden üçgen gemilerden oluşan bir filo geçti.

Hiç zaman kaybetmiyor gibi görünüyorlardı. Anında Yılan gemilerine ateş açarak onları paramparça etmeye başladılar. Bu imha dalgası saniyeler sonra David'e ulaşacaktı.

David üçgen filonun yaklaştığını hissetti ve kendini hazırladı. Bunun başka bir illüzyon olup olmadığını da merak ediyordu. Bir test miydi? En baştaki üçgen gemi durdu ve David nefesini tuttuğunu fark etti.

Perseus içeri girince Kate ayağa kalktı.

"Sanırım bir şey bulduk," dedi. "Tek bir yaşam belirtisi, Yılan merkezi halkasında."

"O..."

"Onu şu anda bir dizi testten geçiriyorlar ama sağlıklı görünüyor."

David arındırma odasında oturuyor, bekliyor, ne yapacağını düşünüyordu. Kurtarılması, Yılan'ın illüzyonu değilse, yem neydi? Çukurda yaptığı gibi burayı nasıl yıkabilirdi? Karşı koymak zorundaydı. Kendini hazırladı. *Bu bir illüzyon. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, karşı koyacağım.*

Kapılar açıldı ve Kate beyaz duvarları olan aydınlık koridorda duruyordu. Kahverengi saçları açılmış, omuzlarına dökülüyordu; yüzü ışıl ışıl, gözleri capcanlıydı. Sağlıklı, hayat doluydu; tanıştığı zamanki gibi, âşık olduğu kişiydi. David kıpırdamadı, hareket edemiyordu.

Kate hemen içeri girdi ve ona sarıldı. Milo'nun kollarını da etrafında hissetti.

Bu bir Yılan illüzyonuysa, David onların kazandığını kabul etti. Bu onun için fazla gerçekti. Kate'e karşı koyamazdı.

Kate geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. "Sen iyi misin?"

"Artık iyiyim."

Gözcü fabrikasında, Kate ve David montaj hattına bakan geniş pencerede durdular. Gözcü küreleri sürüler halinde geri dönüyordu. Kate kaç küre olduğunu merak etti. Belki milyonlarcası vardı.

Perseus'a, "Onlarla ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bu konuyu hâlâ tartışıyoruz. Bazılarını geriye kalan Yılan gemilerini yok etmek için kullanmak istiyoruz. Sonra onları ya hurdaya ayıracağız ya da başka bir tehdit ihtimaline karşı saklayacağız."

Perseus fabrikanın koridorlarından geçerken onlara rehberlik etti. Arka giden yol üzerinde kurumuş kan izi vardı.

Dış kapılar açıldı ve Kate onları Antarktika'nın üç kilometre altında ilk kez gördüğü zamanı hatırladı.

Arındırma odasında durdu. Takımını burada üzerinden çıkarmış, Adi ve Surya'nın giydiği iki küçük takımın yanına koymuştu.

Arkın içindeki ekipler bu antik geminin her santimini tarıyordu.

Kate, "Lykos'u buldular mı?" diye sordu.

Perseus, "Evet. Hâlâ yaralarıyla ilgileniyorlar," dedi.

"Onu görebilir miyim?"

Perseus kabul etti ve onları loş, metalik koridorlardan medikal teknisyenlerin cihazlarını kurdukları büyük bir odaya götürdü.

Perseus, "Lykos," dedi, "bu Dr. Kate Warner. Kendisi gözcüleri etkisiz hale getiren terapiyi icat etti ve ayrıca seni bulmamıza yardım etti."

"Size borçluyuz, Dr. Warner."

"Hayır, değilsiniz. Benim sadece Isis'in başlattığı işi bitirdiğimi bilmeni istiyorum. Olanlar için çok, çok üzgündü. Gerçeği bilseydi çok farklı şekilde hareket ederdi."

Lykos başını salladı. "Bence hepimiz öyle yapardık. Geçmiş, geçmişte kaldı."

Perseus, "Katılıyorum," dedi. Kate cihazlara baktı. "Atlantislileri tedavi mi edeceksiniz?"

Perseus, "Evet," dedi. "Senin yeniden canlandırma sendromunu iyileştirmek için kullandığımız tedavinin onlar üzerinde de işe yarayacağını düşünüyoruz. Yakında göreceğiz."

"Ondan sonra ne olacak?"

"Kendi gezegenimize dönmeyi düşünüyoruz. Sürgün dünyasındaki her şey yok edildi ve yeraltına geri dönmek pek doğru gelmiyor. Hepimiz yeni bir başlangıç yapabiliriz diye düşünüyoruz."

Kate gülümsedi. Yeni bir başlangıcın Isis'in çok hoşuna gideceğini düşündü.

"Anlamamıza yardımcı olabileceğini düşündüğümüz bir şey daha var."

Perseus, Kate ve David'i sıra sıra tüplerin bulunduğu devasa odaya götürdü. Girişteki çift kapıların hemen ardında bir ceset yığını vardı. Hepsi Ares'e aitti.

"Onları hâlâ sayıyoruz. Ölüm sebebi çoğunlukla keskin olmayan bir cisimle alınan darbe, birkaç kez de boğma. Gemi kayıtları kendi yeniden canlandırmasını devre dışı bıraktığını söylüyor."

David, "Başka ceset buldunuz mu?" diye sordu.

"Bir tane. Dışarıda." Perseus tabletini kaldırdı. Dorian Sloane'un cansız bedeni uzay boşluğunda süzülüyordu, arka planda gözcü montaj hattı vardı.

David, Kate'e bir bakış attı.

Kate, Dorian ve Ares'in paylaştığı nefreti düşündü, yaptıkları şeyleri... hem Atlantis dünyasında hem de kendi dünyasında. Dünya'nın yapacağı taze başlangıcı ve yeniden bir araya gelip medeniyetlerini yeniden inşa edecek Atlantislileri düşündü.

Perseus, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne ekersek onu biçeriz diye düşünüyorum."

SON

Atlanta, Georgia

Paul, Mary'nin biz zamanlar paylaştıkları evde dolaşmasını izledi, yüzünde şok ve neşe arası bir ifade vardı. "Fotoğrafları hiç kaldırmadın mı?"

"Ben eee... hayır."

"Sanırım kaldırmalıyız."

"Tabii, ben hemen..."

"Yeni fotoğraflar koyarız."

Paul, "Yeni fotoğraflar güzel olurdu," dedi. Uzun süredir duyduğu en iyi fikirdi bu.

Ön kapı açıldı ve yeğeni Matthew içeriye girip doğruca Paul'e koştu. Oğlan ona sarıldı ve Paul onu bütün kuvvetiyle kucakladı.

Arkasından Natalie ve Binbaşı Thomas geldi. Yüzlerindeki gülümseme haricinde yorgun görünüyorlardı.

Paul onları tanıştırdı.

"Mary'yle biz de tam bundan sonra ne yapacağımızı konuşuyorduk."

Natalie, Binbaşı Thomas'a bir bakış atarak, "Biz de," dedi. "Şehir merkezindeki yardım ofisine gideceğiz, yardımcı olmak için neler yapabileceğimize bakacağız."

Vedalaştılar. Sonra Mary ve Paul fotoğrafları toplamaya başladılar. Eski fotoğrafları dikkatlice çıkarıp bir komodinin en alt çekmecesine yerleştirdiler. Çerçeveleri atmadılar. Düğün hediyesi olarak gelmişlerdi.

Kate kulakları iyi duyamamaya mı başlıyordu yoksa sürekli çekiç ve elektrikli aletlerin sesine mi alışmıştı, bilmiyordu. David'in birbiri ardına gelen inşaat projelerinden doğan bu patırtı, kilometrelerce mesafe boyunca çıkan tek sesti. Şehrin gürültüsü, uçak sesi, yakınlarda bir stadyum yoktu. Anne babasının evi güzel bahçeli büyük bir arazide yer alıyordu, etrafıysa hayatında gördüğü en yeşil ağaçlarla çevrelenmişti.

Burayı sevip sevmeyeceğini merak etmişti. Daha önce hiç şehrin dışında yaşamamıştı ama kırsal yaşamın kendisine uyduğunu görünce şaşırdı. Belki de birlikte olduğu kişilerdi bunun sebebi. Mutfağın penceresinden baktığında Milo'yu Adi ve Surya'yla oynarken gördü. Birkaç ay sonra oradan ayrılmayı planlıyordu ve David'le Kate o günün gelmesinden çok korkuyorlardı. Ama Milo'nun büyük planları vardı.

David içeri girdi. Ter içindeydi, saçları beyaz tozlarla dolmuştu, kulağının arkasına da bir kurşunkalem sıkıştırmıştı. Kate bu stili çok beğendi.

"Bugün inşa mı ediyoruz, imha mı ediyoruz?"

David kendine bir bardak su koydu ve yudumlar arasında konuştu. "Yıkım aslında, imha değil ama evet, büyük imha var."

"Belki de sana artık bu şekilde hitap ederim: Büyük İmha. Yoksa Yarbay İmha mı desem?"

David suyu bitirdi ve mutfak adasının üzerine koydu, sonra da Kate'i yakaladı. "Ah, sanırım ikimiz de benim yalnızca bu kadının ordusundaki sefil bir er olduğumu biliyoruz."

Kate onu itmeye çalıştı. "Hey, terlemişsin ve kir içindesin."

"Evet, öyleyim."

Telefon çaldı ve David bir elini sadece cevap vermesine yetecek kadar süre ondan çekti. Kate hâlâ diğer eliyle mücadele ediyordu ama David telefonu açtıktan birkaç saniye sonra onu bıraktı.

Hızlıca konuştu, sorular sordu, dinledi, her saniye biraz daha ciddileşti.

Telefonu kapadığında Kate'e baktı. "Onu bulmuşlar."

Kate bu telefonun gelip gelmeyeceğini merak etmişti. David'e Fas'ta söz verdirdiği zaman ölmekteydi ve bu günü görecek kadar uzun yaşamayacağını varsaymıştı. Şimdiyse içi korkuyla doluydu ve sebebini biliyordu: Çünkü umudu vardı.

Helikopter suyun hemen üzerinde havada duruyordu. Pilot kulaklığından David'e konuştu. "Geldik."

Kate önce aşağıdaki suya, sonra David'e baktı. David ona doğru eğildi, Kate'i öptü, dalış maskesini taktı ve yan taraftan atladı.

David bir an suyun hemen altında durdu ve sular altına gömülmüş San Francisco şehrine baktı.

Kolundaki ekran konumu belirledi ve David suyun derinliklerine doğru yüzmeye başladı. Alçak binaya vardığında, camı kırılmış bir pencereden kendini kesmemeye dikkat ederek içeriye yüzdü. Koridorlardan kıvrılarak geçti; yavaşça ilerliyor, kolundaki ışık yolunu aydınlatıyordu. Kapıların hepsi açılmıştı. Burası çok çabuk tahliye edilmişti. Immari laboratuvarları tuhaf cihazlar ve David'in ne olduklarını hiç anlayamayacağı şeylerle doluydu. Ama David aradığı şeyi iyi tanıyordu. Merkez laboratuvarlarından birinde Patrick Pierce'ın yaklaşık yüz yıl önce Cebelitarık Boğazı'nın altındaki *Alfa İnicisi*'nden çıkardığı dört tüple karşı karşıya geldi. Bunlar Kate'in, babasının –yani Patrick Pierce'ın– ve

daha sonra onların düşmanları olacak Dorian Slone ve Mallory Craig'in içinde bulundukları tüplerdi. Dördü 1978'de uyanmıştı ve tüpler o zamandan beri boş kalmıştı, tek bir istisnayla: Dorian, Kate'ten aldığı bebeği bu tüplerden birine koymuştu. En azından Kate'e, aylar önce Antarktika'daki bir sorgu odasında böyle demişti. Kate ve David, Dorian'ın Kate'le alay edip etmediğinden veya bebeğin gerçekten bu tüplerden birinde olup olmadığından emin değildi fakat Fas'tayken David, Kate'e bebeğini bulacağına yemin etmişti... hayatı pahasına.

David daha yakına yüzdü ve fenerini ilk tüpün içine doğru tuttu, bekledi, ümit etti. Işık doğruca içinden geçti. Boştu. İkinci... boştu. Üçüncü... boştu. Dördüncü tüpe geldiğinde ışık demeti gri ve beyaz dumanla karşılaştı. David nefesini tuttu. Duman dağıldı ve bir bebeği gözler önüne serdi. Minik oğlan masumca havada duruyordu; gözlerini kapamış, kollarını ve bacaklarını dümdüz uzatmıştı. David nefesini bıraktı.

Kaliforniya'nın yeni kıyı şeridinde yer alan Amerika Birleşik Devletleri ordu üssünde David, Kate'in gerginliğini hissedebiliyordu.

"Tüpleri birkaç haftaya çıkarmış olacaklar," dedi. "Tüplerin bağımsız güç kaynağı var ama dikkatli olmalıyız."

"Düşünüyordum da... acaba ne yapsak."

"Ben de. Oğlumuzun kendi yaşlarına yakın bir erkek veya kız kardeşi olmalı bence." Kaşlarını kaldırdı. "Evi ikinci trimesterinden önce bitireceğime söz veriyorum."

"Anlaştık."

YAZARIN NOTU

Başardın! Yani bu üçlemenin sonuna kadar gelmeyi. Birkaç ay boyunca ben bunu başarabileceğimden emin olamadım. Bu kitabın nereye kadar gitmesi gerektiği konusunda kıvranıp durdum. Atlantislilerin hikâyesini yıllar önce planlamıştım ve niyetim hikâyeyi son kitapta anlatmaktı fakat *Atlantis Vebası* basıldıktan sonra bu konuda biraz endişelendim. *Atlantis Dünyası* birçok anlamda ilk iki kitaptan farklı (büyük bir kısmı Dünya'da geçmiyor, bilimimiz ve tarihimizden çok, olası geleceğimiz ve bizleri güdüleyen efsanelerle ilgili).

İşin sonunda, okumak istediğim kitabı, ilk iki kitabı seven okuyucularımın bayılacakları kitabı yazmaya karar verdim. Umarım beğenmişsinizdir ama tam olarak istediğiniz ya da beklediğiniz şey değilse de anlarım. Genelde beyzbolda topa bütün kuvvetimle vurma eğilimim vardır. Bu durumda da çok büyük bir okur kitlesinin sadece hoşlarına gidecek bir roman yazmaktansa küçük bir hayran kitlesine kesinlikle *bayılacakları* bir kitap yazmak istedim. Bir okur olarak tercih ettiğim şey budur. Ben yazarın her şeyini ortaya koymasını isterim: biraz risk alıp ya patlama yapacak ya da başarısız olacak. Hayat güvenli oynamak için fazla kısa.

Geçen sene yazarlık ve hayatla ilgili çok şey öğrendim. Yazar olmak çocuk oyuncağı değilmiş. Ancak şimdilik sahaya çıkmaya devam edeceğim. Umarım sizler de orada olursunuz.

Gerry

Not: Yeni kitabım çıktığında haberdar olmak isterseniz internet sitemi ziyaret ederek e-posta listeme katılabilirsiniz: www.AGRiddle.com. Sadece yeni bir kitap çıktığı zaman e-posta yolluyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu romana katkıda bulunan çok kişi var ve onlara büyük bir teşekkür borçluyum. O kişiler:

Anna. Sen olmasaydın bu kitabı okuyucuların eline bu kadar hızlı ulaştırmayı asla başaramazdım ve hayatım çok daha az neşeli, akıl sağlığım çok daha kötü durumda olurdu. Seni seviyorum ve varlığına her gün minnet duyuyorum.

Carole Duebbert, Sylvie Delézay ve Lisa Weinberg, alfa editörlerim, sizlere muhteşem redaksiyon, düzelti ve tavsiyeleriniz için tekrar teşekkür ediyorum. Asla yakalayamayacağım şeyleri yakaladınız ve hangi kısım üzerinde çalışmaya devam etmem gerektiğini görmeme yardım ettiniz.

Çarpıcı kapak resmi için Juan Carlos Barquet'ye. Bu seride seninle çalışmak bir zevkti ve dünyalarıma hayat verip insanları kitaplarıma davet ettiğin için teşekkür ederim.

Bir yazarın sahip olabileceği en iyi beta okuyucu grubuna. Hepiniz bu romanı olduğundan çok daha iyi bir hale getirdiniz ve sonsuza dek size minnettar olacağım: Fran Mason, Cindy Prendergast, Linda Winton, Leanne McGiveron, Emily Chin, Skip Folden, Dave, Jane Marconi, NJ Fritz, Terry Daigle, Miora Hanson, Jeff Baker, Shawn Kerker, Michelle Duff, Kristen Miller, Duane Spellecacy, Virginia McClain, Vicky Gibbins, Brian Puzzo, Steven Nease, Jennifer, Ron Watts, Kelley Mahoney, Lee Ames, Robin Collins, Sunday Moylan, Nikita Puhalsky, Paul Jamieson, Teodora Retegan ve Katie Regan.

Mike Kohn, James Jenkins, Jared Wortham, Kathy Belford, Marco Villanueva, Michael Shekels, John Scanlon ve Donna Fitzgerald'a sorgulayan zihinleri için teşekkürler.

Sonuncu ama bir o kadar da önemli olarak, size, her nerede olursanız olun, saat kaç olursa olsun: İlk kurgu romanlarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu üçleme benim için eşit derecede iş ve eğlence oldu ve samimiyetle onlardan keyif aldığınızı umuyorum. Kendinize iyi bakın, iyi yolculuklar.

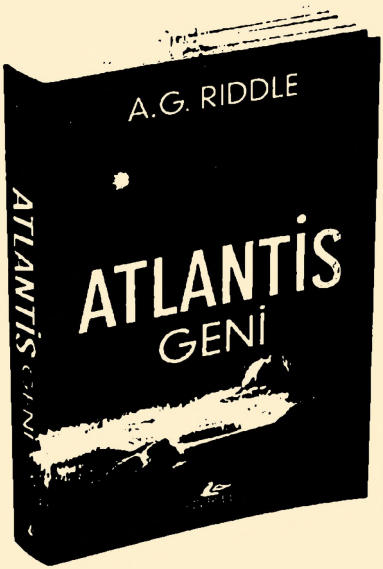

70.000 yıl önce, insan nesli tükenmenin eşiğine geldi. Nasıl hayatta kaldığımızı kimse bilmiyordu. Şimdiye dek...

"*Atlantis Geni*, insanlığın kökenine kadar inen bilimsel bir gizem hikâyesi. *Kökenin Gizemi* üçlemesinin ilk kitabının çok satmasının sebebi hemen anlaşılabiliyor. A. G. Riddle, genetik bilimi ve tarihten faydalanarak insan türünün kurtuluşunu kaleme almış."
Seriousreading.com

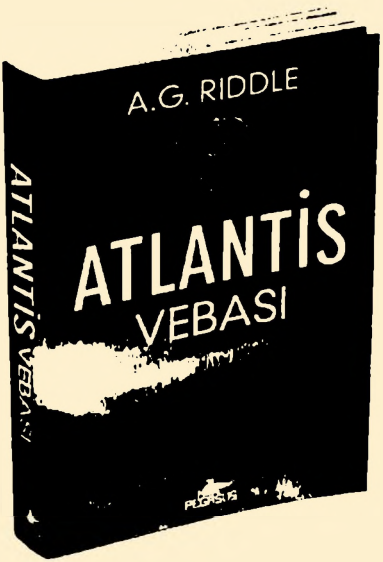

70.000 yıl önce yaratılan bir salgın hastalık insanlığı kökünden değiştirecek... Yok oluş kapıda.

"Öykü kaldığı yerden tüm hızıyla devam ediyor. Son sayfasına kadar elinizden bırakamayacaksınız."
Seeleyjames.com

UZAYDAN GELEN GİZEMLİ BİR SİNYAL. İNSANLIĞIN HAYATTA KALMASI İÇİN SON ŞANS.

Kuzey Fas: Dr. Kate Warner global bir salgına karşı tedavi geliştirmiş ve kendini de iyileştirebileceğini sanmıştır. Fakat yanılmıştır. Atlantis komplosunun boyutlarıyla ilgili de büyük bir yanılgı içindedir. İnsan türü yeni bir tehditle karşı karşıyadır. Zaman giderek azalırken ve medeniyet tamamen çökmek üzereyken yeni bir umut doğar: muhtemel bir müttefikten gelen şifreli bir mesaj...

Antarktika: Atlantis Vebası'ndan sonra Dorian Sloane kendini Ares ve gizemli gündeminin kuklasına dönüşmüş bulur. Durumu kontrol altına almaya çalışınca Ares her şeyi değiştirecek bir felaketin kapısını aralar. Kaos gezegeni ele geçirirken Ares insanlığın içinde bulunduğu tehlikenin boyutlarını açıklar ve Dorian son bir göreve çıkmayı kabul eder: David Vale ile Kate Warner'ı bulup öldürecektir. Dorian sonunda cevaplar bulacağına dair söz almıştır.

Kate ve David, peşlerinde Dorian'la, Dünya'ya bırakılmış Atlantis gemisinin kalıntılarından galaksideki bilim istasyonlarına ve sırlarıyla insanlığı kurtarabilecek gizemli bir kültürün geçmişine yolculuk yapar. Kendi hayatları söz konusuyken ve zaman giderek daralırken Kate, David ve Dorian büyük bir teste tabi tutulacaktır.

İNSAN TÜRÜ KÖŞEYE SIKIŞTI.

"Bu öykü sıradışı sonuyla hayal gücünüzü ele geçirecek."
gradesaver.com